

Η κόμισσα 'Αελίς ντε Σαν-τέρ έκλαιγε δεκαοχτώ χρόνια το θάνατο του συζύγου της, του ανδρείου κόμητα 'Οζιάν, που είχε πέσει στην 'Αγία Γη, πολεμώντας εναντίον των άπιστων.

Μά, στο τέλος, αναγκάστηκε να υποταχτεί στην αξίωση των υπηκόων της. Το φέουδο δεν μπορούσε να μείνει περισσότερο χωρίς κυρίαρχο. Οι άνθρωποι της κομητείας αγαπούσαν και σέβονταν την κόμισσα 'Αελίς. Αλλά κείνο που θα προτιμούσαν ήταν να βλέπουν στο πλευρό της έναν ανδρείο και θαρραλέο σύζυγο, που να μπορεί να τους προστατεύει από τους εχθρούς τους και να υποστηρίξει τα συμφέροντά τους. Το πράγμα θα ήταν, βέβαια, διαφορετικό αν ο κόμης 'Οζιάν είχε αφήσει πίσω του απογόνους. Αλλά από το γάμο του με την 'Αελίς δεν είχε γεννηθεί κανένα παιδί. Γιατί, όμως η όμορφη πυργοδόποινα δίσταζε; Το συμφέρον το δικό της και του λαού της ήταν να παντρευτεί για να καταλάβουν όλοι πως το φέουδο του Σαντέρ δεν ήταν χωρίς κύριο.

Η 'Αελίς εύρισκε διάφορα προσχήματα για να αναβάλλει το γάμο που της πρότειναν οι υπηκοί της. Μά καταλάβαινε κι αυτή πως η αξίωσή τους ήταν σωστή. Έσφιζε τότε την καρδιά της και πήρε την απόφαση να παντρευτεί. Ο άνθρωπος που διάλεξε για σύζυγο ήταν ο ιππότης ντε Μπωζανού, που φημιζόταν για το θάρρος, την ανδρεία και τη μεγάλη εντιμότητα του.

Ο κόμης 'Οζιάν, ωστόσο, δεν είχε πεθάνει, όπως είχαν πιστέψει οι σύντροφοί του, όταν τον είδαν να πέφτει, χτυπημένος κατάσπληνα από ένα βέλος, μπροστά στα τείχη 'Αντιοχείας κι' όπως το ίδιο είχαν φανταστεί κι' οι Τούρκοι στρατιώτες, όταν τον βόηκαν άργότερα στο πεδίο της μάχης. Μά δεν άργησαν να καταλάβουν πως ο κόμης ζούσε ακόμη. Η πρώτη τους σκέψη ήταν τότε να τον αποτελειώσουν. Βλέποντας, όμως, την πλούσια περιβολή του, άλλαξαν γνώμη και τον πήγαν στο σουλτάνο Σαλάχ - 'Ελ - Ντίν, που πρόσταζε να τον ρίξουν σ' ένα κελλί, ως που ν' αποφασίσει για την τύχη του.

Αλλά ο Σαλάχ - 'Ελ - Ντίν ξεχασε εντελώς τον αιχμάλωτό του και τον ξεναυμήθηκε μόνο έπειτα από δεκαοχτώ χρόνια.

Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο κόμης 'Οζιάν ράπτιζε μέσα στο κελλί του κι' είχε πάψει πια να ελπίζει ότι θα ξανάβλεπε την πατρίδα του και την αγαπημένη του 'Αελίς.

Μά, μία μέρα, οι δεσμοφύλακες του τον έβγαλαν απ' το κελλί του κι' αφού τον έπλυναν και του φόρεσαν καθαρά ρούχα τον ώδηγησαν μπροστά στις Σουλτάνες.

Αποφάσισα να σου ξεαναδώσω την ελευθερία, του είπε ο Σαλάχ - 'Ελ - Ντίν, αν μου υποσχεθείς πως, μόλις γυρίσεις στην πατρίδα σου, θα μου στείλεις αμέσως τα λύτρα που θα συμφωνήσουμε.

Όσο κι' αν είχε μεγάλα τα λύτρα που θα μου ζητήσης, θα τα δώσω, απάντησε περήφανα ο κόμης 'Οζιάν. Γιατί πιστεύω πως δεν υπάρχει μεγαλύτερο αγαθό για τον άνθρωπο από την ελευθερία.

Τρείς χιλιάδες χρυσά σκούδα είναι πολλά; ρώτησε ο Σουλτάνος.

— Είπε λίγα, απάντησε ο περήφανος φεουδάρχης. Η ελευθερία ενός κόμητα της Σαντέρ αξίζει πολύ περισσότερο. Δεν μπορώ να την εξαγοράσω με τόσο εξευτελιστική τιμή.

— Έχεις δίκιο, είπε ο Σουλτάνος Σαλάχ - 'Ελ - Ντίν.

Και ώρισε τα λύτρα σε ένα κατό χιλιάδες χρυσά σκούδα.

Ο κόμης 'Οζιάν ωρίστηκε στην τιμή του ότι θάσπελνε αυτό το ποσό, μόλις έφτανε στην πατρίδα του.

Ηξερε, ωστόσο, πως για να το δώ, έπρεπε να πουλήσει όλη την περιουσία του κι' αυτόν ακόμη τον πύργο του.

Αλλά η περηφάνεια του είχε παραμερίσει τη φωνή της λογικής και του συμφέροντος. Και τώρα έπρεπε να τηρήσει τον όρκo του.

Μ' αυτή την απόφαση ξεκίνησε από την Παλαιστίνη.

Το ταξίδι του, κράτησε πολλούς μήνες κι' η τύχη θέλησε να φτάσει στο Σαντέρ την ημέρα που είχε ορίσει για το γάμο της 'Αελίς με τον ιππότη ντε Μπωζανού.

Τα χρόνια, οι κακουχίες κι' οι στερήσεις είχαν αλλάξει τόσο πολύ τον κόμητα 'Οζιάν, που κανείς από τους παλιούς συντρόφους του και τους υπηκόους του δεν τον αναγνώρισε. Έτσι, μπόρεσε να μείνει άγνωστος.

Είπε, όμως, πως θα ήταν οι ίδιοι που θα τον αναγνώριζαν.

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο κόμης 'Οζιάν πήρε την απόφαση να μη φανερώσει σε κανένα ποιός ήταν κι' έφυγε από το Σαντέρ.

μεγάλος δισταγμός γεννήθηκε μέσα στην ψυχή του.

Θα μπορούσε, βέβαια, με μια λέξη του μόνο να σταματήσει τις προετοιμασίες του γάμου και να τρέξει στον πύργο για να σφίξει στην αγκαλιά του την αγαπημένη του 'Αελίς.

Αλλά τί θα γινόταν κατόπιν; Ήταν υποχρεωμένος να πουλήσει αμέσως τα κτήματα και τον πύργο του για να στείλει στο Σουλτάνο Σαλάχ - 'Ελ - Ντίν τα λύτρα που είχε υποσχεθεί.

Η ψυχή του δειλίασε σ' αυτή τη σκέψη. Όχι πως τον στενοχωρούσε το ότι θα γινόταν φτωχός, σαν τον πίο φτωχό από τους υπηκόους του.

Συλλογιζόταν μόνο την 'Αελίς. Είχε άραγε το δικαίωμα να της επιβάλει αυτή τη ζωή των στερήσεων, που θα ήταν υποχρεωμένος να ζήσει στο μέλλον, τη στιγμή που ο γάμος της με τον ιππότη ντε Μπωζανού θα της εξασφάλιζε την ευημερία και ίσως την ευτυχία; Και δεν ήταν προτιμότερο, για τη δική της την ευτυχία, να την αφήσει να πιστεύει πως ήταν νεκρός, αφού, διαφορετικά, θα γινόταν κοντά του δυστυχισμένη;

Ο κόμης 'Οζιάν εξακολουθούσε να την αγαπάει με το ίδιο πάθος, όπως και πρώτα.

Ήταν ο μεγάλος έρωτας της ζωής του. Κι' επειδή ακριβώς λάτρευε την 'Αελίς, δεν ήθελε να τη θυσιάσει, δεν ήθελε με κανένα λόγο, με κανένα πρόσχημα, να καταστρέψει τη μελλοντική της ευτυχία. Έπρεπε να φύγει, να θυσιάσει τον εαυτό του για την 'Αελίς. Όχι, θαμνε γι' αυτήν πάντα νεκρός. Γιατί, αν ξαφνικά παρουσιάστηκε μπροστά της, όλα 'α γκρεμίζονταν με μιά και ποιός ξέρει ποιός θα ήταν οι

συνέπειες. Η καρδιά του κόμη 'Οζιάν σπαράζονταν, μα ήταν αποφασισμένος πια να πνίξει τον πόνο του, να χρησιμοποιήσει το παρελθόν όπου ζούσε ευτυχισμένος και που η ανάμνησή του έκαιγε τώρα τα σωθικά του.

Ο κόμης 'Οζιάν έμεινε συλλογισμένος για πολλές ώρες. Αλλά, στο τέλος, η αγάπη του για την 'Αελίς υπερίσχυσε μέσα στην ψυχή του.

Πήρε τότε την απόφαση να μη φανερώσει σε κανένα ποιός ήταν κι' έφυγε από το Σαντέρ. Τη στιγμή που έβγαине από την πόλη, οι καμπάνες των εκκλησιών άρχισαν να χτυπούν χαρμόσυνα για την τελετή του γάμου...

Έπειτα από τρεις μήνες, ο κόμης 'Οζιάν ξαναπαρουσιάστηκε μπροστά στο Σουλτάνο Σαλάχ - 'Ελ - Ντίν και του φανέρωσε όλη την αλήθεια.

— Η αλαζονεία μου, του είπα, μ' έκανε να υπερτιμήσω τις δυνάμεις μου. Αλλά, στο τέλος, σκέφτηκα πως δεν είχα το δικαίωμα να κάμω την αγαπημένη μου 'Αελίς δυστυχισμένη. Να γιατί ξαναγύρισα εδώ... Η ζωή μου σου ανήκει... Πρόσταξε τους ανθρώπους σου να με θανατώσουν μ' όποιο τρόπο νομίζεις πως είναι καλύτερος.

Ο Σουλτάνος Σαλάχ - 'Ελ - Ντίν συγκινήθηκε τότε από τα λόγια του κι' όχι μόνο του χάρισε τη ζωή, αλλά του έδωσε και άφθονα χρήματα, για να ξαναγυρίσει στην πατρίδα του, όπως ταίριαζε σ' έναν πλούσιο και ισχυρό άρχοντα.

Αλλά ο κόμης 'Οζιάν δεν ξαναγύρισε ποτέ στο Σαντέρ. Γιατί δεν ήθελε να λυπήσει την αγαπημένη του 'Αελίς, που ήταν πια γυναίκα ενός άλλου. Δώρησε, λοιπόν, τα χρήματα που του είχε δώσει ο σουλτάνος Σαλάχ - 'Ελ - Ντίν σ' ένα μοναστήρι της Κύπρου και ντύθηκε κι' ο ίδιος το ράσο του μοναχού. Κανείς πια δεν ξανάκουσε να γίνεται λόγος για τον άρχοντα της Σαντέρ. Μόνο η 'Αελίς τον θυμόταν πάντα και δεν έπαψε ποτέ ν' αναφέρει τ' όνομά του στις προσευχές της.

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ ΝΤΕΒΙΝ

©

Στη Γαλλία υπάρχουν 3500 αληθινά ευπατρίδια... και 50.000 ψευτικά.

Ένας Γάλλος ιστορικός, ο Μαρβίς ντε Πρακτένιέ Λαμ, υπολογίζει ότι οι άνθρωποι που φέρουν τίτλους ευγενείας στη Γαλλία ανέρχονται σε 50.000, απ' αυτούς, όμως, οι αυθεντικοί ευπατρίδια είναι μόνον 3.500. Όλοι οι άλλοι είναι ψευτικοί.

Ο Γάλλος αναφέρει την περίπτωση του γιου ενός Παρισινού μπαλωμάτη, που έπλαστογράφησε μερικά παλιά έγγραφα και κατάφερε ν' αναγνωριστεί από τα δικαστήρια ως μαρκήσιος ντ' Επινάι - Ντυρντάλ, πρίγκιπα ντε Μπρόν.

Είναι αξιοσημείωτο, εξάλλου, ότι οι τίτλοι έγιναν στην εποχή μας αντικείμενο αγοραπωλησίας. Χαρακτηριστική είναι η κατάσταση «μικρή αγγελία», που δημοσιεύθηκε στο γαλλικό περιοδικό «Μινέρβα» της 1ης Μαρτίου 1945:

«Κάτοχος παλαιού αριστοκρατικού τίτλου είναι πρόθυμος να μεταβιβάσει νομίμως το όρανο όνομά του σε πρόσωπο έντιμο και πλούσιο. Γράψτε υπό τα στοιχεία Π. Κ. στην όδον Βιβιέν αριθ. 17, Παρίσι».

Μια από τις πιο περίεργες ιδιότητες της ζωτικής ύλης είναι ότι τα κύτταρα που την αποτελούν, όταν «υποφέρουν», όταν δηλαδή, βρίσκονται υπό δυσμενείς συνθήκες, εκκρίνουν διεγερτικές ουσίες, που τα βοηθούν ν' αντισταθούν στη φθορά και το θάνατο.

Σ' αυτή την περίπτωση στηρίζεται η μέθοδος του Ρώσου καθηγητού Φιλιάτφ, που συνίσταται στη θεραπεία των διαφόρων ασθενειών με την «εμφύτευση» στον ασθενή οργανισμό κυττάρων που «υποφέρουν». Η μέθοδος αυτή έχει μεγάλη ομοιότητα με την εισαγωγή στον οργανισμό

Μία νέα μέθοδος θεραπείας πολλών ασθενειών

Θεραπευτικών όργων (αντιτετανικού, αντιδιφθεριτικού, κλπ.). Η διαφορά μεταξύ των δύο μεθόδων συνίσταται στο εξής: Οι θεραπευτικοί όρροι έγχυον τον οργανισμό στην άμυνα εναντίον μιας ώρισμμένης ασθένειας. Αντίθετα, η «εμφύτευση» κυττάρων έγχυει τη γενική άμυνα του οργανισμού και μπορεί να τον προστατεύσει από παντός είδους ασθένειες.

Τα νεώτερα πειράματα απέδειξαν ότι δεν είναι διαφορετική η επίδραση που έχει το μωρουνέλαιο. Τα ευεργετικά αποτελέσματά του δεν όφειλονται στη βιταμίνη D που περιέχει — όπως γενικά πιστεύεται — αλλά στο ότι το σηκίτι της μωρουνέας, από όπου εξάγεται, αφαιρείται από το κήτος εύθους αμέσως μετά τη σύλληψή του και διατηρείται επί ημέρες μέσα στο φαλαινόθηρικό υπό συνθήκες, δυσμενείς, που το κάνουν να «υποφέρει». Το σηκίτι εκκρίνει τότε διάφορες προστατευτικές ουσίες, που ανευρίσκονται κατόπι μέσα στο μωρουνέλαιο.

Είπε πιθανόν ότι το ίδιο συμβαίνει και με τις διάφορες θεραπευτικές λάσπες (όπως του Ντάζ), που η ευεργετική των επιδράσεων δεν όφειλεται στο ότι είναι ραδιενεργές, αλλά στο ότι προέρχονται από την απόσπινση βακτηριδίων πλούσιων σε διεγερτικές ουσίες.

Για τις «εμφυτεύσεις» αυτού του είδους χρησιμοποιούνται συνήθως τεμάχια ανθρώπινων ιστών. Τα ίδια ευεργετικά αποτελέσματα αποδίδουν επίσης οι ιστοί από το σώμα διαφόρων ζώων (αλόγου, αγελάδας, κατσίκας, χοίρου, κουνελιού, κλπ.), καθώς και ιστοί που προέρχονται από το φυτικό βασίλειο (π. χ. τα φύλλα αλόης).

Όπως είπαμε, οι ιστοί αυτοί, για ν' αποδώσουν τα προσδοκώμενα θεραπευτικά αποτελέσματα, πρέπει να πάσχουν, μ' άλλα λόγια να βρίσκονται υπό δυσμενείς συνθήκες διαβίωσης. Γιατί τότε μόνον εκκρίνουν σε μεγάλη άφθονία διεγερτικές ουσίες, για ν' άμυνθούν εναντίον του θανάτου που τα απειλεί.

Για το λόγο αυτό, οι επιστήμονες, προτού χρησιμοποιήσουν έναν ιστό, τον κάνουν να «υποφέρει». Ας πάρουμε για παράδειγμα τον ανθρώπινο πλακούντα. Προτού χρησιμοποιηθεί, τοποθετείται επί μία ώρα μέσα σ' ένα κλίμα, υπό θερμοκρασία 80 βαθμών, για ν' αποξηρανθεί τελείως. Κατόπιν τον βάζουν επί μία βδομάδα μέσα σε μία διάλυση χλωραμίνης. Αυτή η βάρβαρη μεταχείριση κάνει τον πλακούντα να «υποφέρει» και προκαλεί την έκκριση διεγερτικών ουσιών, που θα έχουν ευεργετική επίδραση στον οργανισμό όπου θα τον μεταφυτεύσουμε.

Το ίδιο γίνεται και με τα φύλλα της αλόης. Τα διατηρούν 15 ημέρες μέσα στο σκοτάδι, υπό θερμοκρασία 4 βαθμών υπό το μηδέν, κατόπιν τα αποξηραίνουν, με τον τρόπο που αναφέραμε παραπάνω και τελικά τα έμβαιπίζουν σε μία διάλυση που προκαλεί την έκκριση διεγερτικών ουσιών.

Η μέθοδος των «εμφυτεύσεων» αυτού του είδους εφαρμόθηκε με μεγάλη επιτυχία στη θεραπεία διαφόρων παθήσεων του ματιού (γλαυκώματος, φλογώσεως του κερατοειδούς, καταρράκτου, κλπ.).

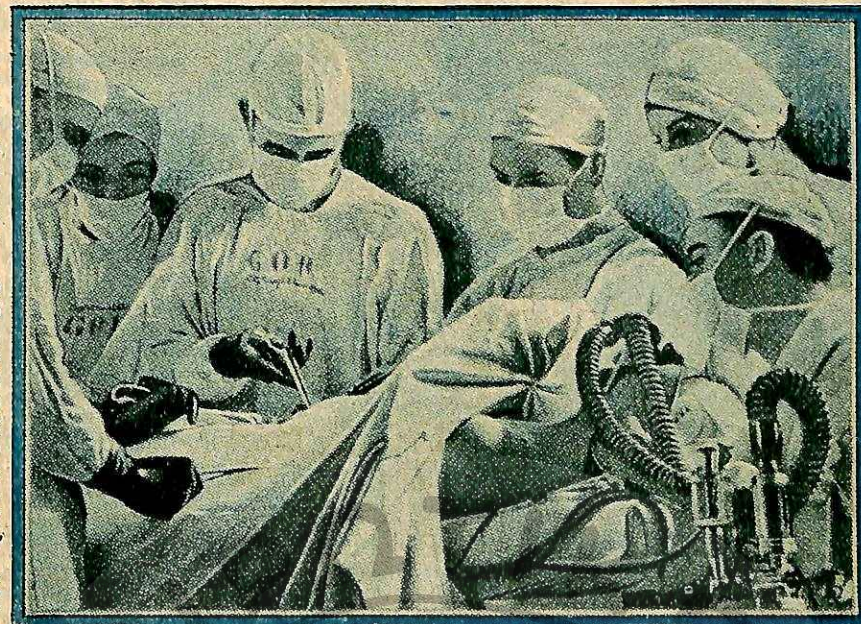
Στις περιπτώσεις αυτές μπορεί να χρησιμοποιηθεί τεμάχιο ιστού από άνθρωπο που πέθανε πριν από μερικές ώρες, αρκεί ο θάνατος να μην έχει επεκταθεί και σ' αυτό. (Ως γνωστόν, όλα τα όργανα και οι ιστοί του σώματος δεν πεθαίνουν ταυτόχρονα. Πολλά κύτταρα διατηρούν την ζωτικότητα τους επί πολλές ώρες μετά το θάνατο του σώματος ως αυτοτελούς οργανισμού).

Η μέθοδος της «εμφυτεύσεως» πασχόντων ιστών απέδωκε επίσης άρστα αποτελέσματα σε πολλές περιπτώσεις ασθενειών που δεν φαίνονται να έχουν καμιά σχέση μεταξύ των. Οι πιο αξιοσημείωτες εφαρμογές της, που έγιναν ως σήμερα, είναι οι ακόλουθες:

1) Σε εξελκώσεις συνεπεία πληγών (παρόμοια έλκη εξεφανίσθηκαν σε πολλές περιπτώσεις άμεσως μετά την εμφύτευση στο σώμα του ασθενούς ενός «πάσχοντος» ιστού).

2) Σε οστεομυελίτιδες (θεραπείες: 70 %).

3) Σε έλκη του στομάχου ή του δωδεκαδακτύλου (θεραπείες: 63 %, καλύτερες: 24 %, αμετάβλητη κατάσταση: 13 %).

«Εμφύτευση» σε ασθενή «διεγερτικών κυττάρων», σύμφωνα με τη μέθοδο του καθηγητού Φιλιάτφ.

4) Σε έπιμονες νευραλγίες.

5) Σε περιπτώσεις πόνων στα άκρα άκρωτηριασμένων μελών.

6) Σε περιπτώσεις σπασμών, νευρίτιδων, δερματίτιδων, λύκου, κλπ.

Το εμφυτευόμενο τεμάχιο ιστού τοποθετείται συνήθως στη μασχάλη ή στην κοιλιά. Είναι προτιμότερο, όμως, να γίνει η «εμφύτευση» κοντά στο πάσχον μέρος ή όργανο του σώματος.

Η τεχνική της «εμφυτεύσεως» είναι απλή. Ο χειρουργός, έπειτα από τοπική αναισθησία, κάνει μία μικρή σχισμή στο δέρμα και τοποθετεί κάτω απ' αυτό το ξένο τεμάχιο ιστού, που το μήκος του δεν πρέπει να είναι μικρότερο από 6 εκατοστά. Κατόπιν συρράπτει την πληγή.

Σε ώρισμένες περιπτώσεις, η εμφύτευση αντικαθίσταται με μία σειρά ενέσεων, που περιέχουν έγκυλίσματα ιστών (ανθρώπων, ζώων ή φυτών, ανάλογα με τις περιπτώσεις) σε δόσι 1-4 κυβικών εκατοστομέτρων κάθε μέρα ή κάθε δύο μέρες. (Σειρές 25-30 ενέσεων).

Σε πολλές περιπτώσεις συνδυάζονται οι ενέσεις με την «εμφύτευση» τεμαχίων ιστών. Ο συνδυασμός αυτός επιφέρει αποτελέσματα ταχύτερα και ασφαλέστερα.

Η νέα μέθοδος βρίσκεται ακόμα στο στάδιο του πειραματισμού. Οι επιστήμονες φρονούν ωστόσο, ότι το πεδίο που διανοίγεται μπροστά της είναι ευρύτατο και ότι θα καταστή δυνατή, χάρις σ' αυτή, η θεραπεία ενός μεγάλου αριθμού ασθενειών, που δεν υποχωρούν στα συνήθη μέσα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὡς πού ἀπομακρύνθηκε πολλά χιλιόμετρα ἀπ' τὴν κατασκήνωσι. Ἐπειτα σταμάτησε καὶ περίμενε...

Ἐπεφτε συνεχῶς ραγδαία βροχή — συνηθισμένη αὐτὴ τὴν ἐποχὴ. Ὅταν σκοτεινίαισε ἐπὶ τέλους, ὁ Πίντσερ ξεκίνησε καὶ πάλι, ὅχι ὁμῶς πρὸς τὴν πόλιν, ἀλλὰ πρὸς τὴν κατασκήνωσι τῶν πρωτόγονων ἱθαγενῶν.

δολισμούς. Ἐπειτα, κρατώντας τὸ μὲ τὸ μαντήλι του γιὰ νὰ μὴν ἀφίσχῃ δακτυλικά ἀποτυπώματα, τόβαλε στὸ χέρι τοῦ νεκροῦ.

Σκούπισε ὕστερα μ' ἐπιμέλεια τὰ ἀκόντια, γιὰ νὰ σβύσῃ τελείως τὰ δακτυλικά του ἀποτυπώματα, πήρε τὸ χρυσάφι τοῦ συντρόφου του ἀπ' τὴν πέτσινη σακούλα ὅπου τὸ φύλαγε, ξαναγύρισε στ' αὐτοκίνητό του καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόλιν.

Τὸ
ἔγκλημα
τοῦ
ΧΡΥΣΩΡΥΧΕΙΟΥ

Ὁ Ρόμπερτς σήκωσε ψηλὰ τὸ ἀκόντιο καὶ τῆμψε στὴν καρδιά τοῦ Λάστινγκ.

Ὅταν ὁ Πίντσερ Ρόμπερτς ξεκίνησε μὲ τ' αὐτοκίνητό του ἀπ' τὸ μοναχικὸ χρυσωρυχεῖο καὶ πήρε ἐπιδεικτικὰ τὴ διεύθυνσι τῆς μικρῆς πόλεως, ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ ἐνωμοτάρχης Οὐίλλις, παρ' ὅλη τὴν ἀξία του, δὲν θὰ μπορούσε νὰ βρῇ ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα ἐναντίον του.

Τὴν ἄλλη μέρα, πού θὰ πῆγαινε ὁ Οὐίλλις γιὰ τὴν τυπικὴ ἐπιθεώρησι μίας νομαδικῆς φυλῆς ἱθαγενῶν, κατασκηνωμένης ἐκεῖ κοντὰ, θῆβαισε σκοτωμένο τὸ Λάστινγκ, τὸ συνεταῖρο τοῦ Πίντσερ, πού εἶχε μείνει τώρα νὰ φυλάξῃ τὸ χρυσωρυχεῖο. Τίποτε ὁμῶς δὲν θὰ πρόδιδε ὅτι ὁ δολοφόνος του ἦταν ὁ Πίντσερ. Ποτέ δὲν θὰ μπορούσε νὰ περάσῃ αὐτὴ ἡ ἰδέα ἀπ' τὸ μυαλό τοῦ ἐνωμοτάρχου.

Δὲν θάβρισκε ἀλλοσχετὶ τίποτε πού νὰ δικαιολογῇ ἕνα τέτοιο ἔγκλημα. Γιατὶ μολοντὶ τὸ χρυσωρυχεῖο τοὺς ἀπέδιδε χρυσάφι καὶ βδομάδα, ὁ Πίντσερ καὶ ὁ Λάστινγκ εἶχαν διαδώσει πῶς ἦταν φτωγὸ, γιὰ νὰ μὴ μακρυνθῇ ἐκεῖ καὶ ἄλλοι χρυσωρυχῆς. Ὅταν πῆγαιναν στὴν πόλιν γιὰ ψώνια, παζάρευαν καὶ πληρώναν μὲ μεγάλα δυσκολία, σὰν νὰ μὴν εἶχαν χρησσοθήρες. Ὅταν πῆγαιναν στὴν πόλιν γιὰ ψώνια, παζάρευαν καὶ πληρώναν μὲ μεγάλα δυσκολία, σὰν νὰ μὴν εἶχαν χρησσοθήρες.

Βέβαιος λοιπὸν ὅτι ὁ Οὐίλλις δὲν θὰ εἶχε κανένα λόγο νὰ τὸν συσχετίσῃ μὲ τὸ ἔγκλημα, ὁ Πίντσερ Ρόμπερτς ἐξακολούθησε νὰ ὁδηγῇ τ' αὐτοκίνητο,

Σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπ' αὐτὴν ἐσθυσε τοὺς προβολεῖς τοῦ αὐτοκινήτου, κατέβηκε καὶ προχώρησε πεζῇ. Ὁ ἦχος τῆς βροχῆς σκέπαζε τὶς πατημασιές του...

Ὅλα ἦταν ἥσυχια στὴν κατασκήνωσι. Οἱ ἱθαγενεῖς ἦσαν μαζεμένοι σὲ μιά καλύβα, γιὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπ' τὴν βροχή. Μὲ τὸ φῶς τοῦ ηλεκτρικοῦ φανοῦ τοῦ, ὁ Ρόμπερτς βρῆκε ὅτι ζητοῦσε: Μερικὰ ἀκόντια πού εἶχαν ἀφίσει οἱ ἱθαγενεῖς μπηγμένα στὸ ἔδαφος, ἔξω ἀπ' τὶς σκηνές τους. Σύρθηκε ὡς ἐκεῖ μὲ προφύλαξι καὶ πήρε δυὸ ἀπ' αὐτὰ.

Ξαναγύρισε ἔπειτα στ' αὐτοκίνητό του καὶ πήρε τὸ δρόμο τοῦ χρυσωρυχείου. Ἡ βροχὴ θάσυνε τελείως τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν, καὶ ἔτσι δὲν ἔβλεπε κανένα σημάδι τῶν πηγαίνοντων του...

Ὅταν ἔφτασε στὸ χρυσωρυχεῖο, σὺρθηκε ὡς τὸ ὕψινο σπιτάκι, ἀνοίξε ἀθόρυβα τὴν πόρτα καὶ κύτταξε μέσα. Στὶς τελευταῖες ἀναλαμπές τῆς φωτιάς τοῦ τζακιού, εἶδε τὸ Λάστινγκ νὰ κοιμάται στὸ κρεβάτι του. Πῆγε κοντὰ του, πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, σήκωσε ψηλὰ τὸ ἕνα ἀκόντιο καὶ, μὲ μιά ἀστραπηδαίον κίνησι, τοῦ τῆμψε στὴν καρδιά!

Ἀναποδογύρισε ἔπειτα ἕνα σκαμνὶ καὶ ἕνα τραπέζι, γιὰ νὰ σκηνοθετῇ μιά πάλιν. Πῆρε τὸ ρεβόλβερ τοῦ συνεταίρου του καὶ ἔρριξε μερικοὺς πυρο-

ἦταν βέβαιος ὅτι τὸ ἔγκλημα θὰ φαίνονταν ἔργο τῶν ἱθαγενῶν. Ὁ Οὐίλλις θὰ πίστευε ὅτι εἶχαν ἐπιτεθῇ τὴ νύχτα στὸ χρυσωρυχεῖο, ὅτι ὁ Λάστινγκ τοὺς εἶχε ἀπακρούσει μὲ τὸ περιστρόφο του καὶ ὅτι, πρὶν φύγουν, τὸν εἶχαν σκοτώσει μ' ἕνα ἀκόντιο.

Στὴν πόλιν, ἐξήγησε ὅτι εἶχε καθυστερήσει ὡς πού νὰ μπορῇ νὰ περάσῃ ἕνα πλημμυρισμένο ποταμάκι. Τὸ πρῶτ', ἔκαμε μερικὰ ψώνια.

Ἀφίσε νὰ περάσουν κάμποσες ὥρες ἀκόμα, γιὰ νάχῃ τὸν καιρὸ ὁ Οὐίλλις νὰ πάῃ στὸ μεταξύ, στὸ χρυσωρυχεῖο. Τέλος, τ' ἀπογεμα, πήρε μὲ τ' αὐτοκίνητό του τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Ἐλεγε μὲ τὸ νοῦ του ὅτι τὸ μόνο πού εἶχε νὰ κάνῃ τώρα, ἦταν ν' ἀφίσει νὰ καλυμάρουν τὰ πράγματα... Θὰ δούλευε καὶ πάλιν στὸ χρυσωρυχεῖο, καὶ ὅταν θὰ ἐξηντλείτο πιά ἡ φλέβα, θάπαιρνε ὅλο τὸ χρυσάφι καὶ θάφευγε μακριὰ, γιὰ νὰ ζήσῃ ἐπιτέλους σὰν ἄνθρωπος.

Μὰ τὰ πράγματα δὲν ἦρθαν ὅπως τὰ λογαριάζε...

Σὰς περίμενα, τοῦ εἶπε ὁ ἐνωμοτάρχης, Οὐίλλις, μόλις κατέβηκε ἀπ' τ' αὐτοκίνητο. Τοῦ ἀνήγγειλε ἐπισήμως τὸ θάνατο τοῦ συνεταίρου του καὶ πρόσθεσε:

Ἐλάτε μαζί μου ὡς τὴν ἀστυνομία. Ἐχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι ἔχετε γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι περισσότερα ἀπ' ὅ,τι φαίνεται ἐκ πρώτης ὀψεως...

π. χ. τὸ τί ἀπέγινε τὸ μερίδιο τοῦ συνεταίρου σας ἀπ' τὸ χρυσωρυχεῖο. Ἄν τυχὸν βροῦμε ἀπάνω σας αὐτὸ τὸ χρυσάφι θὰ πρέπει νὰ μᾶς δώσετε μερικὲς ἐξηγήσεις γιὰ τὴν προέλευσί του...

Ὁ Ρόμπερτς πῆγε νὰ πῇ κάτι, μὰ ὁ ἐνωμοτάρχης τὸν διέκοψε:

Ναί, ξέρω, θεωροῦν ὅλοι φτωγὸ τὸ χρυσωρυχεῖο! Ἰατόσο, ψάχνοντας νὰ βρῶ τὸ λόγο αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος, ἔκαμα πρὸ ὀλίγου μίαν ἐπιθεώρησι... Κι' ἐπειδὴ ὑπῆρξε κι' ἐγὼ χρυσωρυχῆς, πρὶν νὰ γίνω ἀστυνομικός, μπόρεσα νὰ διαπιστώσω ὅτι ἡ φλέβα σας βγάζει ἀρκετὸ χρυσάφι ἀπὸ καιρό.

Παρ' ὅλο τὸ ἀκόντιο πού βρῆκα στὸ κορμὶ τοῦ θύματος, ἦξερα ἐξ ἀρχῆς ὅτι δὲν εἶχαν κάμει αὐτὴ τὴν δολοφονία οἱ ἱθαγενεῖς. Γιατὶ θὰ τὴν ἔκαναν, ἔφασαν πίστευαν, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, ὅτι δὲν ἔχετε μαζέψει χρυσάφι ἀπ' τὸ χρυσωρυχεῖο σας καὶ ὅτι σὰς ζημιώνει αὐτὴ ὅλη ἡ ὑπόθεσι;

Ὁ Πίντσερ θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀλλὰ ὁ Οὐίλλις δὲν τὸν ἄφισε νὰ συνεχίσῃ, λέγοντάς του ἀκόμη:

Ἐκεῖνο ὁμῶς πού μὲ πρῶτοέκαμε νὰ ὑπαπευθῶ ὅτι οἱ ἱθαγενεῖς δὲν εἶχαν σχέση μὲ τὸ ἔγκλημα, ἦταν ὅτι περίμεναν ἡσυχία τὴν ἐπιθεώρησί μου, στὴν κατασκήνωσί τους, ἀντὶ νάχουν φύγει μακριὰ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μὴν τοὺς βῇ ἡ ἀστυνομία.

Ἐκινώντας λοιπὸν ἀπ' αὐτὲς τὶς βάσεις, δὲν δυσκολεύθηκα νὰ καταλάβω πῶς ὁ δολοφόνος εἶχε κλέψῃ τὰ ἀκόντια, εἶχε σκηνοθετῇ μιά ἐπιθεώρησι καὶ συγχρόνως εἶχε δημιουργῇ ἕνα ἄλλοθι γιὰ τὸν ἐναυγισμόν... Ἐξέτασα ἔπειτα μὲ μεγαλύτερη προσοχὴ αὐτὰ τὰ ἀκόντια...

Ὁ ἐνωμοτάρχης σταμάτησε λίγο, καὶ ἔπειτα πρόσθεσε μὲ εἰρωνικὸ τόνο:

Ἦταν πολὺ ξευπνός ὁ δολοφόνος, ἀλλὰ καὶ πολὺ θάλακας συγχρόνως... Τὰ ἀκόντια δὲν εἶχαν νὰ πᾶν ἀπὸ τὸ σὺ λ ι κ ὲ ἀ π ο τ ὺ μ α, οὐτε τοῦ δολοφόνου, οὐτε τῶν ἱθαγενῶν... Δὲν μπορεῖ ὡστόσο νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι οἱ ἱθαγενεῖς ἔχουν ἰδέα ἀπὸ ἀποτυπώματα, καὶ ὅτι σκουπίζουν τὰ ὅπλα μὲ τὰ ὁποῖα ἔκαμαν ἕνα ἔγκλημα!... Δὲν ἔχω δίκην, Ρόμπερτς!...

ΤΖΑΚ ΜΑΚ ΛΑΡΕΝ

Ἡ μηχανὴ τῆς υπέρτατος του

Ἐνας πιτσιρίκος 7 ἐτῶν, στὴ Βαλτιμόρη, ἀκούγε διαρκῶς τὴ μητέρα του νὰ λὲν πῶς θάθελε πολὺ ν' ἀποκτήσῃ μιά καλὴ φωτογραφικὴ μηχανή. Μιά μέρα λοιπὸν, τόσκασε ἀπ' τὸ σπῆτι του, δῖχως νὰ πῇ λέξι σὲ κανένα, καὶ ἄρχισε νὰ κἀνὲ τὸ λούστρο στὸ ἀερόδρομιο τῆς πόλεως. Τὴν πόλιν ἡμέρα, κέρδισε 1 δολλάριο. Κοιμήθηκε τὴ νύχτα μέσα σ' ἕνα καμινίδι. Καὶ συνέχισε αὐτὴ τὴ δουλειὰ ὡς πού μπόρεσε ν' ἀγοράσῃ μὲ τὰ κέρδη του τὴ φωτογραφικὴ μηχανή. Τότε ἀκριβῶς, τὸν ἀνακάλυψε ἡ ἀστυνομία καὶ τὸν πήγε πίσω στὸ σπῆτι του. Κι' ὁ μικρὸς σάστισε, ὅταν εἶδε τὴν τέρατος τοῦ νὰ βάλῃ τὰ χεῖρά του γιὰ νὰ κλαίῃ, ἀπὸ ὅτι εἶχε ἀποκτήσῃ τὴ μηχανή της!...

Νὰ ἕνα παιδί πού ἀξίζει κάτι!

Ἀκρισίος, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἀργούς, δὲν εἶχε ἀρσενικοὺς ἀπογόνους. Πῆγε λοιπὸν καὶ συμβουλευτῆκε τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν. Τοῦ δόθηκε ἡ ἀπάντησις πῶς ἡ κόρη του Δανάη θὰ γεννοῦσε γιου. Τὸ παιδί αὐτὸ θὰ βασιλεύεε κάποτε στὴ χώρα. Ἡ δόξα του θάταν ἀσύγκριτη. Δυστυχῶς ὁμῶς θὰ σκότωνε τὸν παπποῦ τοῦ Ἀκρισίου.

Μὲ κάθε τρόπο ὁ Ἀκρισίος θέλει νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πραγματοποίησι τὸ ὅ ὅ χρῆσται. Γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὴν κόρη του νὰ γίνῃ ὑπέρτατος, τὴς φτιάχνει μιά ὑπόγεια φυλακή, πού τὸν θόλο της τὸν σκέπτεισαν χάλκινες πλάκες καὶ κλείνει μέσα τὴν κόρη του.

Ὁ Δίας ὁμῶς, ἀνώτατος θεὸς τοῦ οὐρανοῦ, μαγεύεται ἀπ' τὰ θέλγητρά της καὶ μεταμορφώνεται σὲ χρυσὴ βροχή. Ἐτσι μπαίνει ἀπ' τὴ στέγη τῆς φυλακῆς καὶ κατεβαίνει στὸν κόλπο τῆς παρθένας. Τὸ παιδί πού γεννιέται ἀπ' τὴν ἔνωσι αὐτὴ ὀνομάσθηκε Περσεύς.

Ἀκρισίος φοβήθηκε ἀπ' τὴ θαυμαστὴ αὐτὴ γέννησι καὶ κλείνει τὴν ὥραια νύμφη καὶ τὸ γιου τῆς Περσέας σὲ κιβώτιο, πού τ' ἀφίνει στὸ ἔλεος τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης. Τὸ πρόχειρο αὐτὸ καὶ εὐκολόθραυστο πλοῖαρι προσορμίζεται στὴ νῆσο Σέριφο, ὅπου βασιλεῦσαν δυὸ ἀδελφίς, ὁ Δίκτυς καὶ ὁ Πολυδέκτης.

Ὁ Δίκτυς φιλοξενεῖ μάννα καὶ γιου. Ὁ Πολυδέκτης ὁμῶς μαγεύεται ἀπ' τὴν ὡμορφίαν τῆς νεαρᾶς νύμφης καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν παντρευθῇ. Ἀλλὰ φοβάται τὸν Περσέα, πού ἔχει πεῖα μεγαλῶσει καὶ κοντεῖναι νὰ γίνῃ ἄντρας καὶ σκέπτεται νὰ τὸν ξεφορτωθῇ.

Ἀναγγέλλει πῶς σκοπεύει νὰ παντρευθῇ τὴν Ἱπποδόμη, τὴν θυγατέρα τοῦ Οἰνομάου, καὶ ζητεῖ τὰ καθιερωμένα γαμήλια δῶρα, πού οἱ ὑποτελεῖς τοῦ ἀρχηγοῦ ὤφειλαν νὰ τοῦ προσφέρουν, σύμφωνα μὲ τὰ παμπάλαια ἔθιμα.

Ὅλοι τοῦ προσφέρουν λαμπρὰ ἄλογα. Μονάχα ὁ Περσεύς περιφρονεῖ τὴν κοινὴ αὐτὴ προσφορά καὶ ὑποτελεῖται νὰ τοῦ φέρῃ τὸ κεφάλι τῆς Γοργόνας. Ὁ Πολυδέκτης δέχεται πρόθυμα τὴν ὑπόσχεσί του, ἐλπίζοντας πῶς ἔτσι τὸν ἐξαπέστειλε ἀσφαλῶς πρὸς τὸ θάνατο.

Ὁ Περσεύς ξεκινεῖ γιὰ τὸν ἡρώικό του ὁδόν. Θέλει νὰ φτάσῃ πέρα ἀπ' τὶς Ἡράκλειες Στῆλες, ὅπου ζοῦσε ἡ φοβερὴ παρθένη, ἡ Γοργόνα. Στὸ ταξεῖδι τοῦ ὁδηγεῖται ἀπ' τὸν Ἑρμῇ καὶ τὴν Ἀθηνᾶ.

Στὶς ἀρχὲς φτάνει σὲ μιά θαυμαστὰ χώρα, ὅπου κατοικοῦν οἱ τρεῖς κόρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητούς, ἡ Ἑννώ, ἡ Περφιδῶ καὶ ἡ Δεινώ. Καί οἱ τρεῖς εἶνε παρθένες τερατώδεις. Ἀπ' τὸν καιρὸ πού γεννήθηκαν εἶχαν γεροντίστικη ὄψιν, ἦσαν οἱ «Γραῖες». Εἶχαν καὶ οἱ τρεῖς ἕνα μονάχα μάτι καὶ ἕνα μονάχα δόντι, πού τὰ μεταχειρίζονταν ἐκ περιτροπῆς.

Ὁ Περσεύς ἀρπάξει τὸ μάτι καὶ τὸ δόντι καὶ ἐνῶ οἱ Γραῖες τοῦ τὰ ζητοῦν, αὐτὸς ὑπόσχεται νὰ τοὺς τὰ ξαναδώσῃ, ἔαν τοῦ ὑποδείξουν τὸ δρόμο πού ὁδηγεῖ πρὸς τὶς Γοργόνες.

Οἱ κόρες τοῦ Φόρκυος, οἱ Γραῖες, συμφωνοῦν νὰ τοῦ χρησιμεύσουν ὡς ὁδηγοὶ καὶ ὁ Περσεύς ἐκτελεῖ τὴν ὑπόσχεσί του.

Οἱ Γραῖες ἐκτὸς ἀπ' τὰ φτερωτὰ πέδιλα εἶχαν καὶ «κίβισιν» (δισάκκι) καὶ

Ὁ Περσεύς ἀποκεφαλίζει τὴ Γοργόνα.

Οἱ Γοργόνες καὶ ἡ ὥραια Ἀνδρομέδα

«Κυνένη» (σκοτεινὸ κάλυμμα τοῦ κεφαλίου), πού τὶς ἔκανε ἄορατες.

Ὁ Περσεύς τοὺς παίρνει τ' ἀντικείμενα αὐτὰ καὶ ὀπλίζεται ἀκόμη μὲ μιά χάλκινη «ἀρπη», πού τοῦδωσαν ὁ Ἑρμῆς. Πεταίει πάντα ἀπ' τὸν Ὀκεανὸ, φτάνει στὶς Γοργόνες καὶ τὶς βρίσκει νὰ κοιμούνται.

Οἱ Γοργόνες εἶνε τρεῖς ἀδελφές, ἡ Σθεινώ, ἡ Εὐρύαλη καὶ ἡ Μέδουσα. Ὡς τέρατα δὲν εἶνε λιγώτερο φοβερά ἀπ' τὶς Γραῖες. Γύρω ἀπ' τὸ κεφάλι τους κουλουριαζόντουσαν φίδια, εἶχαν μακριὰ δόντια σὰν χαυλιόδοντες ἀγριογούρουν, χάλκινα χέρια καὶ χρωστὰ φτερά. Ὅσοι στυλῶναν τὰ μάτια τους πάνω τους ἀπολιθωνόνταν.

Ὁ Περσεύς τὶς πλησιάζει. Γυρίζει ἀλλοῦ τὸ κεφάλι τοῦ γιὰ νὰ μὴ δῇ τὴ μορφή τῆς Μέδουσας, ἀφίνει τὸ χέρι του νὰ φῇ τῆς Μέδουσας, ἀφίνει τὸ χέρι του νὰ τὴν κατεβῇ ἡ Ἀθηνᾶ καὶ μὲ τὴν «ἀρπη» τοῦ τῆς κόβει τὸ κεφάλι. Ὅταν κόβεται τὸ κεφάλι τοῦ τέρατος, βγαίνουν ἀπὸ τὸν ἀκράτιστασμένο κορμὸ τῆς Γοργόνας ὁ Πῆγαςος, τὸ φερωτὸ ἄλογό καὶ ὁ Χρυσάωρ, ὁ πατέρας τοῦ Γηρύονη.

Τοποθετεῖ μέσα σ' ἕνα σάκκο ὁ Περσεύς τὸ κεφάλι τῆς Μέδουσας, τὸν ρίχνει ὑπερὰ στὸν ὦμο καὶ τὸ βάσει ἐπὶ πτόδια. Στὸ μεταξύ ἐπιπνέουν οἱ δυὸ ἀδελφὲς Γοργόνες καὶ τὸν καταδιώκουν. Χάρις στὸ θαυμαστὸ κάλυμμα τοῦ κεφαλίου του, πού τὸν κάνει ἄορατο, δὲν μποροῦν νὰ τὸν φτάσουν.

Ὁ ἥρως μας, πατώντας μὲ τὰ φτερω-

τὰ σανδάλια του ἡ ἱππεύοντας, ὅπως ὁ Βελλεροφόντης ἐνα φτερωτὸ ἄλογο, πεταίει μέσα ἀπ' τὸ διάστημα τοῦ οὐρανοῦ καὶ φτάνει στὴν Αἰθιοπία.

Στὴν Αἰθιοπία βασιλεῦσε τότε ὁ Κηφεύς. Ἡ βασιλισσα ὁμῶς Κασσιόπεια εἶχε θυμώσει μὲ τὶς Νηρηίδες, γιατί ἱσχυρίζονταν πῶς ἦταν ἐξάμλλη στὴν ὀμορφίαν. Ὁ Ποσειδὼν βοηθώντας τὶς Νηρηίδες πλημμύρισε τὴ χώρα καὶ ἔστειλε στὰ παράλια ἕνα θαλάσσιο τέρας, πούτρωγε ἀνθρώπους καὶ ζῶα.

Τὸ Μαντεῖον τοῦ Ἀμμωνος συμβούλεψε νὰ δοθῇ ἡ κόρη τοῦ βασιλῆα Ἀνδρομέδα τροφή.

Ὁ Κηφεύς προσφέρει τὴν κόρη του γιὰ τὴ θυσία, τὴ δίνει σ' ἕνα βράχο καὶ τὴν ἐγκαταλείπει στὴν ἀκτὴ.

Μόλις φτάνει ὁ Περσεύς βλέπει τὴν ὥραια παρθένα καὶ τὴν ἐρωτεύεται. Ὑπόσχεται στὸ βασιλεῖα νὰ ἐλευθερώσῃ τὴ χώρα ἀπ' τὴ θεϊκὴ ὀργή, ἔαν ἡ Ἀνδρομέδα ταῦ δοθῇ ὡς σύζυγος. Ὁ Κηφεύς δὲν ἔχει καμμιὰ ἀντίρρηση. Ὁ Περσεύς σκοτώνει τὸ τέρας, ἐλευθερώνει τὴν Ἀνδρομέδα καὶ τὴν παντρεύεται.

Σὲ λίγες μέρες φεύγει ἀπ' τὴν Αἰθιοπία, ἐρχεται στὴ Σέριφο καὶ φέρνει στὸν Πολυδέκτη τὸ κεφάλι τῆς Μέδουσας. Ἐκεῖ βρίσκει τὴν μητέρα του καὶ τὸν ἥρωα Δίκτυο στὴν βάσι τῶν βωμῶν τῶν θεῶν, ὅπου εἶχαν καταφύγει, ὑπερὰ ἀπὸ τὶς ἀπειλὲς τοῦ Πολυδέκτη. Γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν τελευταῖο μπαίνει στὰ ἀνάκτορα καὶ δείχνει τὸ κεφάλι τῆς Γοργόνας. Ὁ Πολυδέκτης καὶ οἱ σύντροφοί του ἀπολιθώνονται. Κατόπιν κάνει βασιλεῖα τῆς Σέριφου τὸ Δίκτυς.

Οἱ ἄθλοι τοῦ Περσέως τελειώνουν. Δίνει τὰ πέδιλα, τὴν «κίβισιν» καὶ τὴν «κυνένην» στὸν Ἑρμῇ καὶ τὸ κεφάλι τῆς Γοργόνας στὴν Ἀθηνᾶ, πού τὸ τοποθετεῖ στὸ κέντρο τῆς ἀσπίδας της. Παίρνει ὕστερα τὴν μητέρα του καὶ τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀνδρομέδα καὶ γυρίζουν στὸ Ἀργός.

Ὁ Ἀκρισίος, ὁ παπποῦς του, σοφάται μὴπως ἀληθέη ὁ παλιὸς χρησμός καὶ καταφεύγει στοὺς Πελαγονεῖς Θεσσαλίας. Τὸ πεπρωμένον ὁμῶς δὲν μπόρεσε νὰ τ' ἀποφύγῃ! Στους ἀγῶνες τοῦ βασιλῆα τῆς Λαρίσης πρὸς τιμὴν τοῦ πατέρα του, ὁ Ἀκρισίος βρίσκειται ἀπέναντι ἀπ' τὸν ἐγγονὸ τοῦ Περσέα. Κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ πεντάθλου, ὁ ἥρως μας ρίχνει ἀκούσια τὸ δίσκο καὶ ἀκούσια κτυπᾷ στὸ κεφάλι καὶ σκοτώνει τὸν παπποῦ τοῦ. Ὁ χρησμός ἐπαληθεύει...

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ἀρχαία ἀνέκδοτα

Ἡ Ἀθηναῖα κόρη τοῦ σοφιστοῦ Λεοντίου ἦταν ὥραια καὶ μορφωμένη.

Ὁ πατέρας τῆς ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τὴν ὀμορφίαν καὶ τὰ προτερήματα τῆς κόρης του, ἐμοίρασε ὅλην τὴν περιουσίαν στὰ δύο τοῦ ἀγῶνα.

Οἱ θείες της, βλέποντας τὴν κατάστασί της, ἀναγκάστηκαν νὰ τὴν πάρουν στὴν Κανταντινούπολιν, ὅπου ἔγινε ἀργότερα σύζυγος τοῦ τότε αὐτοκράτορος Εὐδοκίαν.

Παρὰ τὴν ὑψηλὴν τῆς θέσι ὁμῶς δὲν κράτησε κακίαν στοὺς ἀδελφούς της. Βλέποντάς τὴν μεταμέλειά τους, εἶπε: — Ἄν δὲν μὴν ἀναγκάσει ν' ἀφήσω τὴν πατρίδα μου δὲν θὰ ἦμουν τώρα ἱκανὴ νὰ σὰς δείξω ποῖα εἶνε ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη!

ΝΕΚΡΟΙ ΠΟΥ... έξαϋλώνονται

Μερικά περίεργα ιστορικά
αίνιγματά

Την προηγούμενη του ένταφια-
σμού της διάσημης Γαλλίδος βιολο-
γιστρίνας Ζινέττας Νεβέ, που ήταν
μεταξύ των θυμάτων του αεροπλά-
νου που έπεσε στις Αζόρες, ο α-
δελφός της ανακάλυψε ότι το πτώ-
μα που βρισκόταν μέσα στο φέρε-
τρο δεν ήταν δικό της.

Το λάθος που είχε γίνει δεν έγινε
ανεξήγητο. Έπειτα από το πολυ-
κροτο αεροπορικό δυστύχημα, που
στοίχισε τη ζωή τούσων ανθρώπων,
οι πορτογαλικές αρχές πιστοποίη-
σαν πρόχειρα την ταυτότητα των
θυμάτων, και ύστερα τα παράλαβαν
οι οικείοι τους. Φαίνεται, όμως, ότι
συνέβησαν πολλά λάθη, που οφεί-
λονται στο γεγονός ότι τα περισ-
σότερα πτώματα ήταν μισοκαμμένα
και άγνωστα.

Αλλά δεν είναι η πρώτη φορά που
γίνονται παρόμοια λάθη. Μια από
τις πιο τυπικές περιπτώσεις αυτού
του είδους είναι και η ακόλουθη.

Σύγχρονος του αυτοκράτορος της
Αυστρίας Φραγκίσκου του Β' και
φίλος του κόμητος Έστερζάχ, ο
μεγάλος μουσικός Χάιντς πέθανε την
1η Ιουνίου 1809, την εποχή που
τα στρατεύματα του Ναπολέοντος
έμπαιναν στο αυτοκρατορικό έδα-
φος. Ο Γάλλος αυτοκράτωρ, που έ-
θαυμαζε τη μεγαλοφυΐα του μουσι-
κού, διέταξε να τοποθετηθεί ένα ά-
ποσπασμα γρεναδιέρων επί όχθη ή-
μέρας γύρω στον τάφο του.

Μόλις όμως αποκαρύνθηκε η τι-
μητική φρουρά, δύο Αυστριακοί έ-
πιστήμονες, ο Πέτερ κι' ο Ροζεν-
μπάουμ, μπήκαν κρυφά μέσα στον
τάφο του μουσικού, του έκοψαν το
κεφάλι και το αντικατέστησαν με το
κεφάλι ενός κακούργου, που είχε κα-
ρατομηθεί το πρωί της ίδιας ημέ-
ρας. Ο σκοπός τους ήταν να αε-
λειψήσουν την άρχαιολογική του κρα-
νίου του και να εξακριβώσουν αν εί-
χε την «προεξοχή της μουσικής»,
σύμφωνα με τις θεωρίες του Γκάλ.

Το 1820, ο κόμης Έστερζάχ ά-
ποφάσισε να μεταφέρει το λείψανο

Χιονι
δαχτυλά

μη εως φοβίζουν
όταν χρησιμοποι-
ητε

**ΚΡΕΜΑ
ΠΟΥΔΡΑ
Katia**

ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ ΠΑΡΑ ΤΗΣ
ΑΡΩΜΑΤΙΣΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

του μεγάλου συνθέτου στάν οίκο-
νειακό του τάφο. Κατά την έκταση,
ανακαλύφθηκε η ιεροσύνη. Για να
μη γίνη θύμα όμως, το σώμα
του μουσικού και το κεφάλι του
κακούργου ένταφιάσθηκαν προσω-
ρινά μαζί.

Στο μεταξύ, το κρανίο του Χάιντς
είχε περάσει στην κατοχή ενός άλ-
λου φρενολόγου, του Ροκίτάνσκυ. Το
1898, ο έγγονος του τελευταίου το
παρέδωσε στην «Εταιρία των φίλων
της μουσικής» της Βιέννης. Το
1930, τέλος, ο σημερινός κόμης Έ-
στερζάχ, έπειτα από πολλά άκαρ-
πα διαδήματα, κατάρρωσε να πάρη
στην κατοχή του αυτό το κρανίο
και το έθαψε μαζί με τον υπόλοιπο
σκελετό σ' ένα μεγαλοπρεπές μαι-
σωλείο, που κατασκεύασε γι' αυτό
το σκοπό.

Κάτι παρόμοιο συνέβη και στην
περίπτωση του Μότσαρτ. Ο μεγα-
λος συνθέτης πέθανε πάμπτωχος κι'
ένταφιάσθηκε στην περιοχή του νε-
κροταφείου που προοριζόταν για
τους φτωχούς. Οι θάνασται της
τέχνης του θέλησαν έπειτα από πολ-
λά χρόνια να μεταφέρουν τα όσα
του σ' ένα ειδικό τάφο, που είχαν
ετοιμάσει γι' αυτό το σκοπό. Αλ-
λά τα όσα που βρήκαν στο μέρος
όπου τους υπέδειξε ένας από τους
φύλακες του νεκροταφείου δεν αντα-
ποκρίνονταν στις σωματικές δια-
στάσεις του μουσικού.

Ένα πράγμα που θα φανή πα-
ράξενο είναι ότι οι Γάλλοι άγνωστον
που βρίσκονται τα όσα του καρ-
δινάλιου Μαζαρίνου, που ήταν ο ά-
γιος διάδοχος του Ρισελιέ. Όλες
οι έρευνες που έγιναν για να εξα-
κριβωθεί το μέρος όπου ένταφιάσθη-
κε ο καρδινάλιος δεν έφεραν αποτέ-
λεσμα.

Αλλά μήπως οι Αμερικανοί γνω-
ρίζουν που είχε ένταφιασθεί ο Α-
βραάμ Λίκορν; Για λόγους σχετι-
ζόμενους με τα πολιτικά γεγονότα
της εποχής εκείνης, ο νεκρός του δο-
λοφονηθέντος προέδρου άλλαξε δέκα
έπτά φορές κατοικία. Σύμφωνα με
την επικρατέστερη γνώμη, ο Λί-
κορν αναπαύεται σήμερα σε μία γω-
νία του νεκροταφείου του Σπρίνγ-
κφελντ. Αλλά δεν υπάρχει απόλυτη
βεβαιότητα γι' αυτό.

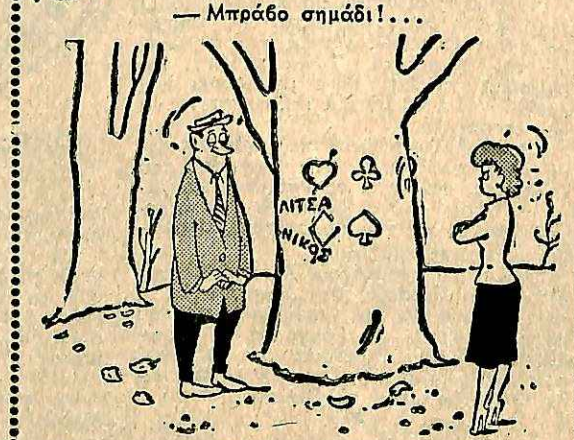
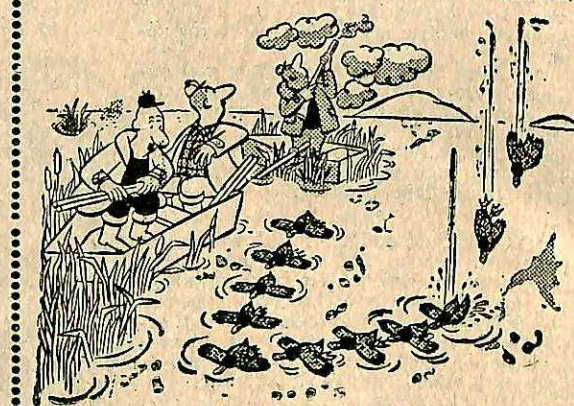
Ελάχιστοι άνθρωποι γνωρίζουν,
έξ άλλου, που είχε ένταφιασθεί ο
τελευταίος τσάρος Νικόλαος ο Β'
και η οικογένειά του. Υποτίθεται,
ωστόσο, ότι τα όσα της τσαρικής
οικογενείας αναπαύονται σήμερα
«κάπου» στη Γαλλία. Η υπόθεση
αυτή στηρίζεται στο γεγονός ότι ο
δικαστής Σοκολόφ, που επιφορτί-
σθηκε να εξακριβώσει τις συνθήκες
της δολοφονίας του τελευταίου τσα-
ρου και της οικογενείας του, έπι-
στρέφοντας στη Γαλλία, έπειτα από
την ολοκληρωτική επικράτηση της
επαναστάσεως, μετέφερε τέσσερις
μεγάλες βαλίτσες, που τις παρέ-
δωσε στο Ρώσο διπλωμάτη ντε
Ζιέρς. Υποτίθεται, λοιπόν, ότι αυ-
τές οι βαλίτσες περιείχαν τα όσα
της τσαρικής οικογενείας.

Το ίδιο άγνωστο παραμένει και
ο τάφος του τελευταίου αυτοκράτο-
ρος των Αζτέκων Κουατεμόκ. Ένα
παλιό έγγραφο, που αποκαλύφθηκε
τελευταία, ανέφερε ότι ο τάφος του
Κουατεμόκ βρισκόταν στην έκκλη-
σία του Ιζκατκόπαμ και ακριβώς
κάτω από την άγια Τράπεζα. Αλ-
λ' οι έρευνες που έγιναν σ' αυτό το
μέρος έφεραν σε φώς ένα μεγάλο
λάκκο που περιείχε κόκκαλα γυναι-
κών και μικρών παιδιών.

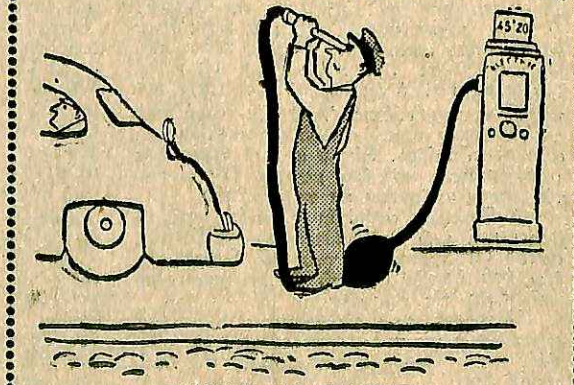
Πόσα άλλα παρόμοια περιστατι-
κά θα μπορούσε ν' αναφέρει κανείς!
Σε όχι λίγες περιπτώσεις, νεκροί
επιφανών προσώπων εξαϋλώθηκαν
στην κυριολεξία και είναι αδύνατον
να πη κανείς, αν και που ένταφια-
σθηκαν. Σε άλλες πάλι περιπτώ-
σεις, έγιναν είτε σκόπιμα, είτε από
λάθος αντικαταστάσεις νεκρών. Η
ιστορία είναι γεμάτη από παρόμοια
αίνιγματά...

Το καλό το παλληκάρι...
(Του 'Αρχέλαου)

—Α! Α!... είσαι χαρτοπαίκτης!...
(Από την «France Dimanche»)

—Α! Α!... είσαι χαρτοπαίκτης!...
(Από την «France Dimanche»)

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ για τη διατροφή

Οι θρεπτικότερες κι' ωφελι-
μότερες τροφές

Τώρα το χειμώνα ιδίως, τρώ-
τε άφθονα ξηνά φρούτα και ντο-
μάτες κονσερβαρισμένες. Γιατί
τα τρόφιμα αυτά περιέχουν ά-
φθονη βιταμίνη C, πολλοί δε δι-
αιτολόγοι υποστηρίζουν ότι η
έλλειψις ή η ανεπάρκεια αυτής
της βιταμίνης ελαττώνει την ά-
ντιστάση του οργανισμού στα
κρυολογήματα και γενικώς στις
μολυσματικές ασθένειες.

Αν, για όποιονδήποτε λόγο,
περιορίσετε τις λιπαρές τροφές
που καταναλώνετε στη διαίτα
σας, είναι απαραίτητο ν' αυξη-
σετε αντίστοιχως τα πράσινα
και κίτρινα λαχανικά. Κι' ο λό-
γος είναι ο εξής: Πολλές απ' τις
τροφές που περιέχουν λίπος
(όπως το βούτυρο, το τυρί, τ'
αυγά, κλπ.) είναι συγχρόνως
πλούσιες στη βασική κι' αναγ-
κασιότητα βιταμίνη Α. Έξ άλ-
λου, το λίπος που συνυπάρχει
με τη βιταμίνη, βοηθά τον ορ-
γανισμό μας να την απορροφή-
ση και να τη χρησιμοποιήσει.

Αν λοιπόν περιορισθούν οι λι-
παρές αυτές τροφές, για να μη
στερηθεί το σώμα μας τη βιτα-
μίνη Α πρέπει να τρώμε αρ-
κετά λαχανικά, όπως καρότα,
γλυκοπατάτες, μπρόκολα, πρά-
σινα σαλατικά κλπ. Όλα αυτά
μας προσφέρουν άφθονη «καρω-
τίνη», μία ουσία που ο οργανι-
σμός μας τη μεταβάλλει σε βι-
ταμίνη Α.

Πολλοί θεωρούν απαραίτητο
για το πρωινό τους πρόγευμα
ένα φλυτζάνι πορτοκαλόχυμο.
Και δεν έχουν άδικο, γιατί το
ζουμε αυτό περιέχει πολύτιμα
θρεπτικά στοιχεία. Υπάρχουν
όμως μερικά εύασητα στομά-
χι που δεν το ανέχονται και έ-
ρεθίζονται. Σε τέτοια λοιπόν
περίπτωση, το πορτοκαλόχυμο
μπορεί να συνδυάζεται με γάλα,
που προστατεύει το στομάχι
απ' την πολλή οξύτητά του.

Τα τρόφιμα του ψυγείου πρέ-
πει να καταναλώνονται μέσα
σ' ένα χρόνο το αργότερο.
Πράγματι, οι ειδικοί έχουν εξα-
κριβώσει ότι οι βιταμίνες τους
αρχίζουν να ελαττώνονται έπει-
τα από 6 μηνών εναποθήκευσι
στο ψυγείο, ή ελάττωσις όμως
αυτή δεν είναι σημαντική ως το
τέλος του πρώτου έτους. Έξ
άλλου, η θερμοκρασία του ψυ-
γείου δεν πρέπει ν' ανεβεί πάνω
απ' τους 18 βαθμούς υπό το
μηδέν, γιατί σε υψηλότερες θε-
ρμοκρασίες καταστρέφονται γρη-
γορώτερα οι βιταμίνες κι' αλ-
λοιώνεται ή γεύσις των τροφι-
μων.

ΣΑΛΟΝΑΚΙΑ

Samour

ΚΑΤΕΓΕΡΗ ΓΕΡΜΑΝ 7
ΤΗΛ 33775

ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Τα στρείδια ωφελούν πολύ
κατά της αναιμίας, γιατί περι-
έχουν πρωτεΐνη και σίδηρο σ'
άρκετη ποσότητα — δυο στοι-
χεία δηλαδή απαραίτητα για τη
δημιουργία καλού αίματος.
Μπορούν ωστόσο ν' αντικατα-
σταθούν κι' από άλλα θαλασσι-
νά, λιγότερο σπάνια κι' ακριβά.

Αν θέλετε να παχύνετε, μοι-
ράστε σε 5 - 6 φορές μέσα στην
ημέρα το πρόσθετο φαγητό που
τρώτε. Γιατί οι λεπτοί άνθρω-
ποι δεν έχουν συνήθως την ικα-
νότητα να φάνε διαμιάς μεγά-
λες ποσότητες τροφής, στα συ-
νηθισμένα τρία γεύματα της ή-
μέρας. Μπορείτε π. χ. να παίρ-
νετε ένα γάλα με φρούτα ή μπι-
σκότα κατά τις 10 - 11 το πρωί
άλλο ένα στη μέση του απο-
γεύματος και τρίτο πριν κοιμη-
θείτε το βράδυ. Προτιμάτε ν'
αποφεύγετε τα γλυκίσματα ά-
νάμεσα στα γεύματα.

Το κουνουπίδι είναι ωφελιμώ-
τερο ωμό, παρά μαγειρεμένο,
γιατί διατηρεί τότε όλες του τις
βιταμίνες (βιταμίνη C και ρι-
βοφλαβίνη). Αν ωστόσο προτι-
μάτε να το μαγειρέψετε, χωρί-
στε το προηγουμένως σε μικρά
«λουλουδάκια», ώστε να βράση
εύκολωτερα και ομοιόμορφα, να
μείνι πιο άσπρο και να μην
πάρη την άσχημη εκείνη μυρω-
διά που του δίνει το παρατετα-
μένο βράσιμο. Η προσθήκη λί-
γου χυμού λεμονιού στο νερό
που βράζει το κουνουπίδι, το
διατηρεί πιο άσπρο.

Το σκούρο ρίζι είναι θρεπτι-
κώτερο απ' το άσπρο και στιλ-
λωμένο, γιατί διατηρεί τη φλού-
δα του που περιέχει αρκετές βι-
ταμίνες Β. Όπωσδήποτε, το
ρίζι γενικώς είναι λιγότερο θρε-
πτικό απ' τις πατάτες, που πε-
ριέχουν περισσότερες βιταμίνες
Β και συγχρόνως στοιχίζουν
φθηνότερα απ' αυτό.

Η ζωή στο Σύμπαν

Κατά την παλαιά θεωρία του Αγ-
γλου αστρονόμου σερ Άρτουρ Έν-
τνινγκτον, κάποιο περιπλανώμενο ά-
στρο πέρασε κάποτε πολύ κοντά απ'
τον Ήλιο (που ήταν κι' αυτός ένα
μοναχικό άστρο) και με την έλξη του
έκαμε ν' αποσπασθούν απ' αυτόν όγ-
κοι αέριαν, που συμπυκνώθηκαν άρ-
γότερα και σχημάτισαν τους πλανή-
τες του ηλιακού συστήματος. Έπειτα
το περιπλανώμενο άστρο αποκαρύν-
θηκε και γάθηκε στο Απειρον. Η τι-
θενότητα όμως να ξανασυμβούν τέτοια
... ούρανια ατυχήματα, είναι άπειρο-
ελάχιστη. Γι' αυτό, ο Έντνινγκτον ύ-
ποστήριξε ότι δεν υπάρχει δεύτερο
πλανητικό σύστημα στο Σύμπαν.

Σήμερα όμως, η θεωρία του έχει
πιά σχεδόν εγκαταλειφθεί. Οι ά-
στρονόμοι παραδέχονται ότι το πλανη-
τικό μας σύστημα προήλθε από μια
έκρηξη του Ήλιου, ισχυρότερη παρά
αν έσκαζαν τρισεκατομύρια ατομικές
βόμβες μαζί! Τέτοιες εκρήξεις λοι-
πόν συμβαίνουν αρκετά συχνά στο
Απειρον: περίπου μία κάθε 500
χρόνια και σε κάθε γαλαξία. Συνε-
πώς, στο δικό μας μόνο Γαλαξία,
πρέπει να υπάρχουν περίπου 1.000.
000 πλανητικά συστήματα με συν-
θήκες κατάλληλες για την ανάπτυξη
ζωής. Αν τώρα λάβουμε υπ' όψιν
ότι ο αριθμός των γαλαξιών που
διακρίνεται με τα τηλεσκόπια, είναι
το λιγότερο 100.000.000, θα κατα-
λήσουμε στο συμπέρασμα ότι είναι
άφάνταστο το πλήθος των κατοικη-
μένων κόσμων του Σύμπαντος.

Ένας άγριος «σύζυγος»

Νέος, κομψός, πλούσιος, με
τρία και μισό ιδιόκτητα βαπό-
ρια, ο κ. Λένος Αράπογλου,
ζούσε ζωή κοσμική κι' έπαιρνε
τακτικά το «άπεριτίφ» στο
μπάρ της «Γκρέν - Μπερτάν-
νας». Αρκετές γνωριμίες,
πολλά φλέρτ, ευχάριστη «κο-
ζερή» κι' οι μέρες κι' οι βρα-
διές κυλούσαν όπως κυλούσε
το πιο διαλεχτό κρασί στο λα-
ρύνγι του Απολαυστικά, γλυ-
κά και βελούδινα, ως τη στιγ-
μή που γνώρισε κάποιο «νεοα-
φιχθέν» ζευγάρι. Ένας κοινός
γνωστός τους συνέστησε:

—Ο κ. Αράπογλου. Η κυ-
ρία Σαροπούλου. Ο κύριος
Σαρόπουλος.

Χαίρω πάρα πολύ.
Και δεν είπα καθόλου ψέμα-
τα! Η κυρία Σαροπούλου,
ήταν ένα μπιζουδάκι από κείνα
που συναντάς μονάχα στις πολ-
λύχρωμες σελίδες των ευρω-
παικών εικονογραφημένων πε-
ριοδικών. Ήταν μία ψεύτικη
κούκλα σε φυσικό μέγεθος που
άπορρυσσε από ποιο θαύμα της

Επιστήμης είχε πάρει έκφρα-
σι και πνοή. Σταράτο θαμπό,
κερνέιο δέρμα, ολόξανθα μαλ-
λιά, πρασινωπά μάτια, βέιο
κορμί, μελωδική φωνούλα, —
μπορούσε ωραιότερα να κάνη
τον Τρούμαν να παραίτηθι από
προεδρίας των Ηνωμένων Πολι-
τειών ή να πείση τον Στάλιν
ν' αποκηρύξη τον Κομμουνι-
σμό και τις παραφύδες του!

Ζαλίστηκε ο Λένος. Μέθυσε
νάν να χε πη δεκαπέντε διπλά
ούτκι! Αλλά ξεμέθυσε αμέ-
στω απ' το αίσθημα και σκλήρο
βλέμμα που συνάδευσε το
επρότατο «χαίρω πολύ» του κ.
Σαροπούλου. Ήτο δε ο κ.
Σαρόπουλος ένας ρωμαλεός-
τος τύπος, πενήντα, που δε

—Μάλιστα.
—Ελάτε, λοιπόν, στο τρα-
πέζι μας να χουμε και συντρο-
φία.

Ο Λένος υποκλίθηκε για να
ευχαριστήσει και καθυστέρησε
λίγα δευτερόλεπτα ν' απαντή-
ση κυτταζώντας το σύζυγο μ'
ερωτηματικό βλέμμα γεμάτο
«τάκτι».

—Ελάτε! είπε ξερά εκείνος.
—Μερσί!

Κι' έκατσε μαζί τους. Σε
διάστημα του γεύματος, ο Σα-

—Μα ακόμα να διορθωθεί αυτή η μηχανή!...
(Του Σ. Πολενάκη)

ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΜΟΝΟΜΑΧΟΥΝ

Ένας σύγχρονος Σουρανό

«Οί Γάλλοι αγαπούν τη μονομαχία μ' όλη τη δύναμη της ιπποτικής καρδιάς τους», έγραψε πρὸ 50 ετών ο Μπρυνά ντε Λαμπορσί σ' ένα βιβλίο του, πού αποτέλεσε ακόμη και σήμερα πολύτιμο οδηγό για όσους έννοούν να λύσουν τις διαφορές τους με το σπαθί ή το πιστόλι.

Γιατί η συνήθεια της μονομαχίας δεν έχει λείψει απ' τη Γαλλία, ούτε και στην εποχή μας. Κανείς νόμος δεν μπορεί να την εξαφανίσει έντελώς. Κι' αν ένας μονομαχός τύχη να σκοτώσει τον αντίπαλό του — πράγμα που, εύτυχτα, συμβαίνει σπανιότατα — οί Γάλλοι δικαστάι δείχνουν στην περίπτωση του τόση έπιεικεία, όση και στις ώρες γυναικής που τιμωρούν με μία σφαίρα τον άπιστο αγαπημένο τους...

Πρὸ λίγου καιρού, η' αστυνομία κάποιας γαλλικής πόλεως μύριστηκε μία ιστορία μονομαχίας, πού είχε καταλήξει στον τραυματισμό των δυο αντιπάλων, κι' αποφάσισε να παραδειγματισμό να τους στείλει στον δικαστήριο. Ο δικαστής, μη βρίσκοντας άλλο τρόπο για να τους καταδικάσει, τους κατηγορήσε για... διατάραξη της κοινής ησυχίας! Εκείνοι όμως — δασκαλεμένοι καταλλήλως απ' το δικηγόρο τους — δήλωσαν επίσημα ότι σκοπούς τους ήταν η' ανθρωποκτονία κι' ότι επομένως δεν επιτρέπεται να δικασθούν για μικρότερη παράβαση! Ο δικαστής βρέθηκε τότε σε άμηχανία... και τους άθωσε!

Σήμερα έχουν βεβαία λιγοστέψει πολύ οί μονομαχίες στη Γαλλία, πάντως όμως υπολογίζεται ότι γίνεται μία κάθε εβδομάδα κατά μέσον όρον. Στις πιο πολλές δε απ' αυτές αναλαμβάνει το ρόλο του διαιτητού ο Ζαν Ζοζέφ - Ρενώ.

Ο άνθρωπος αυτός είναι ένας... Σουρανό της εποχής μας! Θεωρεί τη μονομαχία σαν την ευγενέστερη ανθρώπινη εκδήλωση. Αφιερώσε σ' αυτήν τα περισσότερα απ' τα 67 χρόνια της ζωής του — έχει άλλωστε μονομαχήσει κι' ο ίδιος 15 φορές κι' έχει βγ' πάντα νικητής.

Για να κερδίσει το ψωμί του, γράφει αστυνομικά διηγήματα. Είναι όμως έτοιμος πάντοτε να προσφέρει πρόθυμα και μ' ήλικόκερδεια τις υπηρεσίες του σε κάθε περίπτωση μονομαχίας πού θα του παρουσιασθή.

«Είναι φυσικό — λέει ο ίδιος — να διατηρητά ακόμη στη Γαλλία ο θεσμός της μονομαχίας, έφ' όσον οί νόμοι μας δεν τιμωρούν αρκετά τη δυσφήμιση και τη συκοφαντία. Ένω

προβλέπουν αυστηρές ποινές για τις φθορές της ιδιοκτησίας ή τις βλάβες της σωματικής άκεραιότητος, αφήνουν σχεδόν ατιμώρητο τον ύβριστή ή τον λιβελλογράφο. Πώς άλλωστε λοιπόν μπορεί να υπερασπισθ' ένας τέχνηλεμος την αξιοπρέπεια του, παρά με το σπαθί ή με το πιστόλι;

«Αλλωστε, η' μονομαχία είναι ευεργετική από κάθε άποψη. Τακτοποιεί π.χ. διαφορές, πού θα δημιουργούσαν άλλως «βεντέτες», άντεκδικήσεις και καταστροφές επί δεκάδες χρόνια. Συντελεί επίσης στο να γίνεται ευγενικώτερη η' κοινωνία. Γιατί καθένας τὸ σκέπτεται καλά, πριν προσβάλει τον άλλον... Κοστίζει σήμερα τόσο ακριβά μία μονομαχία! Πρέπει να πληρωθ' ο γιατρός, κι' ίσως και τὸ νοσοκομείο, ν' αγοράσθουν όπλα, ν' αγοράσθουν αυτοκίνητα για τὸ διαιτητή και τους μάρτυρες... Όλ' αυτά, και με τὰ έξοδα του δημοτικού γυμνασίου πού έπακολουθεί συνήθως, ανεβαίνουν σε πολλές χιλιάδες φράγκα! Καί, φυσικά, καθένας φροντίζει ν' αποφύγει μία τέτοια δαπάνη...».

Ο κυριώτερος λόγος των μονομαχιών δεν είναι οί γυναίκες, όπως θα πίστευε κανείς. Σήμερα μονομαχούν προπάντων άνθρωποι των γραμμάτων, πού έγραψαν κάτι προσβλητικό ο ένας για τον άλλον.

Προτιμούν ως επί το πλείστον τὸ σπαθί. «Αν ωστόσο διαλέξουν τὸ πιστόλι, ο διαιτητής φροντίζει να γεμίσει τὰ όπλα τους τόσο ώστε να μην έχουν πολύ δύναμη οί σφαίρες! Έξ' άλλου, η' συγκίνηση των δυο αντιπάλων δεν τους επιτρέπει να σημαδεύουν καλά... Κι' έτσι η' μονομαχία τελειώνει συνήθως δίχως να χυθ' αίμα!...».

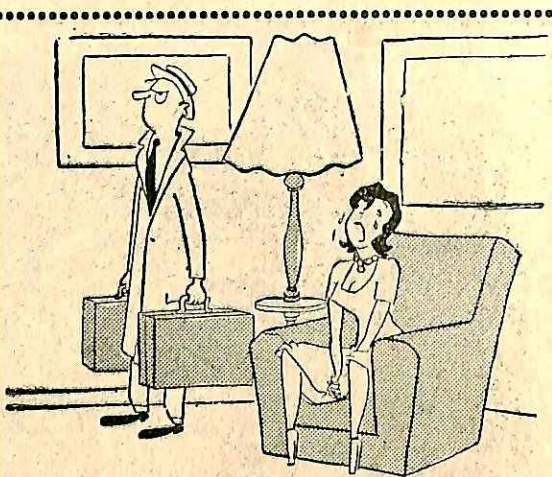
Σε μία περίπτωση μάλιστα, ο διαιτητής τὸ παρακάνει και τὸ «νέμισμα των πιστολιών ήταν τόσο ανεπαρκές, ώστε οί σφαίρες... κύλησαν έξω απ' την κάννη κι' έπεσαν μπροστά στα πόδια των δυο αντιπάλων!

«Αν πάλι μονομαχήσουν με σπαθί, ο διαιτητής τους σταματάει κάθε τόσο, παρεμβάλλοντάς τὸ μπαστούνι του, με τη μία ή την άλλη δικαιολογία. «Αν π.χ. τὸ ένα σπαθί άγγίξει τὸ χέμα, πρέπει να διακοπῇ η' μονομαχία ως ότου ο γιατρός άποστείρωση με φωτιά τη λεπίδα του όπλου...» Έπειτα, μόλις ένας απ' τους αντιπάλους γρατζουνισθ' λιγάκι, ο διαιτητής συνεννοείται με τὸν γιατρό, δηλώνει ότι ο «πληγωμένος» δεν είναι σε κατάσταση να συνεχισθ'... και τὸ έπεισόδιον θεωρείται λήξαν! Οί δυο αντίπαλοι συμφιλιώνονται με μία χειραψία, συντάσσεται κι' υπογράφεται τὸ σχετικό πρωτόκολλο, κι' έπειτα πηγαίνουν δυοι μαζί να πιούν σε μία ταβέρνα ή σ' ένα μπαρ!

Μ' άλλα λόγια, η' εξέλιξη της μονομαχίας εξαρτάται κυρίως απ' τὸν διαιτητή. Γι' αυτό ο Ζοζέφ - Ρενώ δεν φέρνει ποτέ αντίρρηση, όταν του ζητούν ν' αναλάβει αυτό τὸ δύσκολο και λεπτό ρόλο. Μία μόνο φορά άρνήθηκε, κι' από τότε έχει διαρκώς τύψεις συνειδήσεως, γιατί σκοτώθηκε ο ένας απ' τους αντιπάλους, από αδεξιότητα του διαιτητού — πράγμα πού δεν έχει συμβῆ ποτέ με τὸ Ζοζέφ - Ρενώ...

Σε μία περίπτωση, η' μονομαχία έξωσε τη ζωή του ενός αντιπάλου! Ο άλλος τὸν πλήγωσε με τὸ σπαθί στην κοιλία. Ο χειρουργός λοιπόν πού ανέλαβε νὰ του ράψει τὸ τραύμα, ανέκαυσε ότι είχε ένα κακοήγη όγκο, δίχως νὰ τὸ φαντάζεται. Τὸν άφαιρέσε λοιπόν, κι' ο άρρωστος πέθανε, ενώ άλλως δεν θα ζούσε περισσότερο από λίγους μήνες!

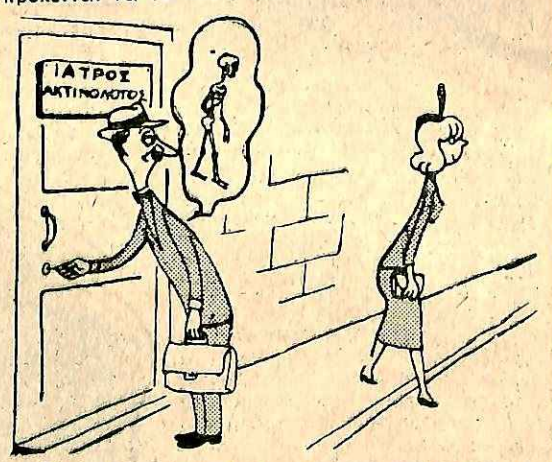
Μέσα λοιπόν στο δεύτερο ήμισυ του είκοστού αιώνα, στον αιώνα του ατόμου, διασώζεται ένα ανεπαίσθητο ίχνος της εποχής των ίπποτων και των ευγενών.

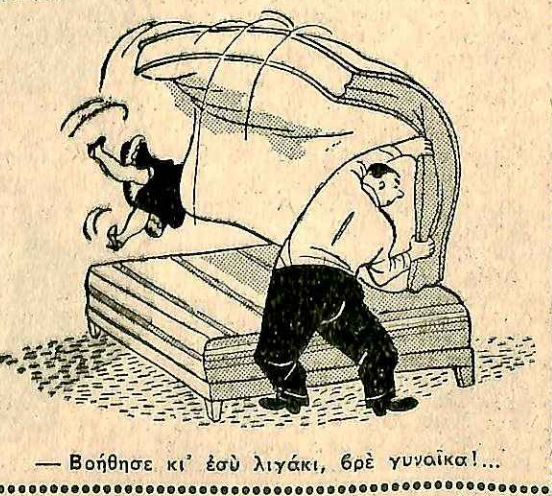
— Φεύγεις, άκαρδε, και μ' αφήνεις ολομόναχη με... άπλυτα τὰ πιότα στην κουζίνα!...
(Από την «France - Dimanche»)

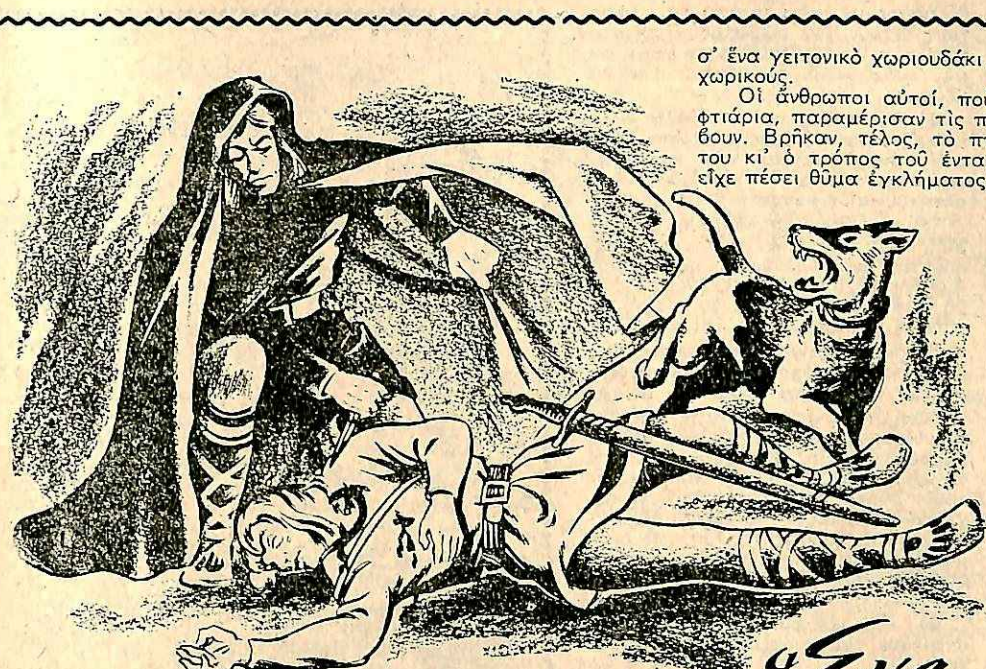
— «Ας τὸν φορτώσω και τὰ δικά μας... Δεν πρόκειται νὰ τὸ πάρη χαμπάρι!...»

«Όταν η' φαντασία έπηρεάζεται από τὸ έπάγγελμα...»

— Βοήθησε κι' εσύ λιγάκι, βρέ γυναίκα!...

Ο άνθρωπος με τὸ μανδύα έβγαλε τὸ έχειρίδιο απ' τη ζώνη του και τὸν άποτελείωσε!...

Ενα βράδυ τὸ έτος 1554, ο βαρώνος Όμπρὺ ντε Μοντιντιέ διέσχισε με γρήγορα βήματα τὸ δάσος τὸ Μποντιέ, έχοντας μαζί του και τὸν πιστό σκύλο του «Ραμί».

Κάποια στιγμή, ένας άνθρωπος, πού ήταν τυλιγμένος μέσα σ' ένα σκούρο μαντύα, βγήκε από μία λόχη και προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τὸν βαρώνου.

Ο Μοντιντιέ έφερε άμέσως τὸ χέρι στη λαβή του εϊφους του. Αλλά δεν πρόφτασε νὰ τὸ βγάλει από τη θήκη του. Γιατί ο άλλος, πού έκρυβε γυμνὸ τὸ εϊφος του κάτω από τὸ μαντύα του, τέντωσε τὸ χέρι του και τρύπησε πέρα για πέρα τὸ βαρώνο στο στήθος. «Έπειτα, έκυψε πάνω του, έβγαλε ένα έχειρίδιο από τη ζώνη του και τὸν άποτελείωσε.

«Αλλ' ο δολοφόνος είχε ν' αντιμετώπιση τώρα τὸ «Ραμί» και χρειάστηκε ν' άποκρούση πολλές φορές τις άγριες επίθεσεις του. Κατάφερε, τέλος, έπειτα από πολλές προσπάθειες, νὰ τὸ δώσει ένα γερό χτύπημα στο κεφάλι. Τὸ ζῶο κλονίστηκε και σωριάστηκε άναίσθητο.

Χωρίς νὰ χάνη καιρό, ο δολοφόνος άρπαξε τότε τὸ Μοντιντιέ από τὰ πόδια και, σέρνοντάς του, τὸν έφερε κοντά στη ρίζα ενός δέντρου. Εκεί, είχε σκάψει από πρὶν ένα βαθύ λάκκο. «Έρριξε τὸ πτώμα του μέσα και ύστερα τὸν σκέπασε με χέμα και πέτρες. Έπειτα, πήδησε στο άλογό του, πού τὸ είχε δέσει εκεί κοντά και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

Τὸ δάσος τὸν Μποντιέ συχνάζοταν πολύ λίγο και τὸ πιθανώτερο ήταν πὸς τὸ άποτρόπαιο αὐτὸ έγκλημα δεν θ' ανακαλυπτόταν ποτέ. Αλλ' ο δολοφόνος είχε κάμει τὸ λάθος νὰ μὴ λογαριάσθ' τὸ «Ραμί».

Τὸ ζῶο, όταν συνήλθε από τὸ χτύπημα πού τὸν είχε δώσει ο δολοφόνος, άρχισε νὰ τρέχει δεξιά κι' άριστερά και δεν άργησε νὰ μαντέψ' με την όσφρησή του πὸν Μποντιέ. Ξαπλώθηκε τότε πάνω στις πέτρες και άρχισε νὰ ούρλιάζει.

Τὸ ούρλιαχτό του κράτησε όλη νύχτα και την άλλη μέρα ως τὸ μεσημέρι. Αλλ' η' πείνα τὸν θέριζε τὰ σωθικά. Καί, κάποια στιγμή, ο «Ραμί» τινάχτηκε όρθιος κι' άρχισε νὰ τρέχει πρὸς τὸ Παρίσι.

Ο Μοντιντιέ είχε έναν άδελφικό φίλο, τὸν ίππότη ντε Σαιν - Ζάν, πού ύπηρετούσε στους σωματοφύλακες τὸν βασιλέα. Ο «Ραμί» πὸν ήφερε τὸ στίτι του έτρεξε εκεί και βρήκε τὸν ίππότη στο τραπέζι.

Ο Σαιν - Ζάν χάρηκε πολύ βλέποντάς τον, γιατί φαντάστηκε πὸς ο κύριός του θάρχόταν πίσω απ' τὸ σκύλο.

Αλλά πέρασε αρκετή ώρα χωρίς νὰ παρουσιασθ' ο βαρώνος. Στο διάστημα αὐτό, ο «Ραμί» είχε άρπάξει μερικά κοκκάλα και τὰ έγλυψε.

Ο ίππότης άποτελείωσε τὸ γεύμα του και ύστερα πέταξε τὰ άπομεινάρια στο «Ραμί» πού ριχτηκε πάνω τους γιατί είχε πολλές άρες νὰ φάη.

Αλλά πού ήταν, λοιπόν, ο Μοντιντιέ; Γιατί άργοῦσε νὰ φανή;

Ο Σαιν - Ζάν δεν έδωσε, ωστόσο, σημασία σ' αὐτὸ τὸ περιστατικό. Σε λίγο έξωσε τὸ εϊφος του κι' ετοιμάστηκε νὰ βγῇ. Αλλ' ο «Ραμί» ριχτηκε τότε πάνω του και άρχισε νὰ τὸν τραβάη από τὸ μανδύα του, σαν νὰ ήθελε νὰ τὸν οδηγήσῃ κάπου.

Ο ίππότης άποφάσισε νὰ τὸν ακολουθήσῃ και έτσι έφτασαν μαζί στο δάσος τὸν Μποντιέ. Τὸ σκύλι έτρεξε τότε κοντά στο σωρό με τις πέτρες κι' άρχισε νὰ ούρλιάζει και νὰ χτυπάη τὸ χέμα με τὰ μπροστὰνιά του πόδια.

Ο Σαιν - Ζάν βρήκε τὸ πράγμα πολύ παράξενο κι' έτρεξε

σ' ένα γειτονικό χωριουδάκι, από όπου γύρισε μαζί με μερικούς χωρικούς.

Οί άνθρωποι αὐτοί, πού είχαν φέρι μαζί τους άξίνες και φτιάκια, παραμέρισαν τις πέτρες και κατόπιν άρχισαν νὰ σκάβουν. Βρήκαν, τέλος, τὸ πτώμα τὸν Μοντιντιέ. Τὰ τραύματά του κι' ο τρόπος τὸν ένταφιάσμού του έδειχναν καθαρά πὸς είχε πέσει θύμα έγκλήματος. Αλλά ποίος ήταν ο δράστης; Μόνον ο «Ραμί» τὸ ήξερε ίσως. Αλλά τὸ ζῶο δεν μπορούσε νὰ μιλήσῃ.

Έπειτα από τὰ γεγονότα πού άφηγηθήκαμε, ο ίππότης κράτησε τὸ «Ραμί» στο στίτι του και κάθε φορά πού πήγαινε πεοίπατο τὸν έπαιρνε μαζί του.

Μία μέρα, σ' έναν απ' αὐτούς τους περιπάτους, διασταυρώθηκαν με τὸν ίππότη Μακαίρ, πού πήγαινε στο Λούδρο. Ο «Ραμί» χύμηξε τότε σαν λυσσασμένος πάνω του και χρειάστηκε η' παρέμβασίς τὸν Σαιν - Ζάν και μερικών διαδωτών για νὰ μπορέσουν νὰ τὸν συγκρατήσουν.

Η' ξαφνική αὐτή έπίθεση και τὸ γεγονός ότι ο «Ραμί» ήταν

Ένα άποτρόπαιο ΕΓΚΛΗΜΑ

Η' έκδικησίς του «Ραμί»

πολύ ήμερος όλο τὸν άλλο καιρό έκαμαν τὸν ίππότη νὰ υποψιασθ'· Καί, κατά τις έπόμενες μέρες, σκηνοθέτησε δυο τυχαίες δθθεν συναντήσεις με τὸν ίππότη Μακαίρ. Καί στις δυο φορές ο σκύλος ώρμησε με λύσσα πάνω του και θα τὸν κομμάτιαζε χωρίς την παρέμβασί τὸν νέου κυρίου του.

Ο ίππότης ντε Σαιν - Ζάν έκαμε τότε γνωστές τις υποψίες του στο βασιλέα Έρρίκο Β' κι' άποφάσισαν νὰ σκηνοθετήσουν μία νέα συνάντησι μέσα στο Λούδρo.

Αὐτή τη φορά, ο Σαιν - Ζάν δεν έκαμε καμμία προσπάθεια για νὰ συγκρατήσῃ τὸ «Ραμί». Τὸ σκύλι πέταξε κάτω τὸ Μακαίρ κι' άρχισε νὰ τὸν έσχίζει τις σάρκες με τὰ δόντια του.

Ο Έρρίκος ο Β' διέταξε τότε μερικούς αὐλικούς ν' άπομακρύνουν τὸ «Ραμί» κι' έπειτα έλεπε στον ίππότη Μακαίρ:

— Αὐτὸ τὸ σκύλι σε κατηγορεί. Η' τιμὴ σου έπιβάλλει νὰ προσπαθήσῃς ν' άποδείξῃς ότι η' κατηγορία του είναι άδικη.

Τὴν εποχή εκείνη, συνήθιζοταν η' καλούμενη δικαστική μονομαχία. Ο άνθρωπος πού κατηγορείτο για μία πράξι μονομαχούσε με τὸν κατηγοροῦ. «Αν τὸν νικούσε, αὐτὸ σημαίνει πὸς η' κατηγορία ήταν άδικη. Σε διαφορετική περίπτωση, έθεωρείτο ένοχος.

Αποφασίστηκε, λοιπόν, ότι ο άγώνας θα γινόταν μεταξύ τὸν ίππότη Μακαίρ και τὸν «Ραμί».

Τὸ όπλο τὸν Μακαίρ ήταν ένα ραβδί, πού κρατούσε στα χέρια του. Κι' έπειδή ο «Ραμί» μειονεκτούσε άπέναντί του, γιατί δεν μπορούσε νὰ χειρισθ' κανένα όπλο, έβδαν στο μέρος όπου θα γινόταν η' μονομαχία ένα μεγάλο βαρέλι χωρίς πάτους. Έτσι ο σκύλος θα μπορούσε νὰ τρυπάνη εκεί, για νὰ γλυτώνη τὰ χτυπήματα.

Η' μονομαχία έγινε μπροστά στο βασιλέα και όλη την Αὐλή. Στην αρχή, ο Μακαίρ είχε κάποια ύπεροχη. Αλλ' ο «Ραμί» ήταν άσυγκράτητος. Καί, σε μία στιγμή, υπερδέυτηκε άνάμεσα στα πόδια τὸν αντίπαλό του, τὸν πέταξε κάτω και άρχισε νὰ τὸν κομματιάζῃ τὸ πρόσωπο με τὰ δόντια του, ενώ τὰ νύχια τὸν ποδιών του χώνονταν μέσα στο λαϊμό του. Κατάρθωσαν, τέλος, έπειτα από πολλές προσπάθειες, νὰ τὸν άπομακρύνουν. Αλλ' ο ίππότης ήταν πια ετοιμοθάνατος. Καί πέθανε έπειτα από λίγη ώρα. Προτὸν ξεψυχήσῃ, όμως, έξομολογήθηκε τὸ έγκλημά του.

Μία έρωτική αντίζηλία τὸν είχε σπρώξει σ' αὐτό. Ο Μοντιντιέ κι' ο Μακαίρ ήταν αντίπαλοι για την καρδιά μιας άρραίας χήρας, της Όρoρ ντε λα Λί. Ο βαρώνος είχε υπερισχύσει και κάθε βράδυ έπισκεπτόταν τη φίλη του στο στίτι της, πού βρίσκoταν στην άκρη τὸν δάσους τὸν Μποντιέ. Ο ίππότης, για νὰ τὸν έκδικήσῃ, τὸν παραμόνεψε ένα βράδυ, τὴν ώρα πού έφευγε από τὸ στίτι της Όρoρ και τὸν σκοτώσε.

Από κείνη τὴν ήμέρα, ο βασιλέας Έρρίκος ο Β' πήρε κοντά του τὸ σκύλι τὸν βαρώνου Μοντιντιέ. Ο «Ραμί» γνώρισε τότε μεγάλες τιμές και πέθανε έπειτα από μερικά χρόνια στο Λούδρo.

Ο σιωπηλός αὐτός κατηγορος και έκδικητής άξίζει περισσότερο από μερικούς ανθρώπους πού τὸ πάθος τους οδηγεί στο έγκλημα και την προδοσία. Η' πράξις του ήταν μία έπιταγή δικαιοσύνης.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τὴν 24ην Ιανουαρίου, ήμέραν Τρίτην, έορτήν της Όσίας Ξένης, έορτάζει ο Οίκος :

«ΠΟΛΥΞΕΝΗ» ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
— ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ —

Όδoς Βικτωρος Ουγκώ 48 — 48 α' ΑΘΗΝΑΙ (Όμόνοια). Τηλ. 51.051

Παρακαλούνται αί άποφοιτήσασαι μαθήτριά του Οίκου μας, όπως συμμετάσχουν εις τὴν Άρτοκλασίαν, γενησομένην τὴν 9ην πρωινήν εις τὸ παρεκκλήσιον Όσίας Ξένης, τέρμα Άχαρων.

Κατὰ τὴν ήμέραν αὐτήν, λόγω της έορτής, θα γίνουν δεκταί πρὸς έγγραφην Δέξια μόνον μαθήτριάι με δίδακτρα εις τὸ ήμισυ.

Για να μην κρυώνουμε ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Το ντύσιμο, τα φαγητά, ο ύπνος

Όταν, κάθε χειμώνα, το θερμόμετρο αρχίζει να κατεβαίνει, έρχονται στην πρώτη γραμμή της επικαιρότητας οι πληροφορίες για το ντύσιμο, τα φαγητά, τα ποτά, τον ύπνο, που βοηθούν ώστε να μείνουμε ζεστά με όσο το δυνατό λιγότερα έξοδα. Αυτό το σκοπό λοιπόν έχουν οι παρακάτω συμβουλές, διατυπωμένες υπό τύπον ερωταποκρίσεων:

1) Τους χειμωνακτικούς μήνες, χρειάζεται κανείς τροφή με πολύ περισσότερες θερμίδες παρά τους καλοκαιρινούς, για να μείνουμε ζεστά; Όχι. Οι περισσότεροι άνθρωποι ζουν αυτούς τους μήνες μέσα σε σπίτια που θερμαίνονται, δεν κυκλοφορούν πολύ στο υπαίθριο, κι' επομένως χρειάζονται ελάχιστα — ή και καθόλου — πρόσθετες θερμίδες για να διατηρούνται ζεστοί. Αυτό δεν ισχύει, βεβαίως, για όσους αναγκάζονται για οποιοδήποτε λόγο να περνούν στο υπαίθριο τις πιο πολλές ώρες τους.

2) Τις παγωμένες νύχτες, κοιμάται κανείς πιο ζεστά, αν βάλει μια μάλλινη κουβέρτα μέσα απ' το άπανω σεντόνι; Ναι. Έτσι, η κουβέρτα κρατάει περισσότερη ζέση, παρά αν τη στρώσουμε πάνω απ' το σεντόνι.

3) Ο καλύτερος τρόπος για να ξαναζεστάνουμε τα παγωμένα δαχτυλά ή αυτιά, είναι να τα τρίψουμε με χιόνι; Όχι. Το τρίψιμο του παγωμένου

δέρματος με χιόνι μπορεί να βλάψει τους ιστούς του σώματος. Προτιμώτερο είναι να το θερμαίνουμε γρήγορα με ζεστό νερό, κουβέρτες ή άλλα μέσα.

4) Το κρέας και τα άλλα πρωτεϊνούχα τρόφιμα χρησιμεύουν μόνο για την ανάπτυξη των κυττάρων του σώματος και δεν αποδίδουν θερμότητα και ενέργεια;

Όχι. Έχει υπολογισθεί ότι τα 60% περίπου της πρωτεΐνης του κρέατος μεταβάλλονται μέσα στον οργανισμό μας σε δεξτρόζη, δηλαδή σε ένα είδος σακχάρου, που δίνει στο σώμα θερμότητα και ενέργεια.

5) Τα αλκοολοποιημένα ποτά μας ζεσταίνουν, γιατί παράγουν περισσότερη θερμότητα μέσα στο σώμα;

Όχι. Μας φαίνεται πως μας ζεσταίνουν, επειδή διαστέλλουν τα αιμοφόρα αγγεία και συγκεντρώνουν το αίμα στην επιφάνεια του δέρματος. Στην πραγματικότητα όμως, γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, αυξάνει η απώλεια θερμότητας απ' το δέρμα. Γι' αυτό, οι μεθυσμένοι υποφέρουν περισσότερο απ' τις συνέπειες του κρύου, αν εκτεθούν σ' αυτό.

6) Δυό ελαφρές κουβέρτες ζεσταίνουν περισσότερο από μία βαριά;

Ναι, γιατί υπάρχει ανάμεσά τους ένα θερμοαπομονωτικό στρώμα αέρος.

7) Οι άνθρωποι που δυσκολεύονται να ζεσταθούν το πρωί, πρέπει να τρώνε περισσότερο στο πρόγευμα; Ναι, για να αυξάνουν το μεταβολισμό του σώματος.

8) Γιατί ένα ρούχο ελαφρότερο αλλά κλειστό στο λαιμό μας ζεσταίνει καλύτερα από ένα βαρύτερο και ανοιχτό; Γιατί ο ζεστός αέρας είναι ελαφρότερος απ' τον κρύο. Όταν λοιπόν είναι ανοιχτό το ρούχο μας στο λαιμό, τείνει να βγεί από εκεί το στρώμα ζεστού αέρος που περιβάλλει το σώμα μας, και ν' αντικατασταθεί με κρύο.

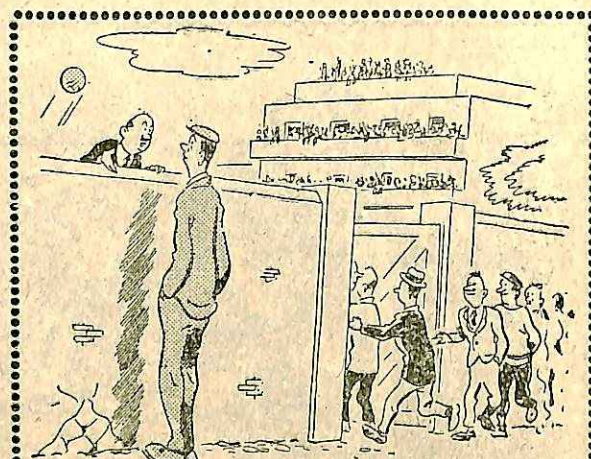
9) Ο καλύτερος τρόπος για να διατηρούνται ζεστά τα πόδια μας στον ύπνο, είναι να στρώσουμε στο κάτω μέρος του κρεβατιού μια πρόσθετη κουβέρτα, τεντωμένη και περασμένη κάτω απ' το στρώμα; Όχι, γιατί θα πιέζει τα ευαίσθητα πόδια μας και θα μας κάνει να νοιώθουμε μια κόπωση. Προτιμώτερο να φοράμε μάλλινες κάλτσες.

10) Κάθε ζεστό ποτό θερμαίνει το σώμα, καλύτερα όμως απ' όλα το τσάι; Ναι. Το ζεστό τσάι φαίνεται πως είναι αποτελεσματικότερο από κάθε άλλο ποτό, γιατί προκαλεί ελαφρή εφίδρωση.

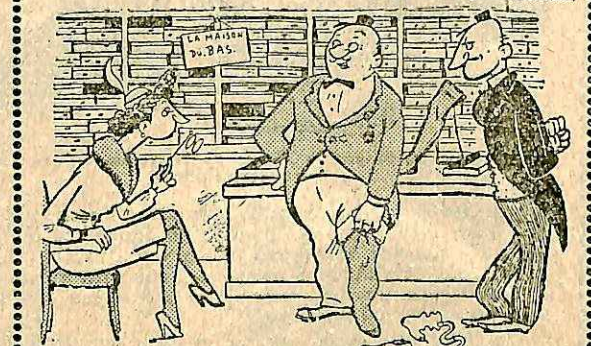
11) Οι θερμότερες ώρες για να αερίσετε το χειμώνα το δωμάτιο είναι βρέφους ή ενός αρώστου, είναι απ' τις 2 ως τις 4 το απόγευμα; Όχι. Οι καλύτερες ώρες είναι απ' τις 10 το πρωί ως τις 2, γιατί τότε ζεσταίνει περισσότερο ο ήλιος.

12) Οι έπιστοιχοι πιστεύουν σήμερα ότι δεν είναι ανάγκη να τρώνε περισσότερα λίπη για να μένουμε ζεστοί το χειμώνα; Ναι, δεν υπάρχει τέτοια ανάγκη. Η ζάχαρη και το άμυλο καίνονται μέσα στον οργανισμό γρηγορότερα παρά όσο τα λίπη, κι' επομένως είναι προτιμώτερο ως θερμαντικές τροφές.

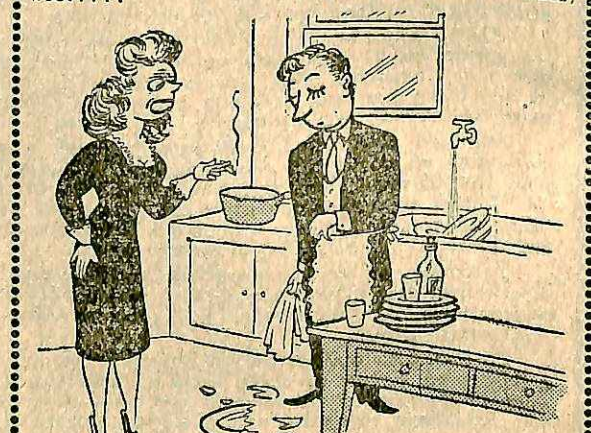
13) Για να κοιμάστε πιά ζεστά, είναι προτιμώτερο να βρισκείτο το κρεβάτι μας δίπλα σ' ένα εσωτερικό τοίχο του σπιτιού; Ναι, ιδίως προκειμένου για μικρά παιδιά και για ηλικιωμένους.

Ο φορατζής: Δεν έχει σημασία, κύριε. Θα πληρώσετε κι' εσείς εισιτήριο για το μάτις!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

Και σ'ας παρακαλώ να προσέξετε κυρία μου πόσο πιο ωραίες είναι οι κάλτσες μας πάνω στο πόδι!... (Από την «France-Hebdo»)

Είσαι τόσο αδέξιος ώστε σκέπτομαι πολλές φορές να σε πετάξω έξω απ' την κουζίνα και να κ' νωγώ όλες αυτές τις δουλειές!... (Από την «Bataillon»)

Ένας πολύτιμος σύμμαχος!... (Από το «Id Paris»)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΟΡΑΙ ΜΑΚ ΚΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ
Ο γκάνγκστερ Ράφ Κότερ κα-
τορθώνει να δραπέτευση απ' τις φυ-
λακές, με τη βοήθεια της φίλης του
Χολινταίη που δωροδόκησε ένα φυ-
λακά προς χάριν του και χάριν του
δελφού της Τόκο που βρίσκεται στην
ίδια φυλακή.

Την ώρα της αποδράσεως ο Ράφ
σκοπίζει γύρω το θάνατο με το πι-
στόλι που του προμήθευσε η Χολιν-
ταίη. Σκοτώνει όμως και τον Τόκο,
για να τον ξεφορτωθεί και λείπει στη
φύλη του ότι τον σκότωσαν οι φρου-
ροί.

Στην απόδραση βοηθούν ο γκαρ-
διέρης Βικ Μαίησον κι' ο αστυνομι-
στής Ζυνέ.

Μετά την αιματηρή μάχη που έγινε
στις φυλακές ο Ράφ, μαζί με τη φί-
λη Χολινταίη πάει σπίτι. Ο Ράφ
να εξοικονομήσει λεπτά ο Ράφ
να ετοιμάσει στο μαγα-
ζί ενός γαλατά κι' αρπάξουν απ' το
ταμείο εννιά χιλιάδες δολάρια.
Ο Ράφ για να μη στο μαγαζί ο Ράφ
χτυπά στο κεφάλι με το κοντάκι του
πιστολιού του τον παραγωγό Τζέ-
κσον πηγαίνει καθημερινά γάλα στο
μαγαζί για να του πάρει τη μπλού-
ζα και το κασκέτο του και να με-
ταμορφώσει.

Ο Μαίησον προδίδει το Ράφ και
τον Ζυνέ στους αστυνομικούς που κα-
ταφάνουν στο σπίτι της Χολινταίη,
τους παίρνουν τα κλεμμένα δολάρια
και τους συμβουλεύουν να φύγουν α-
μέσως μακριά.

Ο Ράφ για να εκδικηθεί τους α-
στυνομικούς αποφασίζει να τους
στήσει μια σατανική παγίδα και να
τους παρασύρει και πάλι στο σπίτι
της Χολινταίη. Εκεί, χωρίς σ' ένα
μικρόφωνο και μια φωνοληπτική μη-
χανή που θα εγκαταστήσει, θ' απο-
τυπώσει όλη ή συνομιλία τους μα-
ζί του.

Το σχέδιο του Ράφ επιτυγχάνει.
Τώρα ζητάει ένα σίγουρο πρόσωπο
για να του εμπιστευθεί τη μία από
τις δυο σκανδαλώδεις φωνογραφή-
σεις. Καταφύγει σ' ένα τετρα-
πέρατο και καταχθόνιο δικηγόρο - γι-
νέρο, τον Γκρήν - Μάντον, όπου γνω-
ρίζει μια φραϊδάτη νέα, την μίς
Ντόμπσον. Από εκεί πάει ο Κότερ
σ' έναν άλλο δικηγόρο, τον Μάντον.

Ο Μάντον ξαφνιάζεται ακούγον-
τας το Ράφ. Δέχεται να πάει στο
σπίτι και ν' ακούσει τη φωνογραφική
πλάκα για να βεβαιωθεί. Έτσι και
γίνεται. Καλούν κατόπιν τους αστυ-
νομικούς: τον επιθεωρητή Βέμπερ και
τον Ρίς. Μόλις εκείνοι ακούνε την
πλάκα καταλαβαίνουν ότι την έβαλαν
ο Ράφ. Μεταξύ του Ράφ και της μίς
Ντόμπσον αρχίζει ένα ειδύλλιο. Η
Χολινταίη ζηλεύει. Κι' ο γκάνγκστερ
αναγκάζεται να της πει διάφορες
ψευτιές για να δικαιολογήσει πούλει
μία νύχτα από το σπίτι.

— Κι' εγώ σου μι-
λάω για τη νέα, με
την οποία ο Ζυνέ και
συ συναντηθήκατε προ-
χτές το βράδυ, είπε η Χολιν-
ταίη. Δεν είναι αλήθεια πως έ-
χει και Καντιλάκι;

— Δεν πρόσεξα τη μάρκα
του αυτοκινήτου της. Δεν την
είδα, άλλωστε, περισσότερο

από μία φορά. Και δεν ξέρω
ούτε τ' όνομά της, ούτε τη δι-
εύθυνσή της. Κι' αν ακόμη ήθε-
λα να την ξαναβρω, δεν θα ή-
ξερα πού να τη ζητήσω...

— Για έναν τετραπέρατο
άνθρωπο σαν και σένα, το
πράγμα δεν θα ήταν δύσκολο.
Φαίνεται, άλλωστε, πως ή φί-
λη σου ανήκει στην ανώτερη
κοινωνία... Ταιριάζετε ο ένας
στον άλλον... Γιατί και σύ, ο-
πως μου είχες πει, είσαι ένας
άνθρωπος από την ανώτερη κοι-
νωνία, που παραστράτησε και
μπλέχτηκε με κατώτερα όν-
τα, σαν και μένα και τον Ζυνέ.
Δεν είναι αλήθεια;

— Ψευδή!... Αρχιψεύτη!
Την ίδια στιγμή, αρπάξε
την κατασρόφα με το νερό που
έβραζε και την πέταξε πάνω
στο Ράφ.
Η άμυνα του γκάνγκστερ η-
ταν κεραυνοβόλος. Έτρεξε α-
μέσως κοντά της και τα χέρια
του σφίχτηκαν γύρω στο λαιμό
της.

— Πήγα στον κινηματογρά-
φο! της φώναξε. Τ' άκουσε;
Ξαναπρόστο και σύ... Πες μου
ότι πήγα στον κινηματογρά-
φο...
Τα μάτια της Χολινταίη εί-
χαν πεταχτεί από τις κόγχες
τους.
— Πήγες στον κινηματογρά-
φο, φημίρισε με αδύνατη φωνή.
— Θαμύρα! είπε ο Ράφ.
Βλέπω ότι αρχίζετε να συνεν-
νοούμεθα...
Και ξεσφίξε τα χέρια του.
Επειτα, έφυγε από την
κουζίνα. Καθώς πενούσε από
το χάλ, συναντήθηκε με τον
Ζυνέ, που έβγαίνει εκείνη τη
στιγμή από την αίθουσα του
λουτρού.
— Θα κάνεις καλά, του εί-
πε ο Ράφ, να κλείνεις άλλοτε
το στόμα σου. Σ' είπα στη
Χολινταίη ότι ήμουν χθες με
μία κοπέλα;
— Εγώ;... Λάθος κάνει.
— Τότε πως ξέρει ότι αυτή
ή νέα έχει αυτοκίνητο Καντιλά-
κι;
— Αυτό της το είπα. Άλλα
τίποτε άλλο. Την ιστορία του
ραντεβού την ξεφούρνισε ο
Μάντον...
— Ο Μάντον;... Πού τον εί-
δες το Μάντον;
— Ήταν εδώ, σ' αυτό το
δωμάτιο...
— Και γιατί ήρθε;
— Του τηλεφώνησε η Χολι-

ταίη. Ήταν πολύ ανήσυχη...
Φοβόταν μήπως σ' έπιασαν οι
ζυτνομικοί.

— Αυτό δείχνει πόσο κου-
τή είναι. Οι αστυνομικοί δεν
μπορούν να με πιάσουν τώρα...

— Το καταλαβαίνω. Άλλα
κι' ο Μάντον ήταν ανήσυχος...
Βγήκαμε κατά τα μεσάνυχτα
για να πιούμε κάτι κι' ο Μάν-
τον είπε στη Χολινταίη πως,
αν δεν σε βρήκαμε στο γυρι-
σμό μας, θα πήγαμε στην α-
στυνομία για να μάθω τι α-
πόγινες. Άλλ' όταν γυρίσαμε
στο σπίτι, σε βρήκαμε να κοι-
μάσαι...

Ο Ράφ δεν ζήτησε να μά-
θω τίποτε άλλο και πέρασε
στην αίθουσα του λουτρού.
Βγαίνοντας από εκεί, βρήκε τη
Χολινταίη στο χάλ. Κρατούσε
στα χέρια της το σακκάκι του.

— Κιτάξε, του είπε.
Και του έδειχνε μερικά χορ-
ταράκια, που βρίσκονταν πά-
νω στο ύψασμα.

— Θα πήγες σε υπαίθριο
κινηματογράφο, πρόσθεσε γε-
λώντας.

Αυτή τη φορά, ο Ράφ δεν
βρήκε τίποτε ν' απαντήσει.

Ο Μάντον ξέρει να κάνει
καλά τη δουλειά του.

Επειτα από λίγη ώρα, ο
Ράφ έμπαινε στο γραφείο
του Μάντον. Η μία από τις
δυο γραμματίες του, μόλις α-
κούσε τ' όνομά του, του είπε:

— Σ'ας περιμένει, κύριε
Μόρφου. Περάστε...

Και του έδειξε μια μικρή
πόρτα στο βάθος.

Ο Μάντον καθόταν στο γρα-
φείο του.

— Ά, ήρθε! είπε, σηλώ-
νοντας τα μάτια του πάνω
στον γκάνγκστερ. Την τελευ-
ταία φορά που σε είδα κοι-
μώσουν σαν βρέφος!

Λυπηθήκα που το έμαθα,
απάντησε ο Ράφ. Άν ήξερα
πως θαρχόσαστε, θα προσπα-
θούσα να κρατήσω τα μάτια
μου ανοιχτά.

— Το ύψος σου δεν μ' αρέ-
σει, είπε ο Μάντον. Νομίζω
πως είσαι θυμωμένος.

— Μήπως θέλετε να είμαι
χαρούμενος με την ιστορία
που μου φορτώσατε στη ρά-
χη; Πως ξέρετε ότι είχα χθες
το βράδυ ραντεβού με μία νέα;

— Ήταν αλήθεια!

— Ναι. Δεν μου είπατε, ο-
μως, πως το ξέρατε...

Τα τρία αυγά
Ο γυιός του ζεύγους Κολοκύθα επέστρεψε στο χωριό του
με το δίπλωμα της φιλολογίας. Μόλις έφτασε εκεί, θέλησε να
θαμπλώσει σε κάθε ευκαιρία με τις γνώσεις του τους απλοϊκούς
γονείς του. Μία μέρα λοιπόν, καθόταν μαζί τους στο τραπέζι.
Μέσα σ' ένα πιάτο υπήρχαν δυό αυγά. Ο νεαρός μας, θέλον-
τας να δείξει τη σοφία του, κρούει το ένα και ρωτάει έπειτα
τον πατέρα του:

— Πόσα αυγά είναι τώρα μέσα στο πιάτο;
— Ένα, απαντάει εκείνος.

— Ο νεός βάζει πάλι τ' αυγό στη θέση του και ξαναρωτάει:
— Τώρα πόσα αυγά είναι;
— Δυό, του απαντάει ο πατέρας του μ' απορία.

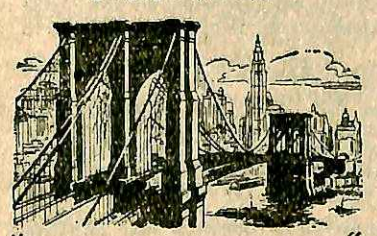
— Τότε λοιπόν, φωνάζει θριαμβευτικά ο νεαρός, ένα αυγό
πρώτα και δυό τώρα, μας κάνουν έν δώο τρία. Τρία λοιπόν
αυγά υπάρχουν μέσα στο πιάτο!

Ο πατέρας μένει άναυδος, θαυμάζοντας τη... σοφία του
νεαρού βλαστού του. Μα η μητέρα λύνει το ζήτημα απλου-
στερα κι' πρακτικότερα: Παίρνει δηλαδή το ένα αυγό, δίνει
το άλλο στον άντρα της και λέει κατόπιν στο νεαρό φιλόσοφο:

— Το τρίτο αυγό είναι δικό σου, γυιέ μου!...
Κόκκαλο ο νεοφώτιστος σοφός.

ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

Ταξιδεύοντας με την TWA
δί' ΑΜΕΡΙΚΗΝ
5 πτήσεις εβδομ. 31 ώρες

Ειδικών εισιτηρίων με επιστροφή δια-
ρκείας 60 ημερών από τούδε μέχρι της
31ης Μαρτίου

Τώρα μπορείτε να ταξιδεύετε δι' Αμε-
ρικήν με επιστροφή με το SKYLINER
της TWA με εξαιρετικούς χαμηλούς τιμής
κερδοζώντες από μέρη 25% του υπερ-
σταντικού εισιτηρίου σας. Ταξίδια τε-
τραήμερη, επτάημερη, με επίσημα
Αμερικανικά πλάνια. Μπορείτε να
συνδυάσετε, εις όλες τις πόλεις της
γρομής, ανά ιδιαιτέρως επιδοτήσεις.
Πληροφορίες: τηλεφ. 20.661 - 26.125
και εις όλα τα Γραφεία Ταξιδιού.

Έχετε εμπιστοσύνη στην
TWA
TRANS WORLD AIRLINE
ΑΜΕΡΙΚΗ - ΕΥΡΩΠΗ - ΑΦΡΙΚΗ - ΑΣΙΑ

— Γιατί περιφρονείς τον έ-
αυτό σου;

— Κάνεις λάθος, απάντησε
ο γκάνγκστερ. Δεν τον περι-
φρονώ. Μπορώ, μάλιστα, να
σου πω ότι έχω μεγάλη ιδέα
για τον εαυτό μου. Άλλα, για
τη στιγμή, είμαι ένας αλήτης
μπροστά σε σένα... Να γιατί
άποψε δεν νοιώθω καλά τον έ-
αυτό μου...

— Είπε αλήθεια πως άποψε
είσαι πολύ διαφορετικός, είπε
η Μάργκαρετ.

— Το πρόσφερε;
Το ύφος του Πάλ ήταν ειρώ-
νικό.

— Οι συναντήσεις μας ως
τώρα τυλίγονταν μέσα στο
σκοτάδι, συνέχισε. "Αν δεν κά-
νω λάθος, είναι η πρώτη φορά
που με βλέπεις κάτω από ένα
δυνατό φως, όπως αυτό που
φωτίζει το σπίτι σου... Καί,
δέβαινα, η εντύπωσή σου δεν εί-
νε καθόλου ικανοποιητική...

— Κάνεις λάθος, είπε η
Μάργκαρετ. Δεν μ' αρέσει, ό-
μως, να σε βλέπω στενοχωρη-
μένο... Μήπως προτιμάς να φύ-
γης;

— Ναί.

— Λυπάμαι πολύ γι' αυτό...
"Επειτα από ό,τι έγινε μεταξύ
μας χθές το βράδυ...

— Μην το σκέφτεσαι καθό-
λου.

— Λυπάμαι γιατί τα πράγ-
ματα δεν είναι όπως χτέ το
βράδυ...

— Κι' εγώ επίσης.

— Αυτή η έκστασις όπου
θυθιστήκαμε κι' οι δυο χτες το
βράδυ ήταν έργο της μοίρας.
Αυτή τα είχε κανονίσει όλα.
Ενώ σήμερα ο σκηνοθέτης εί-
μαι εγώ. Καί φαίνεται πως
δεν τα κατάφερα καθόλου καλά.

— Σήκωσε το ποτήρι της.

— "Ας πιούμε για τελευ-
ταία φορά μαζί, είπε.

— Εκείνη τη στιγμή, μια ξα-
φνική ιδέα πέρασε από το μυ-
αλό του Πάλ. Καί, τρέχοντας,
γύρισε το διακόπτη του ηλεκ-
τρικού. Το δωμάτιο θυθιστή-
κε στο σκοτάδι. "Η καλύτερα
σ' ένα γοητευτικό μισοσκοτά-
δο, γιατί οι τζαμένιες πόρτες
άντανανκούσαν το φως του
χώλου.

— Ο Πάλ κι' η Μάργκαρετ έ-
νοιωσαν μεγάλη ανάκουφση.
Ήταν σαν να είχαν ξαναβρή
τον εαυτό τους.

— "Οχι, το δυνατό φως δεν
τους ταίριαζε. Ήταν σαν τα
φαντάσματα, που, μόνο μέσα
στο σκοτάδι, μπορούσαν να
ζούν και να κινούνται...

— Πατέρας και κόρη

— Ο Πάλ ξύπνησε ξαφνικά,
νοιώθοντας ένα δυνατό φως
να τον χτυπά στα μάτια.
Κάποιος είχε νυρίσει το δια-
κόπτη του ηλεκτρικού. Κά-
ποιος... Χωρίς αμφιβολία ήταν
αυτός ο ηλικιωμένος και φαλα-
κρός κύριος, με την επιβλητι-
κή εμφάνιση, που τράνταζε ά-
πο τους ώμους τη Μάργκαρετ
για να την κάμει να ξυπνήσει.
— Κάθισε φρόνιμα νεαρέ!
ακούστηκε μία φωνή από το
βάθος του δωματίου.

— Ο Πάλ γύρισε το κεφάλι
του και είδε δυο ανθρώπους
με χοντροκομμένες φυσιογνω-
μίες, που στέκονταν μπροστά
στην πόρτα. "Εμοιάζαν σαν
αστυνομικοί με πολιτικά ή
σαν σωματοφύλακες κάποιου
σημαντικού προσώπου.

— Μίτζι... αγαπημένη μου
Μίτζι, έλεγε ο φαλακρός κύ-
ριος.

— Η νέα μισάνοιξε τα μάτια
της και, μόλις τον είδε, τρά-
θηξε βιαστικά τα σκεπάζσμα-
τα, για να κρύψει τη γυμνια

της. Για μία στιγμή φάνηκε
πως τα είχε χαμένα. Άλλ' α-
μέσως έπειτα βόηκε την ψυ-
χραιμία της.

— Δεν έπρεπε να το κάμετε
αυτό, πατέρα, είπε.

— Δεν έπρεπε να το κάμω;
— Ο "Έζρα Ντόμπσον — για-
τί αυτός ήταν — άναστενάξε:

— Δεν άπατήθηκα στις προ-
βλέψεις του, πρόσθεσε. Γιατί,
όταν είδα πως δεν μου τηλε-
φώνησε, κατάλαβα πως κάτι
τέτοιο έπρεπε να συμβαίνει...

— Πήρε τη ρομπ ντε σάμπρ
της κόρης του, που ήταν πε-
ταμένη πάνω σ' ένα καθίσμα
και την άπλωσε μπροστά της
σαν πασαβάν.

— Φόρεσέ την, της είπε.

— "Επειτα γύρισε και είπε
στους ανθρώπους του, που έ-
στεκαν στην πόρτα:

— Πάρτε αυτό το νέο!

— Οι δυο σωματοφύλακες πή-
γαν κοντά στον Πάλ και άπλω-
σαν τα χέρια τους.

— Άλλ' η Μάργκαρετ, με μία
κίνησή της, τους έκοψε την
ορμή.

— Αυτό που κάνετε είναι γε-
λοίο, είπε στον πατέρα της. "Ε-
πιτρέψτε μου να σας παρου-
σιάσω το σύζυγό μου, Πάλ
Μόφου... Πάλ, ο πατέρας μου...

— Τα μάτια του "Έζρα Ντόμ-
σον πετάχτηκαν από τις κόγ-
χες τους.

— Είναι ο σύζυγός σου; ρώ-
τησε. Καί τότε παντρευτή-
κατε;

— "Απίστε... πωίν από λίγη
ώρα, απάντησε η Μάργκαρετ.
Θα σου τα εξηγήσω όλα στο
πρόγευμα...

— "Ω, Θεέ μου, είπε άνα-
στενάζοντας ο "Έζρα Ντόμ-
σον.

— Και το ύφος του φανέρωνε
την πιο μεγάλη απόγνωση.

— Η Μάργκαρετ είχε κερδίσει
μία πρώτη νίκη.

— Πατέρα, παρακάλεσε, έ-
χεις την καλωσύνη να πής
στους δυο ανθρώπους σου να
φύγουν;

— Ο "Έζρα Ντόμπσον έκμαε
ένα νεύμα στους σωματοφύλα-
κές του, που βγήκαν άμ-
α από τη δωμάτιο.

— Στ' αλήθεια, πατέρα, εί-
πε η Μάργκαρετ, κάνεις πολ-
λές φορές πολύ δύσκολα τα
πράγματα. Ο Πάλ θα άναρω-
τιέται — και με το δικό του —
σε τί είδους οικογένεια έ-
πεσε...

— Ο πατέρας της δεν την ά-
φνε από τα μάτια του.

— Δεν θέλω να πω πως δεν
έχομε άδικο, συνέχισε η Μάργ-
καρετ. "Επρεπε, δέβαινα, να σε

ειδοποιήσωμε και να μην δια-
στούμε. Άλλ' ήτον σαν μία ά-
κατανίκητη δύναμις να μας έ-
σπρωχνε... Καταλαβαίνω την
οργή και τη λύπη σου... Άλλ'
ό,τι έγινε έγινε...

— Ο "Έζρα Ντόμπσον έκμαε
ένα δγμα προς τα πίσω.

— "Οχι, δεν μπορώ να σε
δικαιολογήσω, είπε. Αυτό που
έγινε μου φαίνεται άκατανό-
ητο...

— Η Μάργκαρετ τον κύτταξε
με μετανοιωμένο ύφος.

— Μην κάνεις παρατηρή-
σεις στον Πάλ, παρακάλεσε.
Το σφάλμα είναι όλότελα δικό
μου.

— "Οχι, όχι, διαμαρτυρήθη-
κε ο Πάλ.

— Ο "Έζρα Ντόμπσον δεν έ-
δωσε, όμως, καμιά προσοχή
στις διαμαρτυρίες του.

— Ποιάς, έκτος από σας,
ξέρει αυτό που έγινε; ρώτησε.

— Ο πάστωρ, ο ειρηνοδί-
κης, ο γραμματικός του δυο
άλλοι άνθρωποι που μας χρη-
σίμευσαν για μάρτυρες...

— Κάνεις άλλος;

— Κανείς.

— Πότε παντρευτήκατε;

— Πριν από μερικές ώρες.

— Πού;

— "Εξω από τα σύνορα της
πολιτείας.

— Αυτοί που σας πάντρε-
ψαν ήξεραν ποιά είσαι;

— Δεν φαντάζομαι.

— Ο "Έζρα Ντόμπσον σήκωσε
τα μάτια του στο ταβάνι.

— Άλλα τί σας άνάγκαζε
να πάτε σ' άλλη πολιτεία για
να κάμετε το γάμο σας; ρώ-
τησε.

— Το ότι, αν μένουμε εδώ,
έπρεπε, σύμφωνα ε τους νό-
μους, να περιμένουμε τρεις μέ-
ρες, γι' αν παντρευτούμε.

— Κι' ήταν πολλές αυτές οι
τρεις μέρες... Μιλάς σαν ο
γάμος να ήταν ένα παιχνίδι-
κι κι' όχι μία πράξη που ενώ-
νει δυο ανθρώπους σ' όλη τους
τη ζωή... Από πότε νυνώρίζεις
αυτό των ανθρώπων;

— Σε παρακαλώ, πατέρα,
είπε η Μάργκαρετ. Δεν είναι
πολύ εύκολο να μιλήσωμε
τώρα γι' αυτά τα πράγματα.

— Σου είπα ότι έπρόκειτο για
μία παρόρμηση όλότελα άνο-
ητη και ότι λυπάμαι πολύ για
ό,τι έγινε. Δεν είναι προτιμά-
τερο να σταματήσωμε σ' αυτό
το σημείο;... Θα συνεχί-
σωμε πιο ήρεμα αύριο το πρωί.

— Θα σου τα εξηγήσω όλα τότε...

— Καλά, είπε ο πατέρας
της. Είμαι σύμφωνος να μιλή-
σωμε αύριο το πρωί... Στο

μεταξύ, θα έρθης μαζί μου στο
σπίτι... Ντύσου...

— Δεν μπορώ να έρθω μαζί
σου, πατέρα, διαμαρτυρήθηκε η
Μάργκαρετ. "Οχι, δεν μπορώ
να έρθω.

— Ο "Έζρα Ντόμπσον χτύπη-
σε το πόδι του στο πάτωμα.

— Θα έρθης, είπε. "Αν δεν
βελήσης με το καλό, θ' αναγ-
κασθώ να φωνάξω το Ζούμπρα
και το Σκωτ για να σε πάρουν
με τη βία... "Εμπρός, ντύσου!

— Ο Πάλ είδε μία διέξοδο
στην πρότασι του Ντόμπσον.

— Το κάτω - κάτω, είπε, με-
ρικές ώρες από τη ζωή μας δεν
έχουν μεγάλη σημασία. Θα μι-
λήσωμε για όλα αυτά αύριο.

— Η Μάργκαρετ τον κεραυνο-
βόλησε με το βλέμμα της. Κα-
ταλάβαινε ποιάς ήταν ο σκο-
πός του: να τερματίσει αυτή
την ιστορία μ' οποιοδήποτε
τρόπο. Άλλ' είχε κι' αυτή τέ
σχέδιο της.

— Μάργκαρετ, φώναξε ο πα-
τέρας της, θα ντυθής; όχι;

— "Οχι, απάντησε η νέα μ',
άποφασιστικό ύφος. "Ακουσέ
με, πατέρα, και προσπάθησε
να με καταλάβης. Είχαμε πολ-
λές συγκρούσεις ως σήμερα
και νομίζω πως θ' αναγνωρί-
σης ότι υποχώρησα πάντοτε.

— Άλλ' αυτή τη φορά η θελήσή
σου δεν θα υπερισχύση. Δεί-
χω να προσέχω τιπότε οτέ
όσα είπα. "Αν βέλεις, μπορείς
να διατάξης τους ανθρώπους
σου να με πάρουν με τη βία.

— Άλλά σε προειδοποιώ: θα λυ-
πάσαι γι' αυτή την πράξη σου
σ' όλη σου τη ζωή... Ξέρεις
ότι δεν μ' αρέσουν οι σκηνές...

— "Αν τελειώνωμε...

— Ο "Έζρα Ντόμπσον άνα-
στενάξε.

— Έστω, είπε. Σε περιμέ-
νω, αύριο το πρωί.

— Έκαμε κατόπιν να φύγη.
Άλλά σταμάτησε κοντά στην
πόρτα.

— Σε παρακαλώ, είπε, να
μη μιλήσης σε κανένα γι' αυτή
τη θλιβερή ιστορία προτού συ-
ζητήσωμε μαζί. Έχω το λό-
γο σου;

— Ναί, πατέρα.

— Ο "Έζρα Ντόμπσον βγήκε.

— Η Μάργκαρετ πήδησε τότε
από το κρεβάτι, φόρεσε τις
παντούφλες της και βγήκε τρέ-
χοντας από το δωμάτιο.

— Ο πατέρας της βρισκόταν ακόμ-
η στο διαδρόμο.

— Συχώρεσε την τρέλλα
μου, πατέρα, του είπε σιγά.
Όλα θα διορθωθούν.

— Ο τόνος της φωνής της ή-
ταν ειλικρινής. Ο έγωισμός
δεν κυριαρχούσε πιά μέσα στο
μυαλό της όπως πρίν.

— Η Μάργκαρετ γύρισε κατό-
πιν στο δωμάτιο.

— Στο μεταξύ, ο Πάλ είχε ση-
κωθεί από το κρεβάτι και ντυ-
νόταν.

— Γιατί διάζεσαι; ρώτησε
η νέα.

— Φεύγω.

— Θα φύγωμε κι' οι δυο.

— Τόσο το καλύτερο. Φοβή-
θηκα πως τα πράγματα θα-
παιρναν άσχημο δρόμο.

— Γιατί με συμβούλεψες να
φύγω μαζί με τον πατέρα μου;

— Γιατί ήθελα ν' αποφύγω-
με το σκάνδαλο και τις φασα-
ρίες.

— Λοιπόν, δεν θέλεις να
μείνεις μαζί μου; ρώτησε η
Μάργκαρετ.

— Δεν ξέρω, απάντησε ο
Πάλ. Το μόνο που ξέρω είναι
πως δεν είχα σκεφθί να σε
παντρευτώ.

— Ούτε εγώ, είπε η Μάργ-
καρετ.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

— Θένη νιοδ μπόυς!
(Του Αρχέλαου)

Συγκινητικό διήγημα

Το τραίνο πέρασε άγχομαχώντας τα τσεκικά σύνορα. Ένας κάμπος ανέθηκε στο λαϊκό του "Αλούς Μάτσεκ και τα χέρια του υψώθηκαν άσυναίσθητα στον γαϊάκ του, σαν να τον στένευε.

Έξη χρόνια είχε ν' αντίκριση την πατρίδα του. Έξη χρόνια αιχμάλωτος στις στέπες της Σιθηνίας. Έξη χρόνια μαρτυρικά, άδασταχτα, που του είχαν γεράσει το σώμα και την ψυχή. Το απλοϊκό χωριάτικο μυαλό του δεν μπορούσε ακόμα να καταλάβει για ποιο λόγο τον παιδεύε τόσο πολύ ο Θεός. Αυτός ήταν ένας φτωχός Τσέχος χωριάτης που δεν είχε να μοιράσει τίποτα ούτε με τους Γερμανούς ούτε με τους Ρώσους. Κι όμως τουόθαλαν μιά μέρα οι Γερμανοί ένα τουφέκι στον ώμο και τον έστειλαν να πολεμήση τους Ρώσους. Έτσι, θέλοντας και μη πήγε ο "Αλούς στον πόλεμο.

Πόσα βάσανα στο μεταξύ!... Αυτός που ήξερε να κρατάει και να διευθύνει το άρτορο στον άνοιγτό κάμπο, αυτός ο ειρηνικός άνθρωπος που αγαπούσε τα ζωντανά του και μιλούσε με τα βώδια του, βρέθηκε ξαφνικά μέσα στη θύελλα, μέσα στη φωτιά του πολέμου.

Αυτός που δεν είχε προηγουμένα με κανένα και που η καλωσύνη του ήταν άπέραντη, αναγκάστηκε να πολεμήσει, να σκοτώσει ανθρώπους, να βουτηχτεί στο αίμα των όμοιών του.

Η ανάμνησις της περιόδου αυτής της ζωής του τον έκανε ν' ανατριχιάζει. Ήταν μιά περίοδος φρίκης, ένας σταθμός στη ζωή του άπαισιος. Αίμα!... Αίμα!... Αίμα!...

Ξεκίνησε ένα πρωί, ένας γερός καλοδεμένος άντρας με σγουρά μαλλιά με κόκκινα μάγουλα και ζωρά μάτια. Και πώς γύριζε τώρα; Ένας καμπούριασμένος γέρος με άσπρα μαλλιά, μιά ψηρή μακρυνά γενειάδα και μάτια θολά από τις κακουχίες και τα δάκρυα. Συλλογίστηκε τα κάτεργα της Σιθηνίας κι' ανατρίχιασε.

Τί κόλασις ήταν εκείνη!... Χιόνια και στερήσεις, σκληρή δουλειά και βαναυσότητα. Μέσα σ' εκείνο το άπέραντο σάβανο του χιονιού χίλιες φορές είχε παρακαλέσει το Θεό να τον γλυτώσει απ' τα βάσανα αυτού του κόσμου.

— "Ας πεθάνω, Κύριε και Θεέ μου, ας πεθάνω!..."

Μα την ίδια στιγμή συλλογιζόταν το σπίτι του, την οικογένειά του και το ξαναρχόταν το κουράγιο.

«Όχι, όχι, πρέπει να ζήσω, σκεφτόταν. Πρέπει να γυρίσω στην πατρίδα... Η γυναίκα μου με περιμένει, τα παιδιά μου...»

Η Σιθηνία!... Τί άλησμόνητο μαρτύριο!...

Κούνησε το χέρι του μπρός στο πρόσωπό του σ' νάθελε να σβύσει από τη σκέψη του τη θύμησι αυτή. Θάπρεπε να χαίρεται πούχε βγή ζωντανός από τον τάφο εκείνο. Τώρα γύριζε στο σπίτι του. Στο σπίτι του... Ένα παράξενο προαίσθημα τουόσφιγγε την καρδιά. Τί νάχαν γίνει οι δικοί του στα έξη αυτά χρόνια;

Η καυμένη ή γυναίκα του ή "Αννα, που βρέθηκε ξαφνικά μόνη της στους δύσκολους αυτούς καιρούς.. Τώρα πιά βέβαια θα την βοηθούσαν τα παιδιά τους. Ο Γιάν που θάταν τώρα παλληκάρι 15 χρόνων και ή Μάρα που θάχε πατήσει στα 17.

Όταν το τραίνο σταμάτησε στο σταθμό, ο "Αλούς κατέθηκε, αφήνοντας να βαθύ στεναγμό.

Πόσο ήταν σφιγμένη ή καρδιά του! Είχε ποθήσει μ' όλη του την ψυχή την μέρα αυτή του γυρισμού και τώρα που ο πόθος του είχε πραγματοποιηθεί ένοιωθε ένα διαταγμό, μιά δειλία να πλημμυρίσει την καρδιά του... Βρίσκεται στο χωριό του, στον τόπο που γεννήθηκε, που πρωταντίκρουσε το φως. Τα μάτια του θολώνουν από τα

ρά χρόνια είχε μάθει να σωπαίνει. Έφτανε τώρα στο σπίτι του που ήταν σχεδόν μοναχικό, στην άκρη του χωριού. Όταν αντίκρουσε την αυλή του και το χωράφι του και το γνώριμο ξυλένιο φράχτη, ένοιωσε τα γόνατά του να λυγίζουν. Στάθηκε άπότομα και στηρίχθηκε στο φράχτη για να μην πέσει.

δάκρυα... Τα γόνατά του λυγίζουν... Φοβάται ότι θα πέσει... θα σωριαστεί κάτω...

Κάθισε σε μιά πέτρα, όσο να περάσει ή μεγάλη συγκίνηση που τον κατείχε.

Να τα γνώριμά του σπίτια των συχωριανών του, να ή έκκλησία στο βάθος, τα περιβόλια, οι στενοί δρόμοι...

Όλα είνε σαν να τ' άφησε χθές. Τίποτα δεν άλλαξε σχεδόν. Μόνον αυτός είχε αλλάξει πολύ, είχε γίνει άγνωριστος...

Τίποτα δεν τσακίζει τόσο τον άνθρωπο όσο ή λύπη, ή δυστυχία, ή συμφορά!...

Σε λίγο σηκώθηκε πάλι και συνέχισε το δρόμο του.

Περπατούσε σκυφτός, με άργά βήματα, σέρνοντας τα τρύπια παπούτσιά του. Στο χέρι του κρατούσε ένα μπογαλάκι με τα κουράγια του. Κανείς δεν θα μπορούσε να φανταστεί πως ο γέρος αυτός ήταν μόνο 40 χρόνων! Ο γέρος διανομέας του χωριού με την άδελφή του, πέρασαν δίπλα του. Τον κύτταξαν κι' οι δυο με περιέργεια κι' ύστερα συνέχισαν το δρόμο τους. Δεν τον γνώρισαν. Εκείνος δεν μίλησε. Έξη όλόκλη-

Μιά κοπέλλα, ψηλή και ξανθιά, τάιζε τις κόττες. Η Μάρα, ή κόρη του! Θεέ μου, πόσο είχε μεγαλώσει! Και πώς έμοιαζε της γυναίκας του όταν ήταν κι' εκείνη κοπελλίτσα.

Το κορίτσι είδε το γέρο που στεκόταν άκίνητος, με δακρυσμένα μάτια και τον καλημέρισε. Μα εκείνος δεν πρόφτασε να πη τίποτα γιατί την ίδια στιγμή ένα αγοράκι 3-4 χρόνων είχε βγή από το σπίτι κι' έτρεξε στην κοπέλλα φωνάζοντας:

— Μάρα! Μάρα! Σε θέλει ή μαμά να πιάς το φαί στο μπαμπα.

Η κοπέλλα πήρε το καλάθι της και μπήκε βιαστικά στο σπίτι. Ο μικρός κύτταζε τον "Αλούς που στεκόταν στο φράχτη. Ο άτυχος αίσθανόταν ένα παγωμένο σκοτάδι να τον τριγυρίζει.

— Ποιός είσαι; τον ρώτησε ξαφνικά το αγοράκι, κυττάζοντάς τον κατάματα.

— Ένας ξένος, απάντησε ο "Αλούς, κι' ένοιωσε βαθειά πίκρα στην καρδιά. Κι' έσυ ποιός είσαι, μικρέ μου; ρώτησε.

— Εγώ είμαι ο Ντενέ! Και τον μπαμπα μου τον λένε Βλάντικ και τη μαμά μου τη λένε "Αννα και τον άδελφό μου Γιάν και την άδελφή μου Μάρα, φώναξε θριαμβευτικά ο μικρός.

Κάτι θέλησε να πη ο "Αλούς, μα ή φωνή του πνίγηκε στο λαιμό του. Σε κ-

φτόταν ότι έπρεπε να φύγει, να φύγει...

— Γιατί κλαίς, παππού; ρώτησε ο Ντενέ. Μην κλαίς.

— Δεν κλαίω, είπε βιαστικά ο ξένος και περνώντας το χέρι του από τον φράχτη χάιδεψε το κεφαλάκι του παιδιού. Είσαι καλό παιδί και ξέρεις πολλά πράγματα...

— Ξέρω κι' άλλα, είπε έμπιστευτικά ο μικρός. Ο Γιάν και ή Μάρα είχαν κι' άλλο μπαμπα που σκοτώθηκε στον πόλεμο. "Ήσουν κι' έσύ στον πόλεμο, παππού;

— Ναί. Ντενέ, ήμουν, απάντησε στο μικρό με φωνή πουτρεμε.

Οι πληροφορίες που είχε άκούσει απ' τον άθωο και άνυπτο μικρούλη, τον άναστάτωσαν.

— Πάλι κλαίς, παππού!... Γιατί κλαίς;

— Πονούν τα μάτια μου, παιδί μου.

— Θυμάσαι εκείνους που σκοτώθηκαν στον πόλεμο; Κι' ή μαμά μου έκλαιγε για τον μπαμπα του Γιάν και της Μάρα που τον σκότωσαν οι Ρώσοι. Ήταν καλός μπαμπας...

— Άλήθεια, μικρό μου;

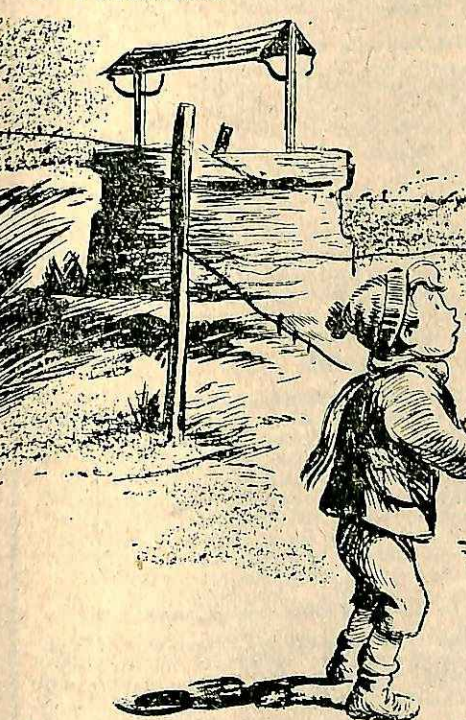
— Ναί, παππού.

Ο "Αλούς ένοιωσε δυνατό χτυποκάρδι. Ο κόσμος γύρω του είχε σκοτεινιάσει, είχε στενέψει πολύ, θαρρείς και δεν τον χωρούσε πιά.

Ο μικρούλης πρόσεξε την ταραχή του.

— Κρυώνεις, παππού; τον ρώτησε.

— Πάντα κρυώνουν οι γέροι σαν και μένα, αγοράκι μου.

— Ποιός είσαι; τον ρώτησε το αγοράκι. Γιατί κλαίς, παππού;...

— Περίμενε εδώ λίγο, παππού, είπε ο μικρός κι' έτρεξε στο σπίτι.

Σε λίγο γύρισε κρατώντας απ' το χέρι τη μαμά του. Η "Αννα δεν είχε αλλάξει πολύ. Τα μάτια της ήταν πάντα ολοκάθαρα, γεμάτα συμπόνια και καλωσύνη.

— Καλημέρα, είπε στον ξένο.

Ο "Αλούς αισθάνθηκε μιά ανακούφιση νοιώθοντας ότι καμιά ύποψια δεν πέρασε απ' το μυαλό της.

— Ο γιός μου, συνέχισε ή "Αννα

μου είπε ότι στέκεστε στο δρόμο και με παρακάλεσε να σας φωνάξω στο σπίτι. Έλατε λίγο στην κουζίνα να σας βάλλω κάτι να φάτε.

— Ευχαριστώ, είπε εκείνος ευχαριστημένος που ή φωνή του είχε γίνει τόσο βραχνή κι' έτσι δεν τον πρόδωσε.

— Από δω είστε, καλέ μου άνθρωπε; ρώτησε ή "Αννα, βάζοντας μπροστά του ένα πιάτο άχνιστή σούπα.

— Όχι, είπε αυτός, από το Κομοτάου. Μα ήρθα να δω κάποιο συγγενή μου στο γειτονικό χωριό και πέρασα τυχαία από δω. "Ήμουν έξη χρόνια αιχμάλωτος στη Σιθηνία.

— Δυστυχισμένο μου άνθρωπε!... είπε ή "Αννα. Ίσως είνε καλύτερα που σκοτώθηκε ο πρώτος μου άντρας στον πόλεμο παρά να πιανόταν αιχμάλωτος.

Όταν ένας συνάδελφός του μου είπε ότι τον είδε να πέφτη νεκρός, λίγα λεπτά πριν τους κυκλώσουν οι Ρώσοι, πίστεψα πως ο Θεός τον λυπήθηκε.

— Έχετε δικη, είπε εκείνος σιγανά.

Στην αυλή άκούστηκαν βήματα κι' ένα παλληκάρι μπήκε μέσα. Χαιρέτησε τον ξένο και κάτι πήγε να πη στη μάνα του όταν συνέβη κάτι άπρόοπτο.

Πίσω από το παλληκάρι είχε μπη ή νας τεράστιος σκύλος. Κι' αυτός χύθηκε μ' ένα πήδημα πάνω στον ξένο. Τρουαγμένοι ή "Αννα κι' ο γιός της ώρμησαν να τον έμποδίσουν. Μα ο σκύλος είχε βάλει το κεφάλι του ανάμεσα στα γόνατα του ξένου και το έγλειφε το χέρι κουνώντας την ουρά του χαρούμενα.

Μιά βαθειά συγκίνηση πλημμύρισε τον "Αλούς. Κανείς δεν τον άναγνώρισε, όλοι τον είχαν ξεχάσει, ή γυναίκα του, ο γιός του, ή κόρη του, μα ή πιστή καρδιά του ζώου δεν είχε δι-

στάσει ούτε λεπτό...

— Τί περίεργο, είπε ή "Αννα. Ο Τσέρκ πρώτη φορά κάνει τόσα χάδια σ' έναν άγνωστο.

Ο "Αλούς σηκώθηκε. "Ήθελε ξαφνικά να βγή από κει μέσα προτού τα νεύρα του τον προδώσουν και το έφυγη καμιά λέξη που θα τους έκανε να μαντέψουν ποιός είνε.

Η γυναίκα έκοψε ένα μεγάλο κομμάτι ψωμί, και λίγο παστό κρέας.

— Πάρτε κάτι για το δρόμο, του είπε. — Ευχαριστώ, ψιθύρισε εκείνος, κυττάζοντάς τους άχόρταγα.

Μα δεν τόλμησε να τους δώσει το χέρι του. Χάιδεψε μόνο το σγουρό κεφαλάκι του Ντενέ.

— Έχετε γεια! είπε βουρκωμένος.

— Ο Θεός μαζί σου, του απάντησαν.

Και ο ξένος τράβηξε το δρόμο του. Ένα δάκρυ κύλησε άργά απ' τα μάτια του και χάθηκε μέσα στα γένεια του. Σκέφτηκε ότι τώρα ήταν ακόμα πιό μόνος κι' έρημος παρά ποτέ. Τίποτε δεν του είχε μείνει. Τίποτα!...

Μα την ίδια στιγμή ένοιωσε πως είχε άδικο. Μιά ζεστή γλώσσα έγλειφε τα δάχτυλά του κι' ένα τριχωτό κεφάλι χαιδεύτηκε πάνω του. Ο "Αλούς κύτταξε το σκύλο του μ' εύνωμοσύνη. Και προχώρησαν μαζί μέσα στο σούρουπο που άπλωνόταν στην πλάσι...

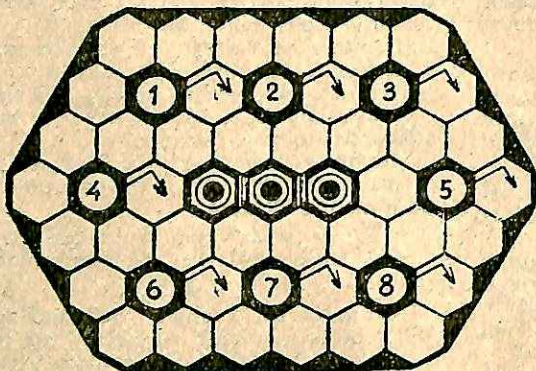
ΛΑΝΤΙΣΛΑΣ ΚΟΒΑΛΣΚΙ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλόλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό θα τοποθετήσετε μια λέξη των έξι γραμμάτων, αρχίζοντας από το σημείο όπου βρίσκεται το βέλος και

ακολουθώντας την κατεύθυνση που δείχνει αυτό.

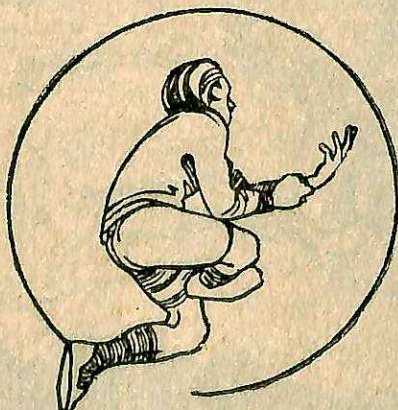
Οι σημασίες των διαφόρων λέξεων είναι οι ακόλουθες:

- 1) Ηθύποτο (δημ.).
- 2) Νερούλος (καθ.).
- 3) 'Επιτυγχάνεται με έρωτα ή με κρασί (δημ.).
- 4) Κάτι που θα βρήτε σε όλα τα άνακτορα.
- 5) Θα βρήτε πολλές σε οποιοδήποτε σπίτι, έστω και άκατοικτο.
- 6) Τρόπος εξοντώσεως αντίπαλου.
- 7) Πρόσωπο ανεπιθύμητο μέσα σ' ένα νοικοκυριό (αν κρίνει κανείς από τις γελοιογραφίες του κ. Χριστοδούλου).
- 8) 'Από τα κυριότερα πρόσωπα ενός έλαφρου θεάτρου και ιδίως ενός βαριέτη (ξεν.).

Η επιθεώρηση

Ένας συνταγματάρχης, που κάνει επιθεώρηση, προχωρεί κατά μήκος μιας διπλής γραμμής από στρατιώτες, που είναι όλοι γυρισμένοι προς το βορρά. 'Επιθεωρεί τους 150 άνδρες που βρίσκονται προς τα αριστερά του, φτάνει έτσι στο τέλος της γραμμής και γυρίζει προς τα πίσω. Τώρα οι στρατιώτες στρέφονται, προς το νότο κι ο συνταγματάρχης επιθεωρεί 150 άνδρες προς τα δεξιά του. Πόσους στρατιώτες επιθεώρησε εν όλω;

Μαντέψτε τι κάνει

Μήπως μπορείτε να βρείτε τι κάνει αυτό το παιδί εξετάζοντας προσεκτικά τις χαρακτηριστικές κινήσεις των χεριών του και των ποδιών του; Προσπαθήστε να βρείτε τη σωστή λύση χωρίς να γυρίσετε στη σελίδα 76.

Τα νομίσματα

Ένας 'Αμερικανός περιηγητής, γυρίζοντας στην πατρίδα του, από ένα γύρο στην Ευρώπη, είχε μαζί του για ενθύμιο ένα από καθένα από τα παρακάτω είδη νομισμάτων: 1) σκούδο, 2) γκουίλντερ, 3) πεπέτα, 4) κορόνα.

Μπορείτε να βρείτε ποιες ευρωπαϊκές χώρες επισκέφθηκε;

Για τη Γη

1) Ποιά θέσι έχει η Γη, από άποψως μεγέθους, μεταξύ των οκτώ μεγαλύτερων πλανητών; Και ποιά είναι τα όνοματά των επτά άλλων;

2) 'Υπάρχει περισσότερη ξηρά ή θάλασσα στην επιφάνεια της Γης; Και πόσο περισσότερη;

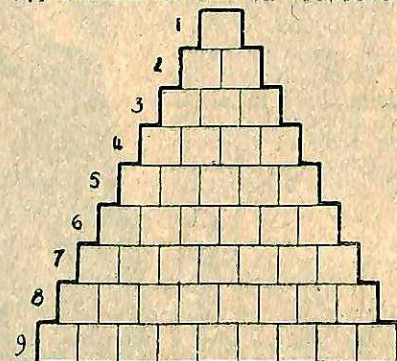
3) Τι είναι α) η λιθόσφαιρα, β) η υδρόσφαιρα, γ) η ιονόσφαιρα;

Τί μεσολαθεί;

Τί μεσολαθεί ανάμεσα 1) στον Τροπικό του Καρκίνου και τον Τροπικό του Αιγόκερω; 2) στο τελευταίο και το πρώτο τέταρτο της Σελήνης; 3) στην 'Αλάσκα και τη Ρωσία; 4) στην 'Αφροδίτη και τον 'Αρη; 5) στη Γαλλία και την Πορτογαλία;

Πυραμίδα λέξεων

Η κάθε λέξις της πυραμίδας αυτής αποτελείται από τα γράμματα

της προηγούμενης στα οποία π. σ. τίθεται κι' ένα καινούριο. Π. χ.: Μ, ΜΙ, ΜΙΑ, ΛΙΜΑ κλπ.

Και τώρα να η σημασία των διαφόρων λέξεων:

- 1) Σύμφωνο.
- 2) Κινητή αντανούμια.
- 3) Όμοια.
- 4) Χώρα της 'Ασίας.
- 5) Μεγάλη οροσειρά της Ν. Α. Ευρώπης.
- 6) 'Ανδρικό όνομα.
- 7) Συγκρατούν τα κουπιά.
- 8) 'Ασυγκίνητος.
- 9) 'Εμπνέει φρίκη.

Υπάρχει λάθος;

Είναι σωστή ή φράσις: «Το 1941 είναι το πρώτο έτος της τριτάτης δεκαετίας του εικοστού αιώνα»; 'Απαντήστε σε 10 δευτερόλεπτα.

Αίνιγμα

Είμαι λέξις μία, μα τρία όμως δηλώ, πλάσμα μυθικό κάποιου σου βιβλίου και όρος ύψους.

Το θερμόμετρο

Αν κρατήσετε ένα θερμόμετρο μπροστά σ' ένα ηλεκτρικό ανεμιστήρα, ο υδράργυρος θ' ανέβει ή θ' πέσει;

Οι λύσεις στη σελ. 76

Νέες καταπληκτικές εφευρέσεις

Σαπουνί από καφέ και ο θανατηφόρος κρύσταλλος

Το 1950 ανέτειλε γεμάτο από ελπίδες και υποσχέσεις. "Ας περιορισθούμε σε κείνες που αναφέρονται στο πεδίο της επιστήμης και της τεχνικής. Οι επιστήμονες και οι τεχνικοί όλου του κόσμου είναι ανεξάντλητοι σε επινοήσεις. Μερικές από τις εφευρέσεις και τις ανακαλύψεις τους βρίσκονται αυτή τη στιγμή στο σημείο της ωριμότητας και δεν θ' αργήσουν να κάμουν την εμφάνισή τους. Άλλες αναγγέλλονται ως προσεχείς. "Ας αναφέρουμε τις κυριότερες:

Σαπουνί από καφέ.

Έως τώρα το έν τρίτον της παγκοσμίου παραγωγής καφέ παραδίδεται στις φλόγες ή πετιέται στη θάλασσα. Άλλ' οι 'Αμερικανοί τεχνικοί ανακάλυψαν τελευταία μια μέθοδο με την οποία μπορεί να φτιάσκει κανείς σαπουνί από καφέ. Το νέο είδος σαπουνιού θα παραδοθή στην κατανάλωσι κατά το πρώτο τρίμηνο του 1950.

Άλεξικέραυνοι χρώμα.

Οι 'Αμερικανοί τεχνικοί ανακάλυψαν ένα νέο χρώμα, που είναι συνδυασμός πολλών χρωμάτων και που έχει την ιδιότητα ν' απομακρύνει τον κεραυνό από τα αεροπλάνα και τα αυτοκίνητα που είναι βαμμένα μ' αυτό. Κατά τα έκτελεσθέντα πειράματα, ένας κινητήρ, βαμμένος μ' αυτό το χρώμα, εξετέθη στην επίδρασι μίας τεμπής αστραπής δυνάμεως 2 εκατομμυρίων βόλτ, χωρίς να πάθι την παραμικρή βλάβη κατά την ηλεκτρική εκκένωσι.

Το κρυπτόν.

Οι 'Αμερικανοί τεχνικοί κατασκεύασαν λάμπες δυνάμεως 3300 εκατομμυρίων κηρίων! Οι λάμπες αυτές δεν τροφοδοτούνται με ηλεκτρισμό, αλλά με κρυπτόν και χρησιμοποιούνται για το φωτισμό των αεροδρομίων τη νύχτα. Το αεροδρόμιο της 'Αρκάτα στην Καλιφόρνια φωτίζεται με μία τέτοια λάμπα και του 'Ιντλεβιλντ με 72. Οι ειδικοί πιστεύουν ότι το κρυπτόν (ένα σπάνιο μάλλον αέριο) θ' αντικαταστήσει τελείως τον ηλεκτρισμό σε προσεχές μέλλον.

Τα λάστιχα των αυτοκινήτων

Τα γερμανικά εργοστάσια Τζέραρντ Βέγκελε του Μαγγάιμ πρόκειται να θέσουν σε κυκλοφορία ένα μικρό συμπιεστή που θα τοποθετηθεί κάτω από το «καπό» του αυτοκινήτου και θα είναι σε θέση να φυσώσκει ένα λάστιχο που ξεφούσκωσε μέσα σ' ένα λεπτό της ώρας.

Νέα μέθοδος παστερίωσης

Δυο 'Αμερικανοί γιατροί, οι δόκτορες Ραϊν Γκραϊν και Στάμπιτ ανακάλυψαν μια νέα μέθοδο παστερίωσης, που διατηρεί το γάλα φρέσκο επί τρεις βδομάδες. Η νέα μέθοδος δοκιμάσθηκε στα εργαστήρια του αμερικανικού υπουργείου της Γεωργίας και πρόκειται να τεθή προσεχώς σ' εφαρμογή.

Μεταλλωρύχος - ρομπότ.

Οι 'Αμερικανοί επιστήμονες ανακάλυψαν ένα μεταλλωρύχο - ρομπότ, που είναι προικισμένος με δέκα αυτόματα ηλεκτρικά εργαλεία και μπορεί να εξαγάγει 150 τόνους άνθρακος ήμερησίως. (Η μεγαλύτερη απόδοσις ενός καλού ανθρακωρύχου είναι μόλις 15 τόννοι ήμερησίως). Είναι αμύηλο, όμως, αν θα επιτραπή η χρησιμοποίησις του μεταλλωρύχου - ρομπότ, που, όπως είναι ευνόητο, θα καταδικάσει σε ανεργία ένα μεγάλο αριθμό μεταλλωρύχων και θα επιδεινώσει γενικώς τη ζωή των εργαζομένων.

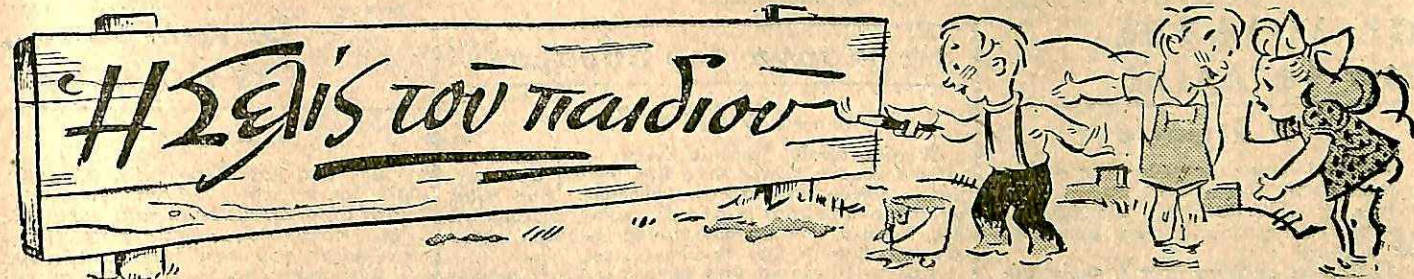
Ο «θανατηφόρος κρύσταλλος».

Ο πρόεδρος της αμερικανικής 'Εταιρίας επιστημονικών έρευνών ανακοίνωσε τελευταία την ανακάλυψιν ενός νέου όπλου, που αφήνει πολύ πίσω του την ατομική βόμβα και αυτή ακόμα την υπερβόμβα. Το νέο όπλο είναι ο «θανατηφόρος κρύσταλλος». Ένα μόνο γραμμάριο απ' αυτή την ουσία μπορεί να σκοτώσει 30 εκατομμύρια ανθρώπων! Ωραία λοιπόν ανθρωποκτονία εφευρέσις!

Η βασιλεία των ρομπότ.

Οι 'Αμερικανοί τεχνικοί κατασκεύασαν ένα νέο ρομπότ που μπορεί να εκτελή 36 εργασίες του σπιτιού και ν' αντικαταστήσει τελείως τη νοικοκυρά. Μεταξύ αυτών των εργασιών περιλαμβάνεται το πλύσιμο και το μαγειρεύμα. Μεγάλη ανακούφισι για τις νοικοκυρές και για τις νέες που δεν ξέρουν νοικοκυριά!

Οι Άγγλοι τεχνικοί κατασκεύασαν, έξ' άλλου, ένα ρομπότ - κηπουρό, που σκάβει, κλαδεύει, συλλέγει τους καρπούς κλπ. χωρίς να χρειάζεται παρακολούθησι εκ μέρους του ανθρώπου.

Ο βωϊδοκέφαλος

Το παρχμυδάκι σας

Μια φορά κι' έναν καιρό ένας φτωχός εργάτης, έτυχε να κάθεται κοντά στο παλάτι του βασιλιά. Ο βασιλιάς, που αγαπούσε το γένιό του του είπε μια μέρα:

— Γείτονα, όταν γεννήσουν οι γυναίκες μας και κάνει ή μια αρσενικό παιδί κι ή άλλη θηλυκό θα τα παντρεύουμε.

— Μετά χαράς, βασιλιά μου, λέει ο φτωχός, αλλά αν γίνη τέτοιο πράγμα μην ξεχάσεις τα λόγια σου.

— Ότι πω εγώ μια φορά δεν το ξελέω, αποκρίθηκε ο βασιλιάς.

Ύστερα από λίγους μήνες ή βασιλίσα γεννήσε ένα κορίτσι που έλαμπε σαν τον ήλιο. Το βαφτίσανε και το βγάλανε Μαριεντίνα. Γέννησε κι ή γυναίκα του φτωχού εργάτη κι έκανε ένα παιδί βωϊδοκέφαλο!

Πέρασαν χρόνια και τα παιδιά μεγάλωσαν. Πήγε τότε ο φτωχός στο βασιλιά και παντρεύουμε τα παιδιά μας όπως μου υποσχέθηκες.

Ο βασιλιάς έσφιξε τη καρδιά του και στεφάνωσε την κόρη του με το βωϊδοκέφαλο. Σαν έγινε ο γάμος πήγε ή βασιλοπούλα στη κάμαρή της, έπεσε στο κρεβάτι κι άρχισε να κλαίει.

Μα μόλις σήμαναν μεσάνυχτα άστραψε ένα παράξενο φως και στη θέση που ήταν ο βωϊδοκέφαλος, παρουσιάστηκε ένα πολύ όμορφο παλληκάρι.

Η βασιλοπούλα θέλησε να βάλι τις φωνές, μα εκείνος της έκλεισε το στόμα και της είπε:

— Μη φωνάζεις κι' εγώ είμαι ο άντ.ας σου. Έτσι μούγραψε ή μοίρα, την ημέρα να είμαι βωϊδοκέφαλος και το βράδυ να γίνωμαι παλληκάρι. Αν θές να μη με χάσεις, μη της τίποτα στα γονικά σου. Το πρώι ο βασιλιάς ρώτησε την κόρη του:

— Παιδί μου, είσαι ευχαριστημένη με τον άντρα σου;

— Πολύ! απάντησε ή βασιλοπούλα. Τον αγαπώ μ' όλη μου την καρδιά!...

Μια μέρα θα γινόταν πανηγύρι, που θα πήγαινε ο βασιλιάς κι ή βασιλίσα. Είπαν λοιπόν και της βασιλοπούλας να πάει κι' αυτή με τον άντρα της. Η βασιλοπούλα έτρεξε στον άντρα της κι άρχισε να κλαίει.

— Τι έχεις; τη ρώτησε εκείνος.

— Μου είπε ο πατέρας μου να πάμε μαζί στο πανηγύρι. Μα πώς να πάω εγώ μ' ένα βωϊδοκέφαλο;

— Μη σε νοιάζει, της λέει εκείνος. Θα πάς εσύ, θα καθίσεις το βράδυ στο τραπέζι και σε λίγο θάρθω κι' εγώ όμορφος, όπως είμαι τις νύχτες. Μη σου φύγη όμως λέξι, γιατί θα κάνης χρόνια να με ξαναδεις.

Η βασιλοπούλα στολιστηκε και πήγε στο πανηγύρι. Εκεί που καθόταν νύσου κι έρχεται καβάλλα ένας νέος. Έλαμπε σαν τον ήλιο και πήγε και καθίσε πλάι της.

— Άχ, ένας τέτοιος άντρας έπρεπε στη Μαριεντίνα μας!... άναστένανε ή βασιλίσα.

Και στο δρόμο, όταν έφευγαν ρώτησι την κόρη της:

— Κόρη μου, ποιός ήταν αυτός ο όμορφος που καθίσε δίπλα σου;

— Η βασιλοπούλα που δεν κρατήθηκε απ τη χαρά της, της αποκρίθηκε:

— Ο άντρας μου ήτανε!

Και κάθισε και τους τα είπε όλα με το γι και με το σίγμα.

Ο στρατηγός και το ζαχαρώα

Το ποιηματάκι σας

Του Τάκη κάνανε για δώρο ένα σπαθί κι' ένα τουφέκι και σαν στρατήρχης τώρα στέκει κι' όλο τον κόσμο άπειλεί.

Φορεί στον ώμο το τουφέκι και το σπαθί στη μέση ζώνει, τα γειτονόπουλα μαζώνει και τα γυμνάζει στην αούλη.

Με το σπαθί γυμνδ στο χέρι προστάγματα άγρια τους δίνει... Μα άξαφνα κάποιος διακρίνει σοκολατάκια να κρατά.

— Έγώ, φωνάζει ο μικρός Γιαννάκης.

— Έμπρός λοιπόν λέγε την.

— Αντιπολεμικάτατος!

— Μπράβο, παιδί μου! του λέει ο δάσκαλος.

Και γυρίζει κατόπιν στους άλλους μαθητάς.

— Ποιός άλλος ξέρει να μου πη μια άκόμα μεγάλη λέξι;

— Έγώ, φωνάζει ο Νίκος.

— Λέγε την, παιδί μου.

— Κασουτούκ!

— Μα αυτή δεν είναι μακρυνά λέξι!

— Ναι, αλλά όταν την τραθήξετε... εντώνει!...

MIKY MAOYΣ

Χιοῦμορ

Ο μπαμπάς: Ξέρεις γιατί σου τις έβρεξα, Γιαννάκη;

— Ξέρω... Γιατί... είσαι πιδ δυνατός από μένα!...

Ο Μπάμπης όταν κάθεται στο τραπέζι είναι όλο μουρμούρα. Δεν ευχαριστιέται με τίποτα.

Προχθές ο πατέρας του ήθελε να του δώσει να φάη ένα φαγητό, που αυτός δεν το ήθελε. Έπί τέλους ο πατέρας του θυμωμένος του λέει:

— Έλα, Μπάμπη, αν δεν το φας θα φωνάξω τον 'Αράπη.

Καλά φωνάζέ τον, απαντάει ο Μπάμπης. Κι' εγώ αυτό θέλω, να φάη αυτός το φαγητό!

Τάσος, πήγαινε στο μπαρμπα Μητρο, τον χασάπη, να δής αν έχη βωδινα πόδια.

Σε δέκα λεπτά ο Τάσος γυρίζει.

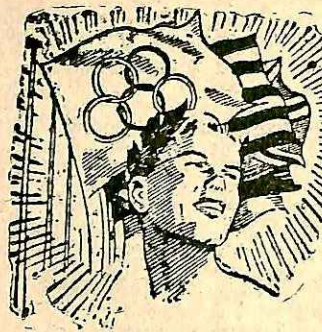
— Έχει; τον ρωτάει ή μαμά του.

— Μαμά, δεν μπόρεσα να δώ τα πόδια του μπαρμπα Μητρο γιατί φόραγε μακρυνά πανταλόνια!...

Σπουδαίο το άρωμά σου, μαμάκα. Μάλις μπήκα στην τάξι ο δάσκαλος μ' έδιωξε κακήν - κακώς.

75

Ο Διεθνής Ηθικός

ΤΖΑΚ ΛΟΒΕΛΟΚ

Όλυμπιονίκης και πρωταθλητής του κόσμου

Ο Τζακ Λόβελок, ένας υπέροχος φίλος και αθλητής, που θαυμάσαμε στους Όλυμπιακούς του 1936 στο Βερολίνο, είχε ένα αναπάντεχο και τραγικό τέλος. Βρέθηκε νεκρός στο σταθμό του υπογείου σιδηροδρόμου της Τσάρς Στρίτ του Μπρούκλιν της Νέας Υόρκης.

Νεοζηλανδός ο Λόβελок είχε σπουδάσει στην Οξφόρδη Ιατρική. Είχε διακριθεί στους δρόμους ημιαντοχής και ειδικά στο δρόμο των 1.500 μ. Στο Πρίνττον της Νέας Υόρκης ο Λόβελок έπαιξε το πρώτο μεγάλο του κατόρθωμα το 1933. Κατέρριψε το παγκόσμιο ρεκόρ του ενός αγγλικού μιλίου (1.609 μ.) με 4'07"6. Τότε νίκησε το διάσημο 'Αμερικανό «σπεσιαλίστα» της απόστασης Μπόθρον.

Αλλά η αθλητική σταδιοδρομία του Λόβελок παρήγαγε ένα άλλο αποτέλεσμα. Ενώ αυτή στην Οξφόρδη, «Ενα άτυχμα στο πόνεθ θεραπεύθηκε εύχως μετά δυσκολώτατη έγχειρσι».

Στους Όλυμπιακούς του 1936 ο Λόβελок ήταν μία από τις συμπαθέστερες φυσιογνωμίες. Σοβαρός, λιγνός, μέσου αναστήματος, σιωπηλός, έκανε εντύπωση με την κατάμαυρη νεοζηλανδική στολή του, τα κασσιόρα μαλλιά του και την αυτοπεποίθησή του. Πνευματικός αθλητής έξεδύλωσε, όταν γνωρίσθηκε με στο Όλυμπιακό χωριό το θαυμασμό του για την αρχαία και νέα Ελλάδα.

Τον καμαρώσαμε στον τελικό του δρόμου των 1.500 μ. Οφείλω να ομολογήσω πως έξιπνο-τερο αγώνα σε δρόμο ημιαντοχής δεν είχα εύτυχσει να δω στη ζωή μου.

Ο Λόβελок με ψυχραιμία και τέχνη ακολουθούσε τον 'Αμερικανό Κάνιγκαμ και τον 'Ιταλό Μπεκάλι, που ήταν οι πιο επικίνδυνοι αντίπαλοί του. Ένας άλλος δρομέας εκτός του Λόβελок μπορούσε να παρασυρθεί από τις συνεχείς αλφινδιαστικές προσπάθειες τους να άπομακρυνθούν από το μεγάλο δμίλο και να τους ακολουθήσει στην επικίνδυνη πρωτοπορεία τους. Το

αθλητικό όμως ένστικτο του τον καθοδηγούσε άριστο-χνικά στο βήμα του.

Όταν άλλοι δρομείς και ιδίως ο Καναδός 'Εντου-αρντς προσπαθούσαν να κλείσουν το δρόμο στο Λόβελок, ο πονηρός Νεοζηλανδός με ένα αλφινδίο δρομικό άνοιγμα τους υπερφαλαγγί-ζε και διατηρούσε την έλευ-θερία των κινήσεων του και την επιθυμητή γι' αυτόν ά-πόστασι από τους πρωτο-πόρους Κάνιγκαμ και Μπε-κάλι.

Σαν καλός στρατηγός έ-φάρμοζε το μελετημένο σχέ-διο του, που πολλές φορές είχε πρό των Όλυμπιακών δοκιμάσει σε διεθνείς αγώ-νες με μεγάλη επιτυχία. Η δεξιότητα του ήταν ότι μπορούσε να προσαρμόσει το βασικό στρατηγικό σχέ-διο του ανάλογα με τους αντιπάλους και τις άπρό-σπτες εξελίξεις που παρου-σίαζε κάθε αγώνας.

100.000 θεατές με άγω-νία παρακολουθούσαν τη γι-γαντομαχία των 1.500 μ. στο στάδιο του Βερολίνου. Σε μία στιγμή που οι δρο-μείς άπειχαν 400 μ. από το τέρμα βλέπουμε το Λόβελок να ξεφεύγει ελαφρώς και μ' ένα αιμανισμένο τρέξιμο να ξεπερνά τον Κάνιγκαμ και το Μπεκάλι. Φυσικά φαίνε-ται πως οι δυο αυτοί πρω-τοπόροι δεν ήταν προετοι-μασμένοι στην αλφινδιαστική αυτήν εξόρμησι του Νεοζη-λανδού. Αλφινδιαστήκαν α-πόλυτα.

Ο Λόβελок μάλιστα δεν περιορίστηκε να καταλάβει μονάχα θέση εμπρός από τους δυο αυτούς πρωτοπό-ρους. Έξακολουθούσε επί αρκετά μέτρα το φρενήρη δρόμο του. Όλοι νόμιζαν πως δεν θα μπορούσε ν' άν-τέξει ως το τέλος στο ταχύ-

Ο Τζακ Λόβελок ενώ καταρρίπτει το παγκόσμιο ρεκόρ των 1.500 μ. στο Βερολίνο το 1936.

τάτο ρυθμό του αγώνος. Α-κούρατος όμως ο Λόβελок συνέχισε, άποσπαστηκε άρ-κετά από τους αντιπάλους του και προχώρησε άνευ-χλητα προς το τέρμα.

Ο μελετημένος αυτός αλ-φινδιασμός του Λόβελок έ-φερε τα άποτελέσματα του. Έπαιρσε φερερά και τον Κάνιγκαμ και το Μπεκάλι. Σε μία στιγμή ο Κάνιγκαμ προσπάθησε ν' αντιδράσει με μία δυναμική άντεπιθεσι. 'Αλλά ήταν πια άργά. Ο Λόβελок ήταν πολύ μπροστά και έκοβε το νήμα του τέρ-ματος δημιουργώντας ένα νέο παγκόσμιο ρεκόρ με 3'47"8, ενώ ο Κάνιγκαμ έρχόταν δεύτερος με διαφο-ρά 7 μέτρων.

Μετά τους θριάμβους του στην Όλυμπιάδα του Βερο-λίνου ο Λόβελок άφοσιώθη-κε στο ιατρικό του επάγγελ-μα, όπου διέπρεψε. Κατά τον τελευταίο παγκόσμιο πόλεμο υπηρέτησε ως ταγ-ματάρχης - αρχίατρος του άγγλικού στρατού. Στις ύ-περπόντιες άποστολές του γνωρίστηκε με την 'Αμερι-κανίδα Σύνθια, την όποια και παντρεύτηκε. Άποκτη-σαν δυο παιδιά.

Όταν άποστρατεύθηκε διορίστηκε Ιατρός - χειρου-ργός στο Νοσοκομείο του Μανχάταν, όπου μάλιστα έ-ξελεγή και μέλος του συμ-βουλίου της Χειρουργικής Κλινικής.

Προπαραμονή του Νέου Έτους ο Λόβελок τηλεφώνη-σε άπ' το Νοσοκομείο στη γυναίκα του πως άδιαθέτη-σε και θα γύριζε σπίτι του. 'Ηταν γραφτό όμως σε ήλι-κία 39 ετών να χαθεί άπ' την παγκόσμια αθλητική οικογέ-νεια. Είτε ζαλίστηκε, είτε δεν είδε καλά τις γραμμές, γιατί έπασχεν από μυωπία, έπεσε και βρήκε τραγικό τέ-λος στο σταθμό του υπο-γείου σιδηροδρόμου της Τσάρς Στρίτ του Μπρούκ-λιν. Ο θάνατος του λύπη-σε κατάκαρδα τους φιλά-θλους όλου του κόσμου, γιατί ο Λόβελок ήταν δημο-φιλής και γι'α τα κατορθώ-ματα του και γι'α το χαρά-κτσή του.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Άλλόκοτα ρεκόρ

Και τί δεν σοφίζονται εκείνοι που επιδιώκουν να γίνουν περίφημοι μ' έναν οποιοδήποτε τρό-πο!...

Κάποιος Τσάρλεϋ Λού-πικα έμεινε επί 117 ή-μέρες και 2 ώρες πάνω στην κορυφή ενός κοντού σημαίας. Είχε άνεθι έ-κει πάνω, άφου έταξε έ-τί δεν θα κατέβαινε πριν κερδίσει το πρώτο βρα-δείο ή άγαπημένη του δ-μάδα του μπαιζ-μπάλ. 'Επειτα όμως βρήκε... του γούστου του αυτή τη θέσι και τη διατήρησε!

Το ίδιο έκανε πρό 20ε-τίας κάποιος Άλβιν Κέλ-λυ. Αυτός όμως γύρισε 100 πόλεις και κέρδιζε 100 λίρες την ήμερα, άπ' τους περιέργους που πληρώναν γι'α να τον κυττάζουν μ' ένα τηλε-σκόπιο!

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Κυκλολέξο

1) ΡΟΣΟΛΙ. 2) ΥΔΑΡΗΣ. 3) ΜΕ-ΘΥΣΙ. 4) ΘΡΟΝΟΣ. 5) ΠΟΡΤΕΣ. 6) ΕΝΕΔΡΑ. 7) ΠΕΘΕΡΑ. 8) ΚΟΜΠΕΡ.

Η έπιθεώρησι

Έπιθεώρησε μόνον 150 στρατιώτες, περνώντας όμως την πρώτη φορά από μπροστά τους και τη δεύτερη από πί-σω τους.

Μαντέψετε τι κάνει

Το παιδί σκαρφαλώνει στο δέντρο.

Τά νομίσματα

1) Την Πορτογαλία. 2) την Όλλαν-δία. 3) Την 'Ισπανία. 4) Την Τσεχο-σλοακία.

Γι'α τη Γη

1) Κατά σειράν μεγέθους: Ζεύς, Κρόνος, Ποσειδών, Ουρανός, Γη, Ά-φροδίτη, Άρης, Έρμης. 2) Το ένα τέταρτον περίπου είναι ξηρά και τα τρία τέταρτα θάλασσα. 3) α) ο φλοιός της Γης, β) το νερό της επιφάνειας της Γης, γ) ένα άπ' τα άνωτερα άτμο-σφαιρικά στρώματα.

Τι μεσολαβεί;

1) Ο 'Ισημερινός. 2) Η νέα Σε-λήνη. 3) Ο Βερίγωνος πορθμός. 4) Η Γη. 5) Η 'Ισπανία.

Πυρκαμίδα λέξεων

1) Σ. 2) ΣΑ. 3) ΙΣΑ. 4) ΣΙΑΜ. 5) ΑΙΜΟΣ. 6) ΜΑΡΙΟΣ. 7) ΣΚΑΡ-ΜΟΙ. 8) ΜΑΚΑΡΙΟΣ και 9) ΜΑΚΑ-ΒΡΙΟΣ.

Υπάρχει λάθος;

Όχι. Το σωστό είναι: «Το 1941 είναι το πρώτο έτος της πέμπτης δεκαετίας του είκοστού αιώνας».

Αίνιγμα

ΑΤΛΑΣ

Το θερμόμετρο

Θα μείνη στην ίδια θέσι, γιατί ο άνεμιστήρας δεν αλλάζει καθόλου τη θερμοκρασία. Άπλώς και μόνον, δη-μιουργεί ρεύματα αέρος.

ΟΟ

Η λύσις του 25δου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΕΥΤΥΧΙΑ — ΤΙΤΑΝΕΣ. 2) Ο-ΠΑΔΟΣ — ΠΟΣΙΜΑ. 3) ΣΑΜΟΣ — ΥΠΝΟΣ — ΜΑΡΚΑ. 4) ΕΝΑ — ΜΑΤΙ — ΜΑΚΙ — ΚΑΝ. 5) ΒΑΡΚΑΣ — ΤΑΖΑΚΙ. 6) ΗΝΙΑ — ΙΣΑ — ΑΙ-ΤΩ. 7) ΣΑ — ΑΚΑΚΙΟΣ — ΟΣ. 8) ΜΗΛΑ — ΝΙΚΗ. 9) ΘΑΛΗΣ — ΤΣΑ-ΝΑ. 10) ΦΕΣΙ — ΣΑΪΤΑ — ΛΙΪ-ΝΑ. 11) ΚΑΙ — ΑΝΑΡΜΟΣΤΑ — ΔΑ. 12) ΑΝΑΣΣΑ — ΡΟΚ — ΑΙ-ΣΙΟΣ. 13) ΜΑΙΑ — ΗΤΟ — ΤΑ-ΠΙ. 14) ΑΤ — ΑΜΗΝΣΙΑ — ΕΣ. 15) ΟΣΣΑ — ΑΣΤΥ. 16) ΚΑΝΑ — ΗΠΑΡ. 17) ΙΑΣΙΣ — ΣΙΝΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΕΥΣΕΒΗΣ — ΚΑΜΑ. 2) ΑΝΑ-ΝΑΣ — ΦΑΝΑΤΙΚΑ. 3) ΤΟΜΑΡ-ΘΕΙΑΙ — ΑΣ. 4) ΥΠΟ — ΚΑΣΜΑΣ — ΣΑΛΟΝΙ. 5) ΧΑΣΜΑ — ΗΛΙΑΣ — ΣΑΣ. 6) ΙΔ — ΑΣΦΑΛΗ — ΝΑΪΑΣ. 7) ΔΟΥΤ — ΚΑΣΣΑ — ΜΑΖΑ. 8) ΣΠΙΤΙΑ — ΑΡΡΗΝ. 9) ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΣ. 10) ΠΟΜΠΑΙ — ΤΟ-ΚΟΣ. 11) ΤΟΣΑ — ΟΝΤΑΣ — ΙΑ-ΚΟΣ. 12) ΙΣ — ΚΤΙΣΙΣ — ΤΑΛΑΣ. 13) ΤΙΜΙΑ — ΚΑΛΑΙ — ΤΗΣ. 14) ΑΜΑ — ΣΑΓΗΝΗ — ΣΤΟΥΠΙ. 15) ΝΑΡΚΑΙ — ΑΔΕΙΑ — ΑΝ. 16) ΚΑ-ΚΤΟΣ — ΑΠΟΠΕΙΡΑ. 17) ΣΠΑ-ΝΙΩΣ — ΙΣΙΣ.

Τά άσυμβίβαστα ΦΑΓΗΤΑ

Ποιές τροφές δεν πρέπει να άναμιγνύονται μεταξύ τους

Η σημερινή ζωή έχει κάμει έξαιρετικά συχνές τις στομαχι-κές παθήσεις. Άλλά, στις πε-ρισσότερες περιπτώσεις, υπεύ-θυνος γι' αυτές δεν είναι ο όρ-γανισμός μας, που, όπως του-λάχιστον θέλομε να το πιστώ-ωμε, έγινε τάχα πιο ευαίσθη-τος από ό,τι ήταν σε παλιότε-ρα χρόνια. Η άληθινή αίτια βρίσκεται στο ότι δεν τηρούμε σήμερα ώρισμένους κανόνες.

Γι'α να είναι ώφέλιμη ή τροφή που εισάγομε στον οργανισμό μας και ν' άποδώσει τα προσδο-κώμενα άπ' αυτήν άποτελέσμα-τα, πρέπει, πρώτα - πρώτα, ν' άφομοιωθί έντελώς. Διαφορετι-κά, γίνεται βλαβερή, όμως κάνει, δηλαδή, κακό άντί καλό.

Άλλά πως θα έξασφαλίσωμε την ολοκληρωτική άφομοίωσι της τροφής;

Ένα πράγμα που θα έχετε ίσως προσέξει είναι ότι η ίδια τροφή, ενώ μας φαίνεται εύκο-λοχώνευτη τη μία μέρα, την άλλη μας φέρνει βάρος στο στο-μάχι, ρεψίματα, κακοδιάρεια και παντός είδους άλλες ένο-χλήσεις.

Σε τί οφείλεται αυτή η άνω-μαλία;

Όπως είναι γνωστό, οι βα-σικές τροφές διαίρυνται σε τρεις κατηγορίες: σε λευκόμα-τα (που περιέχουν άζωτο), σε λίπη και σε υδατάνθρακες (σάκ-χαρον, άμυλον). Γι'α καθεμιά άπ' αυτές τις κατηγορίες, ο όργανισμός μας έκκρινει ειδι-κούς χυμούς, που διευκολύνουν την πέψι των αντίστοιχων τρο-φών.

Άλλ' αυτή η έπιστημονική ταξινόμησις δεν άναποκρίνεται στην πραγματικότητα. Γιατί ή τροφή μας άποτελείται συνη-θέστατα από άναμιγνύει ουσιών που άνήκουν στη μία ή την άλ-λη άπ' αυτές τις κατηγορίες και ποτέ σχεδόν από τροφές μιας μόνον κατηγορίας. Έτσι, μπορούμε να κάμωμε μία άλλη ταξινόμησι των τροφών, βασιζό-μενοι άποκλειστικά και μόνον στην πράξι. Η νέα ταξινόμησις θα περιλάβη και πάλι τρεις κα-τηγορίες:

α) τις τροφές που είναι πλού-σιες σε λευκόματα: κρέας, ψά-ρια, αυγά, γάλα, τυρί, μανι-τάρια.

β) τις τροφές όπου υπερισχύ-ουν οι υδατάνθρακες: ζαχα-ρη, άμυλον (ψωμί, ζυμαρι-κά, κλπ.), ρύζι, πατάτες, κά-στανα, χουρμάδες, μπανάνες, κλπ.

γ) τις τροφές, που άποτε-λούνται κατά μέγα μέρος από κυτταρίνη, από μία ουσία, δη-λαδή, που δεν χωνεύεται, αλλά παίζει σημαντικό ρόλο στην πέψι. Σ' αυτή την κατηγορία άνήκουν τα χορταρικά και τα φρούτα.

Οι παρατηρήσεις και τα πει-ράματα που έγιναν τον τελευ-ταίο καιρό άπέδειξαν ότι κα-θεμιά άπ' αυτές τις κατηγο-ρίες χωνεύεται με διαφορετικό τρόπο. Τα λευκόματα π. χ. χρειάζονται δέξ περιβάλλον και γι' αυτό πρέπει να χωνεύουν μέσα στο στομάχι. Οι υδατάν-θρακες χρειάζονται άλκαλικό περιβάλλον και γι' αυτό πρέ-πει να χωνεύουν μέσα στο δω-δεκαδάκτυλο και το λεπτό έν-

τέρο. Ο στόμαχος, όταν φτά-σουν σ' αυτόν τα λευκόματα, έκκρινει αυτόμάτως όξέα ύγρ'α για να διευκολύνη την πέψι των. Όταν, όμως, φτάσουν την ίδια στιγμή και υδατάνθρακες, ο στόμαχος, λόγω της παρου-σίας των λευκωμάτων, δεν μπο-ρεί να τους διοχετεύσει στο δω-δεκαδάκτυλο. Οι υδατάνθρακες δυσχεραίνουν τότε την πέψι και προκαλούν φουσκώματα, βά-ρος και διάφορες άλλες ένο-χλήσεις.

Το ίδιο συμβαίνει και όταν τα λευκόματα φτάσουν μέσα στο στομάχι μας, τη στιγμή που αυτό είναι γεμάτο από υ-δατάνθρακες. Οι τελευταίοι ά-πορροφούν το γαστρικό ύγρ'ο και δεν τ' αφήνουν να έτεξερ-γασθί τα λευκόματα. Αυτά τό-τε δεν χωνεύονται και προκα-λούν δυσπεψία.

Μόνον οι τροφές που έχουν ως βάση την κυτταρίνη και που δεν χωνεύονται από το στομά-χο μπορούν να συνδυασθουν ά-κινδυνώς με τροφές της μιάς ή της άλλης από τις δυο πρώτες κατηγορίες.

Να τώρα μερικά παραδείγ-ματα:

Το ζαμπόν δεν μπορεί να χω-νέυθι όταν το τρώμε μαζί με ζυμαρικά, ενώ χωνεύεται θαυμά-σια όταν το συνδυάσωμε με χορταρικά ή χλωρά φασόλια. Το ίδιο δύσπεπτο γίνεται το ζαμπόν όταν το τρώμε με ψω-μί. (Το σάντουιτς είναι μία από τις πιο δύσπεπτες τροφές).

Το κρέας συνδυάζεται περι-φημα με τα χλωρά φασόλια (όχι τα μπιζέλια, που περιέ-χουν άμυλον), τα σπανάκια κλπ., αλλά γίνεται δύσπεπτο με το ψωμί, τα ζυμαρικά, τις πατά-τες, το ρύζι, κλπ.

Τα ξηρά φασόλια είναι κατά κανόνα δύσπεπτα, γιατί περιέ-χουν από το ένα μέρος άζωτον και από το άλλο άμυλον.

Το βούτυρο και το λάδι μπο-ρούν να συνδυασθουν τόσο με τα λευκόματα όσο και με τους υδατάνθρακες.

Δυστυχώς, τα πιο συνηθι-μένα παρασκευάσματα της κουζίνας μας δεν είναι τίποτε άλλο από τροφές που άναμιγ-νύονται ή μία την άλλη. Και θάπρεπε ν' ανατρέξωμε από τη βάση της μαγειρικής μας, για να ακολουθήσωμε τις ύποδει-ξεις της έπιστήμης. Όπως δέ-ποτε, σ'ας ύποδεικνύωμε τους συνδυασμούς που μπορείτε να κάμετε και εκείνους που πρέ-πει ν' άποφύγετε:

Ποιές τροφές μπορείτε ν' άναμιγνύετε :

— Το ψωτό με τα λαχανικά και τα πράσινα φασόλια (έκ-τός από τα χλωρά μπιζέλια).

— Το αυγό με τα μανιτάρια (ομελέττα).

— Τις τομάτες με τις άγγι-νάρες.

— Τα ζυμαρικά με τις τομά-τες και τις έλνες.

— Τα χορταρικά με λευκές σάλτσες.

— Τα σάντουιτς με χορτα-ρικά (τομάτες, άγγουρία κλπ.).

Τι δεν πρέπει ν' άναμιγνύ-ετε :

— Το μπιζέκι με τις πατά-τες (κρέας και άμυλον).

— Το κρέας με τα ζυμαρικά (το περίφημο «γκιουβέτσι» είναι πολύ δύσπεπτο).

— Το κρέας με το ρύζι.

— Το κρέας με τα ξηρά φα-σόλια.

— Το ψωμί με το ζαμπόν.

— Τον καφέ με γάλα με ψω-μάκια με βούτισο.

Φωτιά στο χωριό

— Φωτιά!... Φωτιά!... φώ-ναξέ κάποιος με τρόμο κι ά-γωνία, μέσα στη νύχτα.

Ένα παράξενο χαμόγελο φώτισε το τραχύ και ρυτιδω-μένο πρόσωπο του Μιλός, του άρχηγου των τσιγγάνων. Πετα-χτηκε όρθιος και τράβηξε προς την πόρτα του μεγάλου άμα-ζιού, που τα χρησίμευε για σπiti.

— Φεύγεις; τον ρώτησε ή γυναίκα του.

— Ναί, έχουμε δουλειά άπό-ψε! της άπάντησε.

Όταν βγήκε, έβλεπε τους χωρικούς να τρέχουν σαν τρελά προς το σημείο, άπ' όπου άνεδειναν μεγάλες φλόγες. Ο Μιλός τους ακολουθούσε για λί-γο. Πιο πέρα, συναντήθηκε με τον άστυνόμο του χωριού.

— Πας και σύ να σβύσης τη φωτιά; του είπε εκείνος. Μπράβο! Βοήθησε λιγάκι...

Μά, μόλις έμεινε μόνος, ο Μιλός άλλαξε διεύθυνσι κι έ-τρεξε προς τα σπιτία που εί-χαν έγκαταλείψει οι χωρικοί. Αυτός είχε διατάξει τρεις τσιγγάνους να βάλουν φωτιά σ' ένα σημείο του χωριού, για να δρούν εύκαιρία να ληστέ-ψουν τα σπιτία που θάμειναν έρημα. Είχαν έφαρμόσει πολλές φορές αυτό το κόλπο, σε διά-φορα χωριά, και πάντα είχαν πετύχει.

Προχώρησε δώ δέματα στο διάδρομο... Έξαφνα όρθώθηκε μπροστά του μία μαύρη σκιά... ένας άνθρωπος! Το ένστικτο της αυτοσυντήρησης τον έ-καμε να χάσει την ψυχραιμία του. Τράβηξε τη μαχαίρι του και τώχωσε στο στήθος του άντιπαλίου του...

Ακούστηκε θάμνε με σταυρωμένα χέρια. 'Ας ήταν γέρος. Η καρδιά του τόλεγε άκομη, και δεν ήθελε να... Ο Μιλός γύρισε σ' άυάξι

Ο διευθυντής: Καί... τί άλλο έξέρετε; (Του Άρχέλαου)

του μουσκεμένου από κούρον Ι-δρωτά. Φοδόναν... γιατί για πρώτη φορά στη ζωή του είχε βαψεί τα χέρια του με αίμα! Βρήκε μαζεμένους εκεί τους γιους του και τους άλλους τσιγγάνους. Καθένας τους κρατούσε ένα μπάλο με λάφυρα. Κι έμειναν κατάπληκτοι, όταν ο άρχηγός τους τους είπε ότι έπρεπε να τα πετάξουν άμέσως όλα μακριά, χωρίς να κρατήσουν το παραμικρό, και να ετοιμασθούν για να φύγουν το γρηγορότερο από το χω-
ριο...

Ένα από τα παιδιά του τότε είπε τότε ότι ο Γιάνκος, ο πρωτότοκος γιός του, δεν είχε γυρίσει ακόμα. Ήταν ο αγαπημένος του, που θα τον διαδεχόταν στην αρχηγία. Διατάξε μερικά παλληκάρια να ψάξουν να τον βρουν...

Τα χαράματα, όταν όλα τ' άμαξια ήταν πια έτοιμα να ξεκινήσουν, ο Μίλος παρατήρησε μια έξαιρετική κίνηση έξω από τη βίλλα. Είχαν μαζευτεί εκεί πολλοί χωρικοί και χωροφύλακες. Ένας χωροφύλακας κρατούσε ένα τσιγγάνο, δεμένο πισθάγκωνα. Μα σε λίγο έφτασε ένας συναδέλφος του κι έλευθερώσε τον τσιγγάνο, λέγοντας ότι δεν μπορούσε νάταν αυτός ο δολοφόνος, γιατί τον είχε δει στον τόπο της πυρκαγιάς.

Ο Μίλος κατάλαβε πια πως είχε ανακαλυφθεί το έγκλημά του κι ότι η αστυνομία αναζητούσε το δράστη! Ωστόσο, δεν κινήθηκε ούτε ένας μύς του προσώπου του. Θα τ' αρνιόταν όλα, αν τον κατηγορούσαν. Δεν είχαν άλλωστε αποδείξεις εναντίον του. Μπορούσαν να βρουν να τον ανακρίνουν, αν ήθελαν. Δεν θάχανε την ψυχραιμία του...

Ο αστυνόμος δῆλξε από τη βίλλα. Σύζυγος το Μίλος, που στεκόταν όρθιος, με σταυρωμένα χέρια, στην πόρτα του άμαξιού του.

— Έσύ είσαι ο άρχηγός των τσιγγάνων; τον ρώτησε.
Ο γέρος κατέβηκε τα τρία σκαλοπάτια του άμαξιού του, στάθηκε μπροστά στον αστυ-
νόμο.

— Ή άρχηγός, ή όχι, ρώτησε.
Ο γέρος κατέβηκε τα τρία σκαλοπάτια του άμαξιού του, στάθηκε μπροστά στον αστυ-
νόμο.

Αϊκ. Καραγιάννη

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

των Σχολών των Παρισίων

GUERRELAVIGNE - ECOLE PIGIER

Ακαδημία Κοπτικής DAIDOU FILS

ΑΘΗΝΑΙ: Μίκης 54 - Τηλ. 33-398

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κων/νου 60

ΔΙΤΕ

νόμο, τον κύτταξε στα μάτια και του απάντησε άταραχα: — Ναι, είμαι ο σεβαστός και αγαπητός άρχηγός τους... — Έλα μαζί μου.

— Γιατί;
— Ά, μην ανησυχείς! Δεν είναι τίποτε σοβαρό... Πρόκειται για κάποια διατύπωση... Έξ' άλλου, σε συνάντησα τη νύχτα και ξέρω πως πήγες και σύ να κάνης το καθήκον σου, για να σβύση η φωτιά... Μα έλα, σε παρακαλώ, ως την αντικρινή βίλλα...

Ο Μίλος, τον άκολουθησε, ψύχραιμος κι άτάραχος. Στο διάδρομο της βίλλας, μερικά πρόσωπα ήταν συγκεντρωμένα γύρω από ένα πτώμα. Μόλις είδαν τον άστυνόμο, παραμέρισαν όλοι. Κι' εκείνος, δείχνοντας στο Μίλος το νεκρό, τον ρώτησε:

— Μήπως ξέρεις ποιός είναι αυτός ο άνθρωπος που βρέθηκε δολοφονημένος εδώ μέσα;

Μα ο τσιγγάνος δεν μπόρεσε ν' απαντήσει. Γιατί, με την πρώτη ματιά, είχε αναγνωρίσει το Γιάνκο, το γιό του, που είχε παρακούσει τη διαταγή του κι' είχε πάει να ληστέψει τη βίλλα!

Σωριάστηκε πάνω του, κλαίγοντας με σπαρτακτικούς λυγμούς και βογγώντας απελπισμένα:

— Παιδί μου!... αγαπημένο μου παιδί!... Εγώ... εγώ σε σκότωσα!...

Μα κανείς δεν έδινε σημασία σ' αυτά τα λόγια του, γιατί πίστεψαν όλοι πως είχαν σαλέψει τα λογικά του από τον πόνο... ZAN ΣΕΝΤΙΦ

ΟΙ ΕΠΙΒΑΤΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΕΣ ΝΑ ΙΔΡΥΣΟΥΝ Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΑΛΛΟΤΗ ΚΟΛΑΣΙ ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΟΙΚΙΑ, ΟΠΟΥ ΘΑ ΒΑΣΙΛΕΥΗ Η ΕΥΤΥΧΙΑ, ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΚΙ' Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Πρόκειται για πρωτοβουλία ενός πρώην καταδίκου, που δραπέτευσε από 13 έτών από τη Νήσο του Διαβόλου. Ο άνθρωπος αυτός λέγεται Ραύμον Βόντ κι' είχε καταδικασθεί άδικως από 7 έτών καταναγκαστικά έργα για κλοπή. Τελευταίως όμως, αποδείχθηκε ή άθωότητάς του.

Βεβαιώθηκε τότε ότι ή Νήσος του Διαβόλου, άπηλλαγμένη πια από τον έφιαλτικό ρόλο της, άποτελεί ένα ωραϊότατο και γραφικό μέρος. Τόσο αυτή όσο και τα δυο γειτονικά νησιά της Σωτηρίας, έχουν έδαφος εύπορο.

Οι άρμόδιες άρχές της Καέννης — της πρωτεύουσας της Γαλλικής Γουιάνας — έπιδόκιμασαν άπόλυτα το σχέδιό του. Έφυγε έπειτα για τη Γαλλία, για να συγκεντρώσει άποφύσεις. Η πρώτη άποστολή θ' άποτελείται από 13 καλοδιαλεγμένες οίκογενείες. Πολλοί φίλοι του Βόντ δήλωσαν ήδη συμμε-
τοχή.

Ο πρώην κατάδικος είναι άποφασισμένος ν' άφιέρωση όλη την ύπολοιπη ζωή του για να μεταβάλι σε παράδεισο τη Νήσο του Διαβόλου.

Ο 'Αμερικανός σύζυγος

Τά προσόντα και τὰ έλαττώματά του

Θέλοντας να εξακριβώση ποιές ιδιότητες συγκεντρώνει ο μέσος τύπος του 'Αμερικανού συζύγου, ένας κοινωνιολόγος των 'Ηνωμ. Πολιτειών έστειλε σε 200 παντρεμένες ένα πίνακα με 89 ερωτήσεις — ίσως λίγο... άδίκριτες — και τις παρακάλεσε ν' απαντήσουν με ειλικρίνεια. Έπειτα κατέταξε τις άπαντήσεις, τις συνέκρινε μεταξύ τους κι' έβγαλε τὰ συμπεράσματά του.

Θέλετε ένα πορτραίτο του άντρός που παντρευτήκατε ή που πρόκειται ν' παντρευτήτε; — γράφει σ' ένα άρθρο του προσωρισμένο για τις 'Αμερικανίδες. Είναι ξανθός, μετρίου αναστήματος, ύπακουος και πειθίμος. Έχετε πιθανότητες 82, 5% να σας βοηθή στο πλύσιμο των πιάτων, και 1, 1% να τὰ πλύνει μόνος του κάθε βράδυ. Είναι πιθανόν κατά 50% να σας προσφέρει τη βοήθειά του στο στρώσιμό των κρεβατιών και κατά 30% να σας βοηθή στο σκούπισμα, στο γυάλισμα του παρκέ και στο πλύσιμο των ρούχων.

Κοιμάται σε χωριστό κρεβάτι και θέλει πολύ, λίγο σκεπάσματα. Φορεί πιτζάμες στον ύπνο του, κι' όταν σηκώνεται το πρωί τις άφίνει πεταγμένες εδώ κι' εκεί άκατάστατα. Δεν άσπαρχοιέ το δωμάτιό του λουτρού μετά το ξύρισμά του, γιατί προτιμάει ένα σύντομο ντους παρά ένα κανονικό μπάνιο. Σπάνια τραγουδάει την ώρα αυτή.

Ξέρει να διορθώνει τις χαλασμένες βρύσες, τις καμμένες ασφάλειες ή τις πρίζες του ηλεκτρικού. Σας βοηθά να κρεμάτε τὰ ράβια.

Για το πρόγευμα, θέλει χυμό πορτοκαλιού, αούγα, φρυγανιές και καφέ. Μόνο τὰ 2% των συζύγων αγαπούν την ποικιλία με άσυνήθιστα φαγώσιμα (καρύδια, κορνμπήφ, κλπ.). Τρώει γρήγορα και λαιμαργά.

Τού άρέσει το μαγειρέμα (έκτός αν άνήκη στο ποσοστό 20% των συζύγων που δεν ξέρουν ούτε να τηγανίσουν αούγα) και τὰ καταφέρνει αρκετά καλά. Άφου μαγειρέψη, υπάρχουν πιθανότητες 15% ν' άφήση την κουζίνα άνάστατη, 35% να την τακτοποιήση και 50% να την άφήση έτσι κι' έτσι.

Είπε καλός πατέρας. Τὰ 77,5% των συζύγων ξέρουν ν' άνατρέφουν άριστα τὰ παιδιά. Τὰ 7,5% είναι πολύ άσυνήθιστο, άλλα 7,5% είναι πολύ έπιεικείς και 2,5% είναι άδιάφοροι.

Τού άρέσει να δίνει στο μαρμό το μπιπτερόν του, να το αλλάζει τα σπάργανα και να του κάνει μπάνιο την Κυριακή.

Κάποτε, την Κυριακή, έτοιμάζει αούτος το πρόγευμα. Η χειρότερη συνήθειά του είναι να σκορπίζει σ' όλο το σπίτι έφημερίδες και να τις διαβάξη την ώρα που θα θέλατε μάλλον να σας μιλήν.

Δεν ήγλειυε τις παλές φιλενάδες του, ούτε κι' αούτος τους παλιούς θαυμαστάς σας, κι' όταν τύχη να συναντηθήτε μαζί τους τους χαιρετάτε με φιλοφρονητική ευγένεια.

Αγαπάει ιδίως τη μητέρα σας, αλλά και την ύπολοιπη οίκογενεία σας, καθώς και σεις τη δική του. (Μόνο στὰ 10% των γάμων υπάρχει φανερή έχθρότης με τὰ πεθερικά).

Έχει τη μανία να διαβάξη έφημερίδες, περιοδικά και βιβλία, να βγάξη φωτογραφίες και να μαζεύη γραμματόσημα. Τού άρέσουν οι συγκεντρώσεις από σπύτι σας.

Έξακολουθεί να σας προσέχη, όπως πριν παντρευτήτε. Μόνο τὰ 6% των συζύγων φρονούν ότι το ρομαντικό είδύλλιο είναι κάτι άνούσιο κι' ότι τελειώνει με το γάμο.

Τὰ 40% των συζύγων φλερτάρουν στὰ πάρτυ μ' άλλες γυναίκες. Το πιθανώτερον είναι ότι ήγλειυε γι' αούτο. Πάντως, τὰ 96% δεν δίνουν ποτέ ραντεβού σ' άλλη γυναίκα (και τὰ 97% των παντρεμένων γυναικών δεν άπατούν τους συζύγους των).

Έδώ κάνουμε μια διακοπή, για να διατυπώσουμε άμφιβολίες ως προς την ειλικρίνεια των άπαντήσεων που άφορούσαν αούτο το λεπτό σημείο της συζυγικής πίστωσης...

Μια σύζυγος στις 20 — συνεχίζει ο κοινωνιολόγος — έχει πιάσει τον άντρα της να φιλάη άλλη γυναίκα. Κι' εκείνος της δικαιολογήθηκε ότι... τόκανε στ' άστεία! Στην ίδια δικαιολογία καταφεύγουν κι' οι έλάχιστες γυναίκες (μόλις μία στις 80) που τις πιάνει ο σύζυγός τους να φιλούν άλλον άντρα...

Σας κάνει κομπλιμέντα κάπου — κάπου, είναι όμως λιγώτερο ίκανός να έκδηλώση την άγάπη του με λόγια παρά με έργα. Το ωραιότερο πράγμα που σας έχει πη, είναι, κατά πάσαν πιθανότητα: «Σ' αγαπώ» ή «Είσαι ή καλύτερη γυναίκούλα του κόσμου». Το ωραιότερο δώρο που σας έδωσε είναι ή χρυσή βέρα σας.

Οι περισσότερές λογομαχίες σας άφορούν ζητήματα χρηματικά.

Βρίσκει ότι ντύνεσθε καλά (μόνο τὰ 15% των συζύγων βεβαιώνουν ότι οι γυναίκες τους το παρακάνουν άκολουθώντας τη μόδα).

Έχει πέντε κοστούμια και φροντίζει πολύ για την εμφάνισή του. Παραδέχεται τη γνώμη σας για τους καλλίτερους συνδυασμούς χρωμάτων στο ντύσιμό του.

Καπνίζει τσιγάρα και πετάει τις στάχτες στο χαλί. (20, 9% καπνίζουν τσιμπούκι, 6,4% προτιμούν τὰ πούρα και 10,8% δεν καπνίζουν καθόλου).

Υπάρχουν πιθανότητες 57% ότι τον θεωρείτε πιά έξυπνον από όσο είναι πραγματικά. Τον αγαπάτε στὰ 92% των περιπτώσεων κι' αούτος σας αγαπάει — όπως λέει τουλάχιστον — στὰ 99%.

Το γράμμα που προδίδει

Όταν ο Σωτήρης έμαθε από το χειρουργό της κλινικής πως ή λατρευτή του Πόπη γέννησε ένα χαριτωμένο αγοράκι και πως ή γυναίκα του, που σφάντα όχτώ ώρες είχε παλέψει με το Χάρο, ήταν τώρα εκτός κινδύνου, πήγε να τρελλαθή από τη χαρά του.

Η Πόπη του θα ζούσε, όχι δεν θα την έχανε. Θα την καμάρωνε μαννούλα όμορφη, γλυκειά, να κρατά το αγοράκι του στην άγκαλιά της.

Υστερ' από λίγο ο Σωτήρης άντίκρυσε το ρόζ προσωπάκι του παιδιού του να προβάλλη μέσα από τη θαλασσιά κουβερτούλα, και τὰ μάτια του πλημμύρισαν από δάκρυα μιας παιδικής, μιας μεγάλης χαράς.

Ήταν πια περασμένα μεσάνυχτα όταν ο Σωτήρης γύρισε σπίτι του. Άποκαμμένος από την έντονη συγκίνηση πούχε δοκιμάσει, άνέθηκε στο μπουπουτάρι της γυναίκας του.

Είμαι πατέρας, ψιθύριζε, γελώντας με την καρδιά του, είμαι πατέρας και ή Πόπη μου ή.

Κάθισε στην καρέκλα της, μπρός στη μικρή τουαλέτα κι' άγγιξε όλα τα μικροπράγματα που τη στολίζουν. Ρουφούσε το δρώα της που πλανιόταν γύρω του, κι' είχε το συναίσθημα πως ήταν κοντά του, πως την άγκάλιαζε τρυφερά. Τόσο μεγάλη, άπέσπαστη ήταν ή άγάπη του για τη γυναίκα που είχε εκπληρώσει το μεγαλύτερο πόθο της ζωής του: να του χαρίση ένα παιδί!

Ένα δικό του παιδί.

Ο Σωτήρης ήταν ένας πενήντα-ρης, σπορηνγός, κομψός, πλούσιος με ό μόνος του καμνός ήταν που δεν είχε άποκτήσει παιδιά από τον πρώτο του γάμο. Όταν γνώρισε κι' άγάπησε την Πόπη που ήταν μόλις 28 χρονών, από καλή οίκογενεία, μα φτωχή, ξαναπαντρεύτηκε. Και να ύστερ' από τρία χρόνια έφτασε στην πιο εύτυχισμένη μέρα της ζωής του.

Είνα πατέρας! Ξανάπε δυνατό και έαπλωσε στο ντιβάνι που το κάτω μέρος του ήταν μια μικρή βιβλιοθήκη.

Τράβηξε ένα βιβλίο στην τύχη κι' άρχισε να διαβάξη εδώ κι' εκεί. Καθώς το φυλλομετρούσε είδε ύπογραμμισμένες τις πιο ώριμες έρωτικές φράσεις και χαμογέλασε με τη σκέψη πως ή γυναίκούλα του ύπογραμμίζει όσα έρωτόλογα δεν μπορούσε να του πη. Το χαμογέλο του όμως έσβυσε έσφαινα από τὰ χαίτηλ του, όταν διάβασε σε μια παράγραφο, ένα γράμμα σταλμένο από την ήρωίδα του βιβλίου στον ένοχο έρωτά της, που κατέληγε έτσι: «Πόσο μετανωμένο και ντροπιασμένο νοιώθω τον εαυτό μου, τώρα που ήρθε ή στιγμή να έπιβάλω στον άντρα μου ένα παιδί που δεν θα είναι δικό του».

Με μιάς μια τρομερή ύποψία σφηνώθηκε στο μυαλό του:

— Κι' αν είναι;... Μα, όχι δεν είναι δυνατόν!

Σηκώθηκε από το ντιβάνι, θέλοντας να διώξη την άμφιβολία, θέλοντας να πιστέι πως είναι θύμα μιάς παρασθήσεως.

Και ψάχνει τώρα τα συρτάρια. Δεν βρίσκει καμία άλληλογραφία. Ένα συρτάρι μένει ακόμα, το τελευταίο, μα δεν τ' άνοίγει, το σπάζει και να στο βάθος μαζί με κάτι άλλα άσχημαντα χαρτιά βρίσκει ένα τσαλακωμένο γράμμα. Ξέρει το γράμμα της γυναίκας του. Κεραυνός αν έπεφτε στο κεφάλι του δεν θα ένοιωθε ότι ένοιωσε μπρός στην άποκαλυψη της προδοσίας.

Διαβάζει. Διαβάζει όλες τις έρωτικές φράσεις και πάει να σωριαστή από τη ζάλη κι' από την όργη που τον κυριεύουν. «...Φοβάμαι... και ντρέπομαι που θα είδάλω στον άντρα μου ένα παιδί που δεν είναι δικό του. Ά, φερθήκαμε πολύ άτιμα άπέναντί του: έσύ σαν φίλος του κι' έγω σαν γυναίκα του. Νομίζω, πως δεν μπορεί να γίνη τίποτ' άλλο πια παρά να φύγης μακριά. Έγώ, θ' άφοσιωθώ στο παιδί για να έξιλειωθώ άπέναντί στον εαυτό μου, άπέναντί στον άντρα μου. Ξέχασέ με, όπως θα σε ξεχάσω κι' έγω για πάντα...».

Είναι ένα γράμμα δίχως ύπογραφή, κι' ο Σωτήρης το ξαναδιαβάζει σαν να γυρεύει να πείσει τον εαυτό του, πως αούτο το γράμμα που όμολογούσε μια άτιμία, δεν το είχε γράψει ή άγαπημένη του Πόπη.

Ένας λυγμός τούπνιξε το λαιμό. Τσαλάκωσε, το προδοτικό αούτο γράμμα στη χούφτα του και βγήκε στο δρόμο. Πού πήγαινε; Δεν το σκέφτηκε. Έκεινο που στριφογύριζε τώρα στο μυαλό του είναι ότι νύχτες όλόκληρες άγωνιούσε για τη ζωή της, για το παιδί του. Τώρα, όμως, όλα γκρεμίστηκαν σ' έρείπια.

Η σκοτεινή νύχτα άρχισε να ξεθαيرιάη και να προβάλλη ή αούνη.

Τώρα, σφίγγει τις γροθίες του και συλλογίζεται ν' άνεβη, να τη βρής, να τη ρεζιλέψη μπροστά σ' όλους.

Εν αούτοκίνητο σταμάτησε πλάι του. Σαφνικά. Κι' άκούει γύρω του και βλέπει ότι βρίσκεται μπροστά στην κλινική. Από τ' αούτοκίνητο κατεβαίνουν ένας νέος με μια μεγάλη άνθοδέσμη και μια ήλικιωμένη κυρία.

Τὰ δάκρυα θόλωσαν τὰ μάτια του σαν συλλογίστηκε ότι έτσι θα πήγαινε κι' αούτος.

Στέκεται μπροστά στην πόρτα και δεν έχει τη δύναμη ούτε να προχωρήσει, ούτε να φύγη.

Σφίγγει τις γροθίες του, γυρεύει ν' άντληση κουράγιο. Ένα μικρό παιδάκι περνά πλάι του και τον κυττάζει μ' άπορία.

— Τι έχετε και κλαίτε, κύριε;

— Τίποτα, παιδί μου τού άπαν-
τάει και σκύβει και το φιλάει.

Έπειτα φεύγει σαν τρελλό-
σαν κυνηγημένος! Στο σπίτι τον περιμένει ή πεθερά του.

Στὰ μάτια της λάμπει ή τραγωδία της ψυχής της, σά μητέρα που νοιώθει το διπλό πόνο. Δεν τολμά να του μιλήση. Είδε κι' αούτη το άνοιχτό συρτάρι, τ' άνακατεμένα χαρτιά και κατάλαβε την καταστροφή. Μόλις μπορεί να του ψιθυρίση:

— Ήταν μια έπιτόλαιη!

Ο Σωτήρης βουδός με την ψυχή σπαραγμένη από τον πόνο έτοιμάζει μια βαλίτσα.

— Και τώρα; τολμά να τον ρωτήσει και πάλι ή πεθερά του.

— Τώρα θα φύγω! Θα πάω μακριά... Θα πάω να ξεχάσω... τον εαυτό μου... όλους!... Δεν ξέρω... μέρα να ξαναγύρσω... Δεν ξέρω.

Κατέβασε το κεφάλι, κι' έφυγε, πηγαίνοντας προς το άγνωστο να βρή τη λήθη. Ήταν ένα συντριμμι.
MIPANTA

Κίνδυνοι για τὰ παιδιά

Η έγκληματική αμέλεια των γονέων

Πάνω στη βία της για να φτιάση ένα κέικ πριν φτάση ή ώρα του φαγητού, μια μητέρα, στη Ν. 'Υόρκη, έρριξε μέσα αντί σόδας φθοριούχον νάτριο, μια δηλητηριώδη σκόνη που χρησιμοποιούσε ως έντομοκτόνο. Το αποτέλεσμα ήταν να πεθάνη ο μικρός γιός της και ν' άρρωσταθούν σοβαρά τα ύπολοιπα μέλη της οίκογενείας.

Δεν είναι όμως μοναδική αούτη ή περίπτωση έγκληματικής αμέλειας των γονέων που στοιχίζει τη ζωή των παιδιών. Υπολογίζεται ότι, από 10 θανατηφόρα δυστυχήματα παιδιών κάτω των 5 έτών, τὸ ένα όφείλεται σε δηλητηρίαση!

Συμβαίνουν συχνά στὰ σπίτια τέτοιες τραγωδίες που θα μπορούσαν να προληφθούν. Το τρομερότερο δε είναι ότι, στις μισές περιπτώσεις, πέφτουν θύματα των δυστυχημάτων αούτων παιδιά γερά και υγιέστατα, που έχουν μόλις άρχισει να περπατούν και να γεύονται το κάθε τι.

Κάθε μητέρα ξέρει ότι τὰ ζωηρά παιδάκια έχουν τη μανία να τὰ δοκιμάσουν όλα. Άν τύχη λοιπόν να βρουν ένα κομμάτι δηλητηριασμένου τυρι για τους ποντικούς, ή ένα αντίκειμενο βαμμένο με χρώμα μολύβδου, ή ένα κουτί με ύπνωτικά χάπια, διατρέχουν μεγάλο κίνδυνο να δηλητηριασθούν.

Περίττο να πούμε ότι τὰ φάρμακα του σπιτιού πρέπει να βρίσκονται σε μέρος όπου δεν τὰ φτάνει το παιδί. Ίδιως τὰ δηλητηριώδη είναι άπαραίτητο να κλειδώνονται. Πολλές φορές όμως, φάρμακα άδίσταχη για τους ενήλικους, όπως τὰ καταπραυντικά, τὰ όπιούχα για τὸ βήχς, τὰ αντιπαρασιτικά, οι παστίλιες για τὸν πονοκέφαλο, το θεϊκόν μαγνησίον, τὰ άλατα Έπισομ, κλπ., μπορεί να δηλητηριάσουν ένα μικρό παιδί που θα τὰ βάλη στο στόμα του. Άκόμη πιο έπικίνδυνα είναι τὰ καθαρτικά χάπια που περιέχουν στρυχνίνη, κι' οι διαλύσεις υπεραντόνας. Άλλά και τὸ κοινό βορικό όξύ προκαλεί δηλητηριάσεις, όταν τὸ πάρη κανείς από τὸ στόμα — κάποτε δε κι' όταν τὸ βάλη πάνω σε πληγές ή έγκαυμάτα.

Μη φυλάτε τα άχρηστα ύπολοιπα των φαρμάκων. Πετάνε τα — όχι όμως στο δοχείο των σκουπιδιών, όπου μπορεί να τὰ βρουν τὰ παιδιά και να τὰ πάρουν για «να παίξουν το γιστρώ».

Οι διάφορες σκόνες και τὰ υγρά καθαρισμού που βρίσκονται στην κουζίνα, τὸ νέφτι, τὸ πετρέλαιο, ή βενζίνη, το οινόπνευμα, ή παρεκτίνη, κλπ., έχουν προκαλέσει έπανεπιλημμένως τὸ θάνατο μικρών παιδιών.

Παιγνίδια, έπιπλα, κλπ., χρωματισμένα με βαφές που περιέχουν μολύβδο, μπορεί να προκαλέσουν βαρείες δηλητηριάσεις στα παιδιά, όταν τὰ βάξουν στο στόμα τους. Κάποτε, μια οίκογενεία στη Ν. 'Υόρκη χρησιμοποιούσε ως καύσιμο ύλη παλιά κιβώτια με έπίστρωμα από μολύβδι. Οι άτμοι λοιπόν του μετάλλου προκάλεσαν στὰ μέλη της μια είδική μορφή έγκεφαλιτίδας.

Σε μια άλλη περίπτωση, δηλητηριάστηκε ένα παιδί από τη λίγη σκόνη καθαρισμού των άσπινικών που είχε άπομεινεί πάνω στο κουτάλι με τὸ όποιο ή μητέρα του άνακάτεψε τὸ φαγητό.

Οι δηλητηριάσεις από γκάζι είναι κι' αούτες αρκετά συχνές, γιατί τὰ παιδιά παρουσιάζουν μια ιδιαίτερα ευαισθησία σ' αούτο τὸ αέριο. Για τὸν ίδιο λόγο, τὰ παιδιά δηλητηριάζονται εύκολότερα από τὰ άόρια έξατμίσεως των αούτοκινήτων, που περιέχουν μονοξείδιον του άνθρακος, όπως και τὸ γκάζι.

Άν, παρ' όλες αούτες τις προφυλάξεις, τὸ παιδί σας παρουσιάση τὰ πρώτα συμπτώματα δηλητηρίασεως, καλέσετε τὸ γιατρό, δίχως την παραμικρή άργοπορία.

Προσάντων όμως προσοχή στὰ παιδιά που άρχίζουν να κινούνται, να περπατούν με τὰ τέσσερα γιατί όπου κι' αν βρουν κάτι, τὸ φέρνουν στο στόμα τους για να τὸ καταπιούν. Είναι ή πιο έπικίνδυνη ήλικία του μαρού σας. Προσοχή λοιπόν.

ΟΙ ΝΥΧΤΕΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΛΛΙΑ

Ένας Άγγλος έπιστήμων βρήκε, το λόγο, για τὸν όποιο οι νυχτερίδες μπλέκονται στὰ μαλλιά των γυναικών. Όπως έχομε κι' άλλους γράφει, οι νυχτερίδες οδηγούνται, στην πτήση τους μέσα στο σκοτάδι, από ένα είδος ράνταρ. Έκπέμπουν δηλαδή «υπερήχους», που δεν τους αντιλαμβάνεται το ανθρώπινο αούτι και που αντανακλώνται από τὰ διάφορα έμπόδια, ξαναγυρίζουν πίσω και είδοποιούν τη νυχτερίδα για την παρουσία των έμπόδιων. Τὰ γυναικεία όμως μαλλιά έχουν την ιδιότητα να μην αντανακλούν τους υπερήχους και γι' αούτο οι νυχτερίδες πέφτουν άπάνω τους στο σκοτάδι.

Το Τσίκο 'Εστρέμεθ δεν είχε ακόμα κλείσει τα είκοσι, όταν βγήκε στο κλαρί, ύστερ' από ένα φόνο που έκανε για κάποια έρωτοδουλειά. 'Απ' τη μακρινή εκείνη εποχή συνέδρασαν και άλλα περιστατικά, που έγιναν σφοδρή και έκρηκτου εναντίον του κάπου σαρκάτα δικές, για πολλές και διάφορες αφορμές, που δεν είνε δύσκολο να τις μαντέψετε, χωρίς έννοειται ο Τσίκο να βιάζεται να παρουσιάσει στο δικαστήριο για να λογοδοτήσει. Αυτό, όμως, δεν τον εμπόδιζε να τάχρη καλά και με τους δικαστές, και με τους χωροφύλακες και μ' όλους

σφιγμένα τα δόντια, ακίνητος σαν κολώνα. 'Απ' τις άγριες, όμως, λάμψεις που σκόρπιζαν τα μάτια του, δεν ήταν δύσκολο να μαντέψει κανείς τι συνέβαινε στην ψυχή του. — Πολύ καλά, είπε τέλος. Είπε περιττό να ειδοποιήσετε την Φιορίτα για τον έρχομό μου. 'Υστερ' απ' αυτό που έκανε, δεν θέλω να την δώ στα μάτια μου, γιατί φοβάμαι μήπως... ('Εδώ, ένας κόμπος αναδύθηκε στο λαιμό του). 'Εξ άλλου, πτώ μπροστά έχω να κανονίσω ένα άλλο λογαριασμό. 'Εμαθα βετικά πως αύριο θα μάς έρθη ο 'Αλγουάρες μαζί με το γυιό του, τον Ραμόν. Ξέρω τι πρέπει να κάνω... Στο μεταξύ, ως κοιμηθούμε λίγο...

Σε λίγο, καληνυχτίστηκαν και πήγαν να ξαπλώσουν, χωρίς να προσέξουν πως η Φιορίτα είχε παρακολουθήσει την συζήτησή τους πίσω από ένα μισάνοιχτο παράθυρο...

Την άλλη μέρα, πριν ακόμα

Δραματικό διήγημα

φύγει, ο Τσίκο έφυγε απ' το σπίτι του Κονσουέλο, χωρίς να δη κανέναν και πήγε να παραφύλαξη σ' ένα μονοπάτι, απ' το οποίο θα περνούσαν ο βουλευτής κι' ο γυιός του, για να πάνε στην πολιτεία. 'Ο φυγόδικος ήταν καλά ώπλισμένος, όπως πάντοτε.

'Υστερ' από λίγη ώρα άκουσε θόρυβο βημάτων που πλησίαζαν προς τον κρυώνα του. Τα μάτια του έλαμψαν από διαβολική χαρά. Τράβηξε το πιστόλι του απ' τη θήκη του, έκανε δυο βήματα μπροστά — και αντίκρυσε τον Ραμόν και τη Φιορίτα, που προχωρούσαν άφοβα προς το μέρος του, πισμένοι χέρι με χέρι!...

Το θέαμα αυτό ήταν τόσο φανταστικό και ασύλληπτο, ώστε ο Τσίκο δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του.

— Ναί, νουνέ, του είπε με σταθερή φωνή η Φιορίτα. Σ' ακουσα χθές τη νύχτα τι είπες του πατέρα μου και σήμερα 'το πρωί έφυγα απ' το σπίτι πριν από σένα, για να ειδοποιήσω τον Ραμόν... Τον αγαπώ τόσο πολύ!... Κι' αποφασίσαμε ναρθούμε μαζί, να σε βρούμε, να σου πούμε πως δεν μπορούμε να ζήσουμε ό ένας χωρίς τον άλλο... 'Αν τώρα νομίζεις πως αυτό που κάναμε είνε έγκλημα, σκότασέ μας... Σε παρακαλούμε, όμως, να μάς σκοτάψεις και τους δυο μαζί!...

'Ενα μουγκρητό πληγωμένου θηρίου βγήκε απ' τα στήθη του Τσίκο. Το θάρρος και η ειλικρίνεια των δυο νέων τον είχαν αφοπλίσει. Θυμήθηκε πως αν έγινε ληστής, αν υποχρεώθηκε να περάσει όλη του τη ζωή στα βουνά, ήταν επειδή κάποτε αγάπησε κι' αυτός πολύ... 'Εξ άλλου, τον είχε δαμάσει και το πάθος με το οποίο η Φιορίτα, που την λάτρευε σαν κόρη του, του ζητούσε το δικαίωμα να ζήσει ευτυχισμένη στο πλευρό του αγαπημένου της.

Μα ο Τσίκο, ο φοβερός ληστής, που τρομοκρατούσε την περιφέρεια, δεν μπορούσε να υποχωρήσει τόσο εύκολα σ' ένα ζήτημα, που ενόμιζε ότι αφορούσε την προσωπική του τιμή και αξιοπρέπεια. 'Ενοιώθε πόνο στους κροτάφους απ' την υπερέντασι της σκέψης, χωρίς όμως να βρίσκει μία λύσι.

Στο μεταξύ, η Φιορίτα και ο Ραμόν τον κύτταζαν κατάματα, προσπαθώντας να μαντέψουν απ' τη φυσιογνωμία του ποιά θα ήταν η απόφασή του. 'Εκείνος, όμως, είχε σκυμμένο το κεφάλι του. 'Οταν, τέλος, το σήκωσε το πρόσωπό του είχε πάρει μία παράξενη, μία απεριγραπτή έκφραση. Τα τραχεία χαρακτηριστικά της μορφής του είχαν εξασυλωθί, θα έλεγε κανείς.

Σήκωσε το ώπλισμένο του χέρι και έκανε ένα βήμα μπροστά, με την κάνη του περιστρόφου γυρισμένη προς τον Ραμόν. Μία κραυγή τρόμου βγήκε ταυτοχρόνως απ' τα στήθη των δυο νέων. Συνέβη όμως κάτι το απροσδόκητο: 'Ο Τσίκο γύρισε το χέρι του προς το στήθος του και πίεσε τη σκανδάλη του όπλου. 'Ενας πυροβολισμός αντήχησε. Κι' ο ληστής σωριασθηκε κάτω νεκρός!...

'Η σφαίρα τον βρήκε κατάκαρδα!...

Β. ΜΠΛΑΣΚΟ ΙΜΠΑΝΙΕΘ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ Ως κατάσκοποι

'Αγγλοι και 'Αμερικανοί διαφωνούν για τις ικανότητές τους

Κατά τον τελευταίο καιρό, ένα από τα ζητήματα που απασχόλησε τις δυνάμεις που μετέχουν του Ατλαντικού συμφώνου ήταν και η ενοποίηση των μυστικών υπηρεσιών, που στοιχίζουν κολοσσιαία ποσά και πού, από τ' άλλο μέρος, έχουν πολύ μέτρια απόδοσι, γιατί, πολλές φορές, οι προσπάθειές τους εξουδετερώνονται αμοιβαίως.

'Αλλά το ζήτημα αυτό παρουσιάσε από την πρώτη στιγμή μία οξυτάτη αντίθεση μεταξύ των 'Αγγλων και των 'Αμερικανών. 'Αφορμή ήταν και πάλι, όπως σ' όλα τα μικρά και μεγάλα ζητήματα της ανθρωπότητας, οι... γυναίκες.

«Οι γυναίκες, εκτός μόνο στην περίπτωση που έχουν στρατολογηθεί μεταξύ του εχθρικού στρατοπέδου, δεν αξίζουν τίποτε και είνε πολύ επικίνδυνες», έδλωσε ο ναύαρχος Ροσκόε Χίλλουκενττερ, αρχηγός της 'Αμερικανικής μυστικής υπηρεσίας.

«Κανείς άνδρας δεν θα μπορούσε να παραβληθεί με τις 'Αγγλίδες, κατασκόπους, που είνε οι καλύτερες του κόσμου», παρατήρησε ο εκπρόσωπος της αγγλικής 'Ιντέλλιτζενς Σέρβις.

Σε μία δημοσία συγκέντρωσι, εξ άλλου, ο 'Αγγλος συνταγματάρχης Ζ Χούτσινσον είπε τα εξής:

«Λέγεται συνήθως ότι οι γυναίκες είνε φλύαρες. 'Αλλ' αυτό είνε ψέμμα! Καμιά από τις κατασκόπους μας δεν πρόδωσε τα μυστικά μας. Οι 'Αγγλίδες κατασκόποι είνε οι πιο έχεμυθες κι' οι πιο επιδέξιες που υπάρχουν στον κόσμο. Στο κεφάλαιο της έχεμυθειας είνε πολύ ανώτερες από τους άντρες... 'Υποστηρίζεται επίσης ότι οι γυναίκες δεν έχουν το χάρισμα της ακρίβειας, που αποτελεί τον κυριώτερο παράγοντα, επιτυχίας στο έργο ενός κατασκόπου. 'Αλλ' η πείρα απέδειξε ότι ήταν ικανότερες από τους άντρες στη διεύθυνσι μίας λεπτής αποστολής και ότι ήσαν να κανονίζουν τα πάντα με χρονόμετρική ακρίβεια. Μία άλλη κατηγορία εναντίον των γυναικών είνε ότι δεν έχουν φυσικό θάρρος. 'Αλλά και αυτό είνε ψέμμα. Μου είνε αρκετό για ν' αποδείξω τον ισχυρισμό μου, να υπενθυμίσω την περίπτωση τεσσάρων κοριτσιών που έπασαν μ' αλεξίπτωτο στην κατεχόμενη Γαλλία. Κι' οι τέσσερες αυτές νέες είχαν το άτυχημα να συλληφθούν από τους Γερμανούς και να οδηγηθούν σ' ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης, όπου τις υπέβαλαν στα πιο φρικτά μαρτύρια. Οι τρεις πέθαναν κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων. 'Η τετάρτη επέζησε και οι δημιοί της την έρριξαν μέσα σ' έναν αποπερωτικό κλίβανο. Καμιά απ' αυτές δεν σκέφθηκε να προδώσει τα μυστικά που ήξερε για να σωθί. Βεβαίως, λοιπόν, ότι οι τόνον ωραιές και, κομψές 'Αγγλίδες κατασκόποι, μ' όλο που δεν δείχνουν ε την εμφάνισή τους πως μπορούν να κάμουν σοδαρά πράγματα, είνε, στην πραγματικότητα, απάραυλλες

«Οι «πίν-άπ», παρατηρούν οι 'Αμερικανοί, δεν αξίζουν τίποτε. 'Αν όμως, θέλωμε να έχουμε όπως-όποτε γυναίκες κατασκόπους, ή φρόνισης επιβάλλει να τις στρατολογήουμε στο στρατόπεδο των αντιπάλων μας. 'Ο φόβος μήπως προδοθούν τις κάνει τότε προσεκτικές και αποδοτικές».

Το ζήτημα παραμένει για τη στιγμή αλυτο. Γιατί οι 'Αγγλοι δεν έννοούν με κανένα τρόπο να παρατηθούν από τις κατασκόπους των κι' από τ' άλλο μέρος, οι 'Αμερικανοί αρνούνται κατηγορηματικά να δεχτούν γυναίκες στις μυστικές υπηρεσίες.

'Η λύσι βρίσκεται ίσως στη μέση: 'Ούτε υπερβολική εμπιστοσύνη στις ικανότητες των γυναικών κατασκόπων, αλλά ούτε και τελεία υποτίμησή τους.

σε θάρρος και ηρώισμό. Οι υπηρεσίες μας δεν μπορούν να κάμουν χωρίς αυτές».

'Αλλ' οι 'Αμερικανοί δεν είνε καθόλου ευχαριστημένοι από τις δικές τους κατασκόπους και καταλογίζουν σ' αυτές ένα μεγάλο αριθμό αποτυχιών και ιδιαιτέρως την καταστροφή του Πήρλ Χάρμπορ. Στην περίπτωση αυτή, οι 'Αμερικανίδες κατάσκοποι δεν κατάφεραν να μαντέψουν το παραμικρό από τις προετοιμασίες των 'Ιαπώνων.

Είνε αλήθεια, προσθέτουν οι 'Αμερικανοί, ότι έγιναν με τον καιρό πιο προσεκτικές. 'Αλλ' η δράσις τους δεν ήταν ποτέ σημαντική. Χάρσι στην εμπιστοσύνη που είχαν την αφέλεια να δείχνουν οι διευθύνοντες τις κατασκοπικές υπηρεσίες των 'Ηνωμένων Πολιτειών στις γυναίκες κατασκόπους, ο πόλεμος επεδραδύνθη σημαντικά. 'Εστοιχίζαν άλλωστε, πανάκριβα και απορροφούσαν ένα μεγάλο μέρος των κονδυλίων που διειτίθεντο για την κατασκοπεία.

Οι 'Αμερικανοί εμπειρογνώμονες, έπειτα από προσεκτική μελέτη των γερμανικών αρχείων κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι οι Γερμανοί έχασαν τον τελευταίο πόλεμο λόγω της υπερβολικής εμπιστοσύνης των στις γυναίκες κατασκόπους. Στηρίζομενοι στις πληροφορίες τους, περίμεναν τη συμμαχική απόδοσι στη Νορβηγία, ενώ έγινε στη δόρση 'Αφρική. 'Αργότερα, οι γυναίκες κατασκόποι τους είχαν πληροφορήσει ότι οι Σύμμαχοι θα κατελάμβαναν τη Σαρδηνία. 'Αλλ' η νήσος που κατελήφθη ήταν η Σικελία. 'Η τελευταία πλάνη του ανωτάτου γερμανικού στρατηγείου ήταν ότι βασίστηκε στις πληροφορίες των γυναικών κατασκόπων, που έδεβαίοναν ότι η μεγάλη προσπάθεια των Συμμάχων θα στρεφόταν προς το Καλαί. 'Αλλ' οι Σύμμαχοι άγνόησαν το Καλαί, σαν να μην υπήρχε στο χάρτη.

«Οι «πίν-άπ», παρατηρούν οι 'Αμερικανοί, δεν αξίζουν τίποτε. 'Αν όμως, θέλωμε να έχουμε όπως-όποτε γυναίκες κατασκόπους, ή φρόνισης επιβάλλει να τις στρατολογήουμε στο στρατόπεδο των αντιπάλων μας. 'Ο φόβος μήπως προδοθούν τις κάνει τότε προσεκτικές και αποδοτικές».

Το ζήτημα παραμένει για τη στιγμή αλυτο. Γιατί οι 'Αγγλοι δεν έννοούν με κανένα τρόπο να παρατηθούν από τις κατασκόπους των κι' από τ' άλλο μέρος, οι 'Αμερικανοί αρνούνται κατηγορηματικά να δεχτούν γυναίκες στις μυστικές υπηρεσίες.

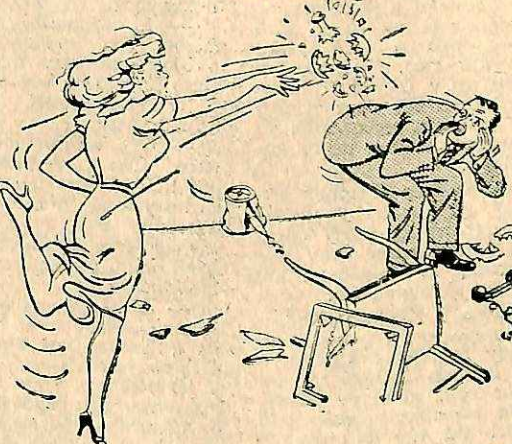
'Η λύσι βρίσκεται ίσως στη μέση: 'Ούτε υπερβολική εμπιστοσύνη στις ικανότητες των γυναικών κατασκόπων, αλλά ούτε και τελεία υποτίμησή τους.

Οι γυναίκες του 'Ισραήλ

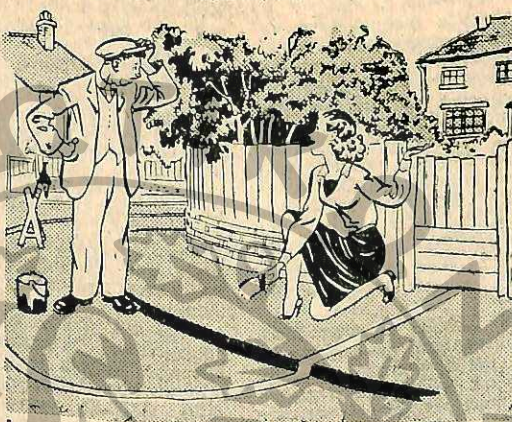
Το γυναικείο φύλον είνε πολύ αδικημένο, στο νέο Κράτος του 'Ισραήλ. 'Ενώ οι άντρες μπορούν εύκολα να ζητήσουν διαζύγιο, οι γυναίκες έχουν το δικαίωμα αυτό σε ωριμένες μόνο σπάνιες περιπτώσεις. Κάθε περιουσιακό στοιχείο της γυναίκας ανήκει στον άντρα της. Τα παιδιά ανήκουν κυρίως στον πατέρα, που έχει όλη την ευθύνη της ανατροφής τους. Στις περισσότερες βιομηχανίες, οι εργατρίες πληρώνονται ασυγκρίτως λιγότερο από τους εργατές. Αυτές κι' άλλες ακόμη αδικίες έκαναν μερικές απ' τις εξέχουσες 'Εβραίες να διοργανώσουν μία συνδυασμένη εκπαιδευτική για την εξασφάλισι των κοινωνικών, νομικών και οικονομικών δικαιωμάτων του φύλου τους. 'Ως τώρα όμως, δεν κατώρθωσαν σπουδαία πράγματα.

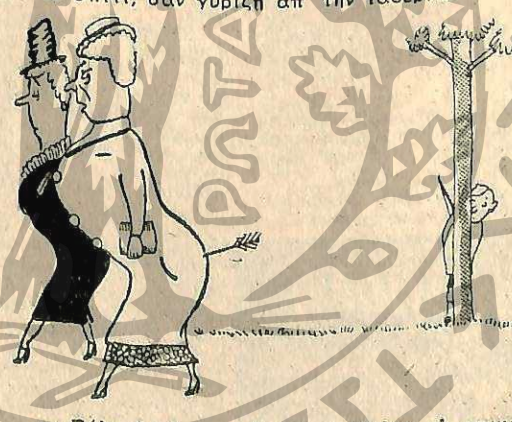
— Μή κάνης έτσι βρέ γυναίκα. Δεν βλέπεις πόσο έχουν τρομοκρατήσει το δυστυχισμένο κορίτσι οι φρικιαστικές αυτές σκηνές του φίλμ;

— Και τά κάνεις αυτά βρέ γυναίκα, επειδή βρίσκεις πως είμαι παράλογος;

— Είναι ο μόνος τρόπος για να βρούνη ο άντρας μου το σπίτι, σαν γυρίη απ' την ταβέρνα.

— Πάλι άρχισαν να με σουβλάνε οι ρευματισμοί μου!...

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ο έπιθεωρητής των δα-
σών Κούπερ άναψε την πίπα
του και ξεκίνησε για το σπι-
τι του προϊστάμενου του.

Θα φύγωμε αύριο με
τη γυναίκα μου, του είχε πη-
κείνος με την ασθματική
φωνή του, και θα τραβήξω-
με για το Μάνουλα Σάλ. Ξέ-
ρω πως ένας ίθαγενής στρα-
τιώτης έπαθε «Αμόκ» και
χρυσή μου πως θα ξεπα-
στρώσει κι' έμένα!

Η είδησις αυτή είχε τρο-
μοκρατήσει τη Σέλλεϋ.
— Σε παρακαλώ, να μου
δώσης ένα πιστόλι, είπε
στον άντρα της. Κοιμάσαι
τόσο βαρεία τη νύχτα!

Ο Χάτκινσον γέλασε
σαρκαστικά.
— Όχι, αγάπη μου! Φώ-
ναζε. Ένα πιστόλι στα χέ-
ρια σου είναι πολύ επικίνδυ-
νο παιγνίδι. Μπορεί να το
αδειάσης στο κεφάλι μου
την ώρα που κοιμάμαι. Ξέρω
καλά πόσο έπιθυμείς να με
ξεφορτώθης...

— Δεν ξέρεις τι λες πά-
νω στο μεθύσι σου! του εί-
πε η Σέλλεϋ και σηκώθηκε
απ' το τραπέζι.

Ο Κούπερ πήγε και τη
συνάντησε στη βεράντα όταν
Ο Χάτκινσον τον καληνυχτι-
σε για να πάνε να κοιμηθώ.
Η Σέλλεϋ μόλις συγκρα-
τούσε τα δάκρυά της. Ο
Κούπερ είχε αρχίσει ν' αγα-
πά την δυστυχισμένη αυτή
γυναίκα.

— Θα σάς δώσω εγώ έ-
να πιστόλι! της είπε ξα-
φνικά.
— Ω, σάς ευχαριστώ!...
του απάντησε εκείνη.
— Αμέσως ο Κούπερ έτρεξε
στη σκηνή του και ξαναγύ-
ρισε ύστερα από λίγο μ' έ-
να πιστόλι.

— Είναι γερμανικό! Εξή-
γησε στη Σέλλεϋ. Το βρή-
κα πάνω στο πάτωμα ενός
Γερμανού.

Και της έδειξε πως λει-
τούργουσε. Ύστερα την
κτύπησε βαθεία στα μάτια
σαν να της έλεγε: «Σου το
δίνω, Σέλλεϋ, γιατί σ' α-
γαπάω».

Εκείνη κατάλαβε και του
εσφίξε με τρυφερότητα το
χέρι.

Το πρωί, οι Χάτκινσον
ξεκίνησαν για το Μάνουλα
Σάλ. Ο Κούπερ θα έφυγε
κι' αυτός την άλλη μέρα για
μία άλλη περιοχή. Μα το έ-
διο βράδυ, ξύπνησε απότο-
μα. Κάποιος πλησίαζε τη
σκηνή του. Πήδησε απ' το
κρεβάτι του άρπάζει το
ντουφέκι του, άναψε τον ή-
λεκτρικό φανό του και φώτι-
σε μπροστά του το σκοτάδι.

Η Σέλλεϋ έστεκε στην
είσοδο της σκηνής φορώντας
μια κουρελιασμένη πιτζάμα.

Ο νέος έτρεξε κοντά της
και την άρπασε στα χέρια
του γιατί διαφορετικά θα
σωριαζόταν καταγής λιπό-
θυμη. Η Σέλλεϋ συνήλθε σε
ευτυχισμένα ανδρόγυνα του
Νόρφολκ.

— Νόμιζα πως θα σου
είχε μιλήσει γι' αυτόν ο
Κούπερ, της είπε εκείνος.
Είπε ένας ίθαγενής που έπα-
θε «Αμόκ» και σφάζει τον
κόσμο! Μην έλπιζεις όμως,
χρυσή μου πως θα ξεπα-
στρώσει κι' έμένα!

Η είδησις αυτή είχε τρο-
μοκρατήσει τη Σέλλεϋ.
— Σε παρακαλώ, να μου
δώσης ένα πιστόλι, είπε
στον άντρα της. Κοιμάσαι
τόσο βαρεία τη νύχτα!

Ο Χάτκινσον γέλασε
σαρκαστικά.
— Όχι, αγάπη μου! Φώ-
ναζε. Ένα πιστόλι στα χέ-
ρια σου είναι πολύ επικίνδυ-
νο παιγνίδι. Μπορεί να το
αδειάσης στο κεφάλι μου
την ώρα που κοιμάμαι. Ξέρω
καλά πόσο έπιθυμείς να με
ξεφορτώθης...

— Δεν ξέρεις τι λες πά-
νω στο μεθύσι σου! του εί-
πε η Σέλλεϋ και σηκώθηκε
απ' το τραπέζι.

Ο Κούπερ πήγε και τη
συνάντησε στη βεράντα όταν
Ο Χάτκινσον τον καληνυχτι-
σε για να πάνε να κοιμηθώ.
Η Σέλλεϋ μόλις συγκρα-
τούσε τα δάκρυά της. Ο
Κούπερ είχε αρχίσει ν' αγα-
πά την δυστυχισμένη αυτή
γυναίκα.

— Θα σάς δώσω εγώ έ-
να πιστόλι! της είπε ξα-
φνικά.

— Ω, σάς ευχαριστώ!...
του απάντησε εκείνη.

— Αμέσως ο Κούπερ έτρεξε
στη σκηνή του και ξαναγύ-
ρισε ύστερα από λίγο μ' έ-
να πιστόλι.

— Είναι γερμανικό! Εξή-
γησε στη Σέλλεϋ. Το βρή-
κα πάνω στο πάτωμα ενός
Γερμανού.

Και της έδειξε πως λει-
τούργουσε. Ύστερα την
κτύπησε βαθεία στα μάτια
σαν να της έλεγε: «Σου το
δίνω, Σέλλεϋ, γιατί σ' α-
γαπάω».

Εκείνη κατάλαβε και του
εσφίξε με τρυφερότητα το
χέρι.

Το πρωί, οι Χάτκινσον
ξεκίνησαν για το Μάνουλα
Σάλ. Ο Κούπερ θα έφυγε
κι' αυτός την άλλη μέρα για
μία άλλη περιοχή. Μα το έ-
διο βράδυ, ξύπνησε απότο-
μα. Κάποιος πλησίαζε τη
σκηνή του. Πήδησε απ' το
κρεβάτι του άρπάζει το
ντουφέκι του, άναψε τον ή-
λεκτρικό φανό του και φώτι-
σε μπροστά του το σκοτάδι.

Η Σέλλεϋ έστεκε στην
είσοδο της σκηνής φορώντας
μια κουρελιασμένη πιτζάμα.

Ο νέος έτρεξε κοντά της
και την άρπασε στα χέρια
του γιατί διαφορετικά θα
σωριαζόταν καταγής λιπό-
θυμη. Η Σέλλεϋ συνήλθε σε
ευτυχισμένα ανδρόγυνα του
Νόρφολκ.

— Νόμιζα πως θα σου
είχε μιλήσει γι' αυτόν ο
Κούπερ, της είπε εκείνος.
Είπε ένας ίθαγενής που έπα-
θε «Αμόκ» και σφάζει τον
κόσμο! Μην έλπιζεις όμως,
χρυσή μου πως θα ξεπα-
στρώσει κι' έμένα!

Η είδησις αυτή είχε τρο-
μοκρατήσει τη Σέλλεϋ.
— Σε παρακαλώ, να μου
δώσης ένα πιστόλι, είπε
στον άντρα της. Κοιμάσαι
τόσο βαρεία τη νύχτα!

Ο Χάτκινσον γέλασε
σαρκαστικά.
— Όχι, αγάπη μου! Φώ-
ναζε. Ένα πιστόλι στα χέ-
ρια σου είναι πολύ επικίνδυ-
νο παιγνίδι. Μπορεί να το
αδειάσης στο κεφάλι μου
την ώρα που κοιμάμαι. Ξέρω
καλά πόσο έπιθυμείς να με
ξεφορτώθης...

— Δεν ξέρεις τι λες πά-
νω στο μεθύσι σου! του εί-
πε η Σέλλεϋ και σηκώθηκε
απ' το τραπέζι.

Ο Κούπερ πήγε και τη
συνάντησε στη βεράντα όταν
Ο Χάτκινσον τον καληνυχτι-
σε για να πάνε να κοιμηθώ.
Η Σέλλεϋ μόλις συγκρα-
τούσε τα δάκρυά της. Ο
Κούπερ είχε αρχίσει ν' αγα-
πά την δυστυχισμένη αυτή
γυναίκα.

λίγο και του διηγήθηκε την
περιπέτειά της.

Ο Χάτκινσον είχε βρή το
πιστόλι που της είχε δώσει
κι' έξαλλος από τη λύσσα
του, είχε αδειάσει όλες τις
σφαίρες στον άέρα από το
άνοιγμα της σκηνής που εί-
χαν στήσει για να περάσουν
τη νύχτα. Έξαφνα άκούστη-
κε ένα τρομακτικό ούρλια-
σμα. Ήταν ο τρελλός! Ο
ίθαγενής που είχε προσβλη-
θ από «Αμόκ».

Ο Χάτκιν-
σον, όμως, έξω απ' τη
σκηνή και χύμισε πάνω στον
τρελλό. Και οι δυο τους πά-
λεψαν αρκετή ώρα, σε μία
στιγμή όμως ο Χάτκινσον
σωριάστηκε καταγής. Ο
τρελλός χάθηκε πάλι μέσα
στη ζούγκλα απ' όπου είχε
έρθει. Η Σέλλεϋ πλησίασε
τον άντρα της και βλέπον-
τας πως ήταν νεκρός έφυγε
άμέσως τρέχοντας για τη
σκηνή του Κούπερ.

Αυτό ήταν το δράμα. Ο
Κούπερ προσπάθησε να την
καθησυχάσει και κατά τα ξη-
μερώματα της άφησε το
ντουφέκι του κι' έναν υπη-
ρέτη και με τους άλλους
δυο τράβηξε για το μέρος
όπου υπολόγιζε πως θα βρι-
σκόταν το πάτωμα του Χάτ-
κινσον.

Τα τσακάλια και οι ύαι-
νες το είχαν κιάλας καταξε-
σχίσει. Ο Κούπερ έσκυψε
πάνω απ' το μισοφαγμένο
έκينو πάτωμα και είδε κατά-
πληκτος ένα τραύμα από
σφαίρα στην καρδιά του
Χάτκινσον. Πήρε τη σφαίρα
την εξέταση προσεκτικά και
είδε πως προερχόταν από
γερμανικό πιστόλι.

Κατάλαβε τότε άμέσως
πως η Σέλλεϋ τον είχε γε-
λάσει. Το έγκλημά της ήταν
όλοφάνερο. Είχε σκοτώσει
τον άντρα της με το πιστό-
λι που της είχε δώσει. Γύ-
ρισε λοιπόν με άπερίγρα-
πτη λύπη στη σκηνή του και
μίλησε στη Σέλλεϋ με μεγα-
λη ψυχρότητα.

— Ετοιμαστήτε να φύγε-
τε, της είπε. Είμαι υπο-
χρεωμένος να σας πώ πως
θα γίνω έρευνα για τον θά-
νατο του συζύγου σας!

Η Σέλλεϋ τ' έχασε, μα
δεν είπε τίποτα. Έσκυψε το
κεφάλι και την ίδια μέρα έ-
φυγε για μία γειτονική πόλη.

Την άλλη μέρα όμως μία
μεγάλη έκπληξις περίμε-
νε τον Κούπερ. Ο Ιατροδικα-
στής Ουίλσον που ήρθε επί
τόπου για την έρευνα και
που ήταν παλιός φίλος του
Χάτκινσον του είπε:

— Ο δυστυχισμένος θα
γλύτωσε ασφαλώς από τον
τρελλό αν δεν είχε κοντά
στην καρδιά του μια γερμα-
νική σφαίρα από την εποχή
του πολέμου. Πολλές φορές
τον είχα εξετάσει και τον
συμβούλευα πάντα να κάθε-
ται φρόνιμα. Φαίνεται πως
πάνω στην πάλμη με τον
τρελλό, η σφαίρα τρύπησε
το περικάρδιο και μπήκε
στην καρδιά. Γι' αυτό σω-
ιάστηκε σαν κεραυνόπλη-
κτος, όπως κατέθεσε η γυ-
ναίκα του.

Ο Κούπερ στο άκουσμα
της αποκάλυψης αυτής πα-
ράτηξε τον γιατρό κι' άρχι-
σε να τρέχει σαν τρελλός
προς τους σταθμούς...

Σήμερα η Σέλλεϋ και ο
Κούπερ είναι ένα από τα πιο

ΧΑΤΚΙΝΣΟΝ ΧΙΟΥΚΜΟΡ

Το καρφι

Ο Ναστραδίν Χότζας βρέθηκε κα-
ποτε σε δύσκολη οικονομική θέση κι' α-
ναγκάστηκε να πουλήσει το σπίτι του,
υπό τον όρο, ότι της πωλήσεως εξαι-
ρείτο ένα μεγάλο καρφι, που ήταν
μπηγμένο στον τοίχο, κοντά στην εί-
σοδο.

Ο άγοραστής που δεν έδωσε καμ-
μία σημασία σ' αυτό, δέχτηκε.

Άφου πέρασε ένας μήνας, ο άγορα-
στής έκαμε τους γάμους της κόρης
του στο καινούριο σπίτι, όταν ξαφνί-
κα παρουσιάστηκε ο καλός σου ο Να-
στραδίν, σέρνοντας μαζί του ένα ψω-
ριασμένο γαϊδάρη, τον οποίο πήγε κι' έ-
δεσε απ' το περιφύλιο καρφι.

Σαν τον είδε ο νέος νοικοκύρης τον
ρώτησε:

— Τι κάνεις αυτό, Ναστραδίν;
— Το καρφι είναι ή δεν είναι δικό
μου; του είπε ο Χότζας. Δικό μου είναι.
Μπορεί λοιπόν να το χρησιμοποιήσω ό-
πως θέλω...

Οι προσκαλεσμένοι άρχισαν να γω-
νάζουν:

— Θα μάς χαλάσει το κέφι και τη
διασκέδασι αυτό το ζωντόβηλο! Διό-
τε τον κι' αυτόν και το γαϊδάρό του,
να πάνε στα κομμάτια!...

— Φίλε μου είπε τότε ο άγοραστής
στον Χότζα, άιντε στην ευχή του Άλ-
λάχ και συ κι' ο γαϊδάρός σου.

— Δεν πώ πουθενά, αποκρίθηκε ο
Χότζας με πείσμα.

— Μα μου χαλάς το γάμο!

— Τι να σου κάνω, αδερφέ μου; Δεν
μπορώ ν' αφήσω λυτό το γαϊδάρό μου.
Δικό μου δεν είναι το καρφι;

— Δικό σου.

— Τότε, τι έπεμβαίνεις κι' μου γα-
λάς κι' εσύ το κέφι; Θες να φύγω; Το
θες αληθινά;

— Φυσικά, το θέλω.

— Αγόρασε τότε και το καρφι μαζί
με το σπίτι και θα πάω να δέσω το
γαϊδάρό μου άλλοι.

Τι να κάνει ο άγοραστής του σπι-
τιού; Πλήρωσε στον τετραπέρατο Να-
στραδίν εκατό τάλληρα για το σκυ-
ριασμένο καρφι κι' έτσι νύχτωσε κι'
απ' αυτόν κι' από το γαϊδάρό του.

★

Μιά μέρα, ένας γείτονας του Να-
στραδίν Χότζα, πήγε και του ζήτησε
το σχοινί του για ν' άπλωσει κάτι
ρούχα.

— Το σχοινί θέλεις; του είπε ο Χό-
τζας. Δεν μπορώ να στο δώσω, γεί-
τονά μου, γιατί το χρειάζομαι. Έχω
δέσει μ' αυτό εκατό όκαδες νερό.

— Ο Τουατού; τον ρώτησα.

— Έξαφάνιστηκε στην έπιστρο-
φή, μάς απάντησε.

Κι' έπειτα από λίγο πρόσθεσε:
— Έχασα τα χέρια μου, αλλά
πήρα αυτό το ύπεροχο όρχεοειδές.
Προσπαθούσε να δείξει ότι το τι-
μήμα που είχε πληρώσει για την ά-
πόκτησί του δεν τον ένδιεφερε. Άλλ',
ήταν φανερό ότι μιλούσε έτσι για να
σώσει τον εγωισμό του και την ά-
σωση των εγωιστών του και την ά-
σωση των εγωιστών του και την ά-
σωση των εγωιστών του...

Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις οποιουδή
οτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγρά-
φου άδείας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 δ
του Α. Ν. 1092/1938

Ιδιοκτήτης Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεω-
ργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος άρ. 3. Ύψευ-
3ηος Τυπογραφείο: Φαργαδικός Μελιστέας
Μενελάου 9. Αθήνα

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΤΕΡΟΚΕΙΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΑΓΗΣ και Έξωτεροί διά ταχυδρομικής τοι-
αύτης, προς τον κ. Ιωάν. Παπαγεωργίου

ΕΤΕΡΟΚΕΙΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΑΓΗΣ και Έξωτεροί διά ταχυδρομικής τοι-
αύτης, προς τον κ. Ιωάν. Παπαγεωργίου

ΕΤΕΡΟΚΕΙΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΑΓΗΣ και Έξωτεροί διά ταχυδρομικής τοι-
αύτης, προς τον κ. Ιωάν. Παπαγεωργίου

ΕΤΕΡΟΚΕΙΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΑΓΗΣ και Έξωτεροί διά ταχυδρομικής τοι-
αύτης, προς τον κ. Ιωάν. Παπαγεωργίου

Η έκδικησις ΤΗΣ ΟΥΤΑ

Παράξενο διήγημα

Για το πάθημα του Πέτερ Μόρ-
τον, είμαστε όλοι ύπευθυνοι. Έννοα,
έκτος από τον έαυτό μου, το γιατρό
Κονγουαίη, τον κυνηγό Λίστερ και
δυό - τρία άλλα μέλη της άγγλικής
παροικίας της Μπόρνεο, που δεν κά-
μαμε τίποτε για να του βγάλουμε
την παράξενη ιδέα που είχε ριζωθεί
μέσα στο μυαλό του.

Ο Μόρτον είχε τη μανία των όρ-
χεοειδών και το ύπεροχο φυτό που
βρισκόταν στο ιερό της θεάς Ούτα,
μέσα σ' ένα δοχείο από έλεφαντο-
στόν, είχε γίνει από καιρό ο εφιάλ-
της του.

Αυτό το ιερό βρισκόταν στο βάθος
μιάς παρθένου σχεδόν ζούγκλας, ό-
που κινδύνευαν κανείς σε κάθε του βή-
μα από τα άγρια θήρια και τα ή-
ληθριάδη έντομα. Οι ίθαγενείς πη-
γαίνουν μόνο μία φορά το χρόνο έ-
κει, για να φέρουν το δοχείο με το
όρχεοειδές στην Έλλοπούρα, κατά
την εορτή της θεάς.

Το φυτό συμβόλιζε τη θεά Ούτα
ή καλύτερα ήταν ή ίδια ή θεά Ούτα
και είναι περιττό να σας πω ότι οι
ίθαγενείς είχαν μεγάλο σεβασμό γι'
αυτό.

Άλλ' ο Μόρτον το έβλεπε μόνο
σαν άριστο εργαλείο του φυτικού βα-
σιλείου, όπως και ήταν κι' είχε πά-
ρει την απόφασι να το κλέψη. Είχε
τοιμάσει, μάλιστα, ένα ειδικό πανέ-
ρι για να το βάλει. Γιατί, φυσικά,
θα το έβγαζε από το βάζο, που ή-
ταν πολύ όγκωδες και δεν μπορού-
σαν να μεταφερθώ.

Στο ναό ζούσε ένας μόνον ιερέας,
ένας άναχωρητής, που είχε τη φήμη
άγιου. Αυτό ο Μόρτον το ήξερε και
δεν λογάριαζε ότι θα εύρισκε αντί-
στασι απ' αυτόν τον άνθρωπο. Το
μόνο δύσκολο ήταν να φτάσει στο
ιερό. Έπειτα από πολλές προσπά-
θειες, κατάφερε, ωστόσο, να βρή έ-
ναν ίθαγενή που δέχτηκε, με την ύ-
πόσχεσι μιάς ήγεμονικής άμοιβής,
να τον οδηγήση ως εκεί.

Ο Μόρτον και ο Τουατού — έτσι
λεγόταν αυτός ο ίθαγενής — έφυγαν
κρυφά ένα πρωί από την Έλλο-
πούρα.

Ξέραμε καλά το Μόρτον και δεν
είχαμε την παραμικρή άμφιβολία ό-
τι θα κατάφερε να κλέψη το όρ-
χεοειδές. Άλλ' έπειτα από μια βδο-
μάδα, τον ξαναείδαμε μπροστά μας
χωρίς χέρια και με το πανέρι κρε-
μασμένο στη ράχη.

Ο Τουατού; τον ρώτησα.

— Έξαφάνιστηκε στην έπιστρο-
φή, μάς απάντησε.

Κι' έπειτα από λίγο πρόσθεσε:
— Έχασα τα χέρια μου, αλλά
πήρα αυτό το ύπεροχο όρχεοειδές.
Προσπαθούσε να δείξει ότι το τι-
μήμα που είχε πληρώσει για την ά-
πόκτησί του δεν τον ένδιεφερε. Άλλ',
ήταν φανερό ότι μιλούσε έτσι για να
σώσει τον εγωισμό του και την ά-
σωση των εγωιστών του και την ά-
σωση των εγωιστών του...

Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις οποιουδή
οτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγρά-
φου άδείας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 δ
του Α. Ν. 1092/1938

Ιδιοκτήτης Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεω-
ργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος άρ. 3. Ύψευ-
3ηος Τυπογραφείο: Φαργαδικός Μελιστέας
Μενελάου 9. Αθήνα

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΤΕΡΟΚΕΙΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΑΓΗΣ και Έξωτεροί διά ταχυδρομικής τοι-
αύτης, προς τον κ. Ιωάν. Παπαγεωργίου

ΕΤΕΡΟΚΕΙΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΑΓΗΣ και Έξωτεροί διά ταχυδρομικής τοι-
αύτης, προς τον κ. Ιωάν. Παπαγεωργίου

ΕΤΕΡΟΚΕΙΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΑΓΗΣ και Έξωτεροί διά ταχυδρομικής τοι-
αύτης, προς τον κ. Ιωάν. Παπαγεωργίου

ΕΤΕΡΟΚΕΙΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΑΓΗΣ και Έξωτεροί διά ταχυδρομικής τοι-
αύτης, προς τον κ. Ιωάν. Παπαγεωργίου

ΕΤΕΡΟΚΕΙΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΑΓΗΣ και Έξωτεροί διά ταχυδρομικής τοι-
αύτης, προς τον κ. Ιωάν. Παπαγεωργίου

ΕΤΕΡΟΚΕΙΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΑΓΗΣ και Έξωτεροί διά ταχυδρομικής τοι-
αύτης, προς τον κ. Ιωάν. Παπαγεωργίου

ΕΤΕΡΟΚΕΙΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΑΓΗΣ και Έξωτεροί διά ταχυδρομικής τοι-
αύτης, προς τον κ. Ιωάν. Παπαγεωργίου

ΕΤΕΡΟΚΕΙΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΑΓΗΣ και Έξωτεροί διά ταχυδρομικής τοι-
αύτης, προς τον κ. Ιωάν. Παπαγεωργίου

ΕΤΕΡΟΚΕΙΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΑΓΗΣ και Έξωτεροί διά ταχυδρομικής τοι-
αύτης, προς τον κ. Ιωάν. Παπαγεωργίου

ΕΤΕΡΟΚΕΙΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΑΓΗΣ και Έξωτεροί διά ταχυδρομικής τοι-
αύτης, προς τον κ. Ιωάν. Παπαγεωργίου

το βράδυ της δεύτερης μέρας. Ο
Τουατού δεν θέλησε να με συνοδέψω
στο έσωτερικό. Άλλωστε δεν τον
χρησιάζομαι. Περίμενα να σφύση ένα
μικρό φώς, που μου έδειχνε ότι ο
ιερέας που ζούσε εκεί άγρυπνούσε
άκομη και κατόπιν μπήκα μέσα στο
ναό. Έπειτα από μισή ώρα, ήμουν
και πάλι στο μέρος όπου με περι-
μενε ο Τουατού, με το όρχεοειδές
μέσα στο πανέρι μου.

Έπειτα από λίγη ώρα, άρχισα να
νοιώθω μια περίεργη κορύψα σ'
όλο μας το σώμα. Τα πόδια μας λυ-
γίζουν κι' αναπνέουμε λαχναρισμένα.
Αναγκαστήκαμε να σταματήσωμε
και σωριαστήκαμε κι' οι δυο στη ρί-
ζα ενός δέντρου. Νομίζω πως έπεσε
άμέσως σε λήθαργο, γιατί, από κεί-
νη τη στιγμή, δεν θυμάμαι τίποτε
πιά. Πόσον καιρό έμεινα σ' αυτή τη
θέσι; Μερικές ώρες ή μέρες; Ούτε
αυτό είμαι σε θέση να το πώ...

Όταν ξύπνησα, είδα πως τα δυο μου
χέρια ήταν κομμένα από τους άγ-
κώνες. Ποιάς τα είχε κόψει; Ούτε κι'
αυτό το ξέρω. Ο άνθρωπος που με
είχε τιμωρήσει είχε την πρόνοια να
κρεμάσει το πανέρι στον ώμο μου,
αφού δεν θα μπορούσα πιά να το
πίσσω με τα χέρια μου. Όσο για
τον Τουατού είχε εξαφανιστή...

Ο Μόρτον γύρισε προς το μέρος
μου.

— Ψάξε κάτω από το φελλό της
κάσκας μου, μου είπε. Θα βρεις εκεί
το κλειδί που άνοίγει την ειδική
κλειδαριά που έφτιαξε, γι' αυτό το
πανέρι...

Συμφορώθηκα με την έπιθυμία
του και δεν δυσκολεύτηκα να βρώ το
κλειδί.

Άνοιξε το πανέρι, συνέχισε ο
Μόρτον. Θα ίδιτε τότε ότι αυτό το
ύπεροχο όρχεοειδές άξίζει τη θυσία
των δυο χεριών μου...

Άλλα το μόνο πράγμα που βρι-
σκόταν μέσα στο πανέρι ήταν το κε-
φάλι του Τουατού.

Για μερικές στιγμές κανείς μας
δεν μπόρεσε ν' άρθρώσει λέξι. Η φω-
νή έσβυσε μέσα στο λάρυγγά μας
και κανένας ήχος δεν έβγαине από
το στόμα μας.

Εκείνος που έλυσσε τη σιωπή ή-
ταν ο Μόρτον.

— Τα καταλαβαίνω όλα τώρα,
μάς είπε. Ο άνθρωπος που μάς τι-
μώρησε ήταν ο ιερέας του ναού της
Ούτα. Φαίνεται ότι, μπαίνοντας το
πρωί στο ναό, κατάλαβε την εξαφά-
νισι της άνθρωπος και, για να μην μπο-
ρέσωμε ν' απομακρυνθώμε, μάς βύ-
θισε ποιός ξέρει με ποιά μαγικό μέ-
σον σ' αυτό τον περίεργο λήθαργο
που μάς έπιασε ξαφνικά και που ή-
ταν άνεξήγητος, γιατί είχαμε την
μεγαλύτερη μέρα της νύχτας
και ήμασταν έντελως ξεκουραστοι.

Έπειτα ήρθε κοντά μας κι' έσετέλε-
σε το άπαίσιο έργο του, χωρίς να
καταλάβωμε το παραμικρό...

Κατά τα μεσάνυχτα, ο γιατρός
Κονγουαίη κι' εγώ, που μέναμε στο
ίδιο σπίτι με το Μόρτον, άκούσαμε
ένα δυνατό κρότο που έρχόταν από
το δωμάτιο του. Τρέξαμε άμέσως
κι' άνοιγουμε την πόρτα αντίκρυ-
σαμε ένα ανατριχιαστικό θέαμα.

Ο Μόρτον ήταν πεσμένος μπρούμυτα
στο πάτωμα, με το κεφάλι θρυμματι-
σμένο. Πλάι του, βρισκόταν ή κα-
ραμπίνα του και ή άκρη της κάνης
της ήταν βαμμένη με αίμα.

Δεν ήταν δύσκολο να μαντέψωμε
τι είχε συμβή. Ο Μόρτον είχε χά-
σει την άκρη της κάνης της κα-
ραμπίνας του μέσα στο στόμα του
κι' είχε πιεί με το μεγάλο δάχτυλό
του δεξιού του ποδιού τη σκανδάλη...

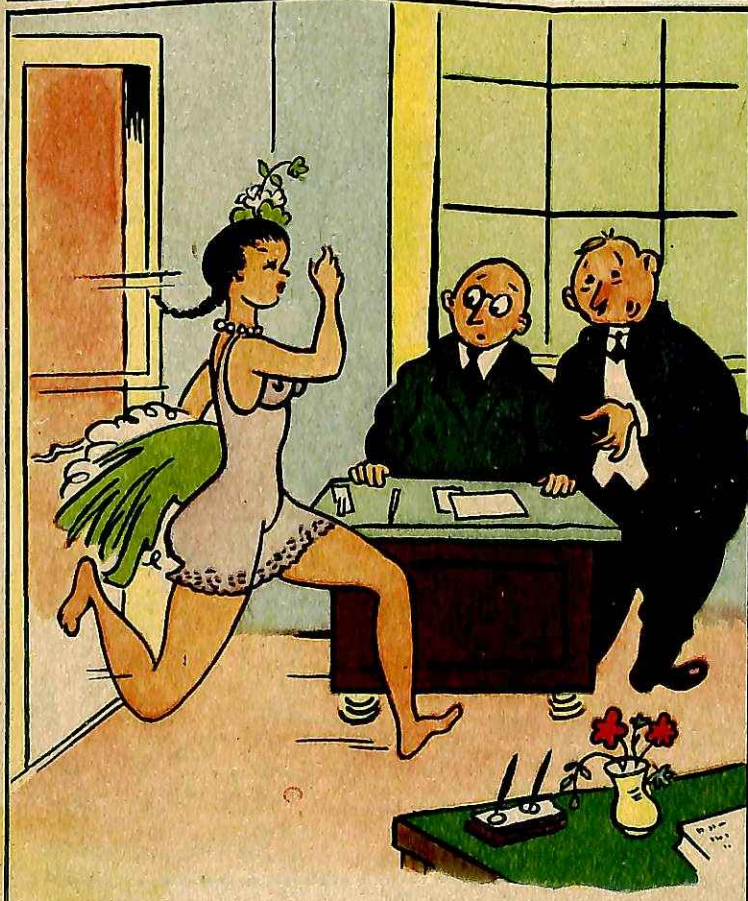
Η έκδικησις της Ού

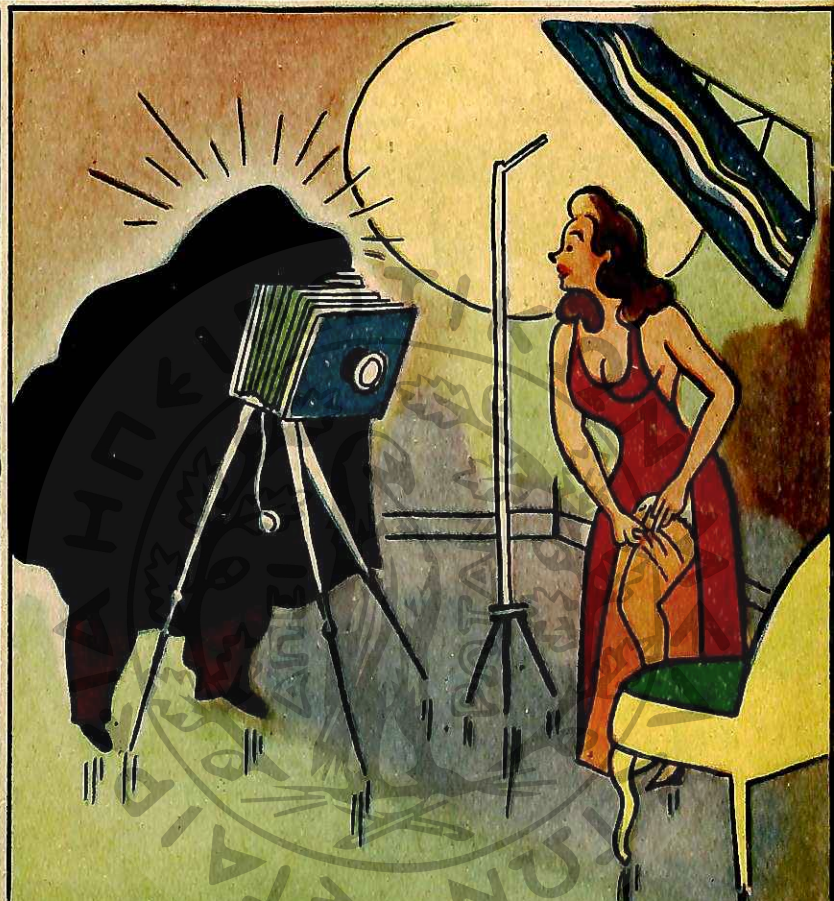
Ο περιπτεριοῦχος: "Ε! Μαντάμ, κάνετε λάθος!... Δεν εἶνε αὐτὴ ἡ βαλίτσα σας.

"Ένας πονόφυχος ὑπηρετής.

— Εἶνε ἡ καλύτερη ὑπάλληλός μας... Γιὰ νὰ μὴν ἀργῇ, ντύνεται καμμιά φορὰ καὶ στὸ γραφεῖο.

— Μοῦ κάνετε τὴ χάρι, κύριε φωτογράφε, νὰ κρατήσετε ἓνα λεπτὸ τὸ κεφάλι σας σκεπασμένο;